

Den Europæiske Unions Tidende

L 84

Dansk udgave

Retsforskrifter

57. årgang

20. marts 2014

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 248/2014 af 26. februar 2014 om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 for så vidt angår omstillingen til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer ⁽¹⁾ 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 249/2014 af 26. februar 2014 om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 827/2004 om forbud mod import af storøjet tun (*Thunnus obesus*) med oprindelse i Bolivia, Cambodja, Georgien, Ækvatorialguinea og Sierra Leone og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1036/2001 4
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 250/2014 af 26. februar 2014 om oprettelse af et program til fremme af aktiviteter til beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser (Hercule III-programmet) og om ophævelse af afgørelse nr. 804/2004/EF 6
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 251/2014 af 26. februar 2014 om definition, beskrivelse, præsentation, mærkning og beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91 14
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 252/2014 af 26. februar 2014 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 774/94 for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser og delegerede beføjelser, der skal tillægges Kommissionen 35

Pris: 7 EUR

(Fortsættes på omslagets anden side)

(¹) EØS-relevant tekst

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 253/2014 af 26. februar 2014 om ændring af forordning (EU) nr. 510/2011 for at fastsætte de nærmere bestemmelser for at nå 2020-målet om at nedbringe CO ₂ -emissionerne fra nye lette erhvervskøretøjer ⁽¹⁾	38
★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 254/2014 af 26. februar 2014 om et flerårigt forbrugerprogram for årene 2014-2020 og om ophævelse af afgørelse nr. 1926/2006/EF	42
★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 255/2014 af 26. februar 2014 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2008/97, (EF) nr. 779/98 og (EF) nr. 1506/98 vedrørende indførsel af olivenolie og andre landbrugsprodukter fra Tyrkiet for så vidt angår de delegerede beføjelser og gennemførelsesbeføjelser, der skal tillægges Kommissionen	57
★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 256/2014 af 26. februar 2014 om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Den Europæiske Union, om erstatning af Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 736/96	61
★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 257/2014 af 26. februar 2014 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002 for så vidt angår Grønlands inddragelse i gennemførelsen af Kimberley-processens certificeringsordning	69

DIREKTIVER

★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/26/EU af 26. februar 2014 om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder samt multiterritoriale licenser for rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse i det indre marked ⁽¹⁾	72
---	----

AFGØRELSE

★ Rådets afgørelse nr. 136/2014/EU af 20. februar 2014 om regler og procedurer med henblik på at gøre det muligt for Grønland at deltage i Kimberley-processens certificeringsordning	99
---	----

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 248/2014

af 26. februar 2014

om ændring af forordning (EU) nr. 260/2012 for så vidt angår omstillingen til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽³⁾ udgør sammen med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽⁴⁾ et vigtigt element i gennemførelsen af et fælles eurobetalingsområde (SEPA), hvor der ikke må sondres mellem grænseoverskridende og indenlandske betalinger i euro.

⁽¹⁾ Endnu ikke offentliggjort i EUT.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 18.2.2014.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

Hovedformålet med forordning (EU) nr. 260/2012 er omstillingen fra indenlandske ordninger for kreditoverførsler og direkte debiteringer til harmoniserede SEPA-ordninger for kreditoverførsler (SCT) og direkte debiteringer (SDD), bl.a. ved at forsyne EU's borgere med et unikt internationalt bankkontonummer (IBAN), der kan anvendes til alle SCT'er og SDD'er.

- (2) I henhold til forordning (EU) nr. 260/2012 skal omstillingen til SEPA finde sted inden den 1. februar 2014 for at give betalingstjenesteudbydere og -brugere tilstrækkelig tid til at tilpasse deres processer til de tekniske krav, der følger af omstillingen til SCT og SDD.

- (3) Siden vedtagelsen af forordning (EU) nr. 260/2012 har Kommissionen og Den Europæiske Centralbank nøje overvåget fremskridtene med omstillingen til SEPA. Der er blevet afholdt en række møder med medlemsstaterne, de nationale offentlige myndigheder og markedsdeltagerne. Den Europæiske Centralbank har regelmæssigt offentliggjort statusrapporter om omstillingen til SEPA på grundlag af betalingsdata indsamlet af de nationale centralbanker. Det fremgår af disse rapporter, at en række medlemsstater i euroområdet er på rette spor med tal for omstilling til SCT, der nærmer sig de 100 %. Det store flertal af betalingstjenesteudbydere har meddelt, at de allerede opfylder SEPA-kravene. I en række andre medlemsstater lever omstillingstallene dog ikke op til forventningerne. Dette gælder først og fremmest for SDD.

- (4) Den 14. maj 2013 understregede Økofinrådet i sine konklusioner endnu en gang betydningen af omstillingen til SEPA. Det blev bemærket, at omstillingen til SEPA langt fra var fuldført, og at samtlige markedsdeltagere omgående skulle bestræbe sig på at gennemføre omstillingen til SEPA rettidigt. Der blev vedtaget en handlingsplan, hvori man opfordrede forretningsdrivende, virksomheder, SMV'er og offentlige forvaltninger til omgående at tage de nødvendige konkrete, interne skridt til at tilpasse deres processer og meddele deres kunder disses IBAN-oplysninger.

- (5) Trods den store indsats, der er gjort af Den Europæiske Centralbank, medlemsstaterne, deres nationale offentlige myndigheder og markedsdeltagere igennem de seneste måneder, viser de nyeste omstillingsstatistikker, at omstillingen i euroområdet til SCT'er samlet set kun er steget fra 40 % i juni 2013 til ca. 64 % i november 2013, mens omstillingen til SDD'er samlet set kun er nået op på 26 %. Mens de nationale tal viser store fremskridt i en række medlemsstater, halter en betydelig gruppe af medlemsstater meget bagefter de forventede omstillingsresultater. Det er derfor meget usandsynligt, at alle markedsdeltagere vil leve op til SEPA-kravene inden den 1. februar 2014.
- (6) Fra den 1. februar 2014 vil banker og andre betalingstjenesteudbydere på grund af deres retlige forpligtelser være nødt til at nægte at behandle kreditoverførsler og direkte debiteringer, som ikke opfylder SEPA-kravene, selv om de, som det allerede er tilfældet i øjeblikket, teknisk set vil kunne behandle disse betalinger ved at fortsætte med at anvende de eksisterende traditionelle betalingsordninger sideløbende med SCT og SDD. Hvis omstillingen til SCT og SDD ikke er fuldstændig, kan det derfor ikke udelukkes, at der forekommer forsinkelser af disse betalinger. Alle betalingstjenestebrugere og navnlig SMV'er og forbrugere kan blive berørt.
- (7) Det er meget vigtigt, at man undgår unødvendige forstyrrelser i betalinger som følge af, at omstillingen til SEPA ikke vil være fuldført den 1. februar 2014. Betalingstjenesteudbydere bør derfor i en begrænset periode fortsat kunne behandle betalingstransaktioner gennem deres traditionelle ordninger sideløbende med deres SCT- og SDD-ordninger, således som det er tilfældet nu. Der bør derfor indføres en overgangsperiode for at gøre det muligt at fortsætte denne parallelle behandling af betalinger på forskellige måder. I betragtning af de nuværende omstillingstal og det forventede omstillingstempo er en enkelt supplerende overgangsperiode på seks måneder passende. En sådan klausul vedrørende de traditionelle ordninger, der ikke opfylder SEPA-kravene, bør betragtes som værende en undtagelsesforanstaltning, og den bør derfor være så kortvarig som muligt, da hurtig og fuldstændig omstilling er nødvendig for at opnå de fulde fordele ved et integreret betalingsmarked. Det er også vigtigt, at omkostningerne for betalingstjenesteudbydere ved fortsat at anvende de traditionelle betalingsordninger sideløbende med SEPA-ordningen begrænses tidsmæssigt. Betalingstjenesteudbydere, som allerede er gået helt over til SEPA, kan overveje at levere konverteringstjenester til betalingstjenestebrugere, som endnu ikke er gået over til SEPA, i denne overgangsperiode. I overgangsperioden bør medlemsstaterne undlade at sanktionere betalingstjenesteudbydere, der behandler betalinger, som ikke opfylder kravene, og betalingstjenestebrugere, der endnu ikke er gået over til SEPA.
- (8) En række store brugere af instrumenter for direkte debitering har allerede tilkendegivet, at de agter at gå over til SEPA umiddelbart inden slutdatoen. Enhver udsættelse af disse omstillingsplaner kan medføre et forbigående pres på indgående betalinger og pengestrømme og dermed på de berørte virksomheders likviditet. En sådan sen omstilling, der vedrører mange, kan også forårsage flaskehalse, særlig hos banker og softwareleverandører, der kan opleve visse kapacitetsbegrænsninger. Den supplerende periode til indfasning af den nye ordning vil efter alt at dømme muliggøre en mere gradvis tilgang. Markedsdeltagere, som endnu ikke har påbegyndt iværksættelsen af de tilpasninger, der er nødvendige for at opfylde SEPA-kravene, opfordres til at gøre dette hurtigst muligt. Markedsdeltagere, som allerede har påbegyndt tilpasningen af deres betalingsprocesser, bør ikke desto mindre fuldføre omstillingen så hurtigt som muligt.
- (9) I betragtning af det overordnede mål om at gennemføre koordineret og integreret omstilling bør overgangsperioden finde anvendelse på både SCT og SDD. Forskellige overgangsperioder for SCT og SDD ville skabe forvirring for forbrugerne, betalingstjenesteudbydere, SMV'erne og andre betalingstjenestebrugere.
- (10) Af hensyn til retssikkerheden og for at sikre kontinuitet i anvendelsen af forordning (EU) nr. 260/2012 er det nødvendigt, at denne forordning træder i kraft hurtigst muligt og anvendes med tilbagevirkende kraft fra den 31. januar 2014.
- (11) I betragtning af sagens hastende karakter bør der gøres undtagelse fra den periode på otte uger, der er omhandlet i artikel 4 i protokol nr. 1 om de nationale parlamenters rolle i Den Europæiske Union vedføjet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab.
- (12) Forordning (EU) nr. 260/2012 bør derfor ændres —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) nr. 260/2012 affattes således:

»1. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan betalingstjenesteudbydere fortsat, indtil den 1. august 2014, behandle betalingstransaktioner i euro på andre måder end dem, der skal anvendes i forbindelse med kreditoverførsler og direkte debiteringer i henhold til denne forordning.

Medlemsstaterne anvender først de regler om sanktioner for overtrædelse af artikel 6, stk. 1 og 2, der er fastsat i henhold til artikel 11, fra den 2. august 2014.

Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne tillade betalingstjenesteudbydere indtil den 1. februar 2016 at yde brugere konverteringstjenester i forbindelse med indenlandske betalingstransaktioner, således at brugere, der er forbrugere, fortsat vil kunne anvende BBAN-nummer i stedet for den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), på betingelse af, at interoperabiliteten sikres ved, at betalerens og betalingsmodtagerens BBAN-numre teknisk og sikkert konverteres til de tilsvarende betalingskontoidentifikationskoder, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a). Denne betalingskontoidentifikationskode leveres til den initierende bruger, om nødvendigt før betalingen gennemføres. I et sådant tilfælde

må betalingstjenesteudbydere ikke pålægge brugeren gebyrer eller andre afgifter, der er direkte eller indirekte forbundet med disses konverteringstjenester.»

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes med tilbagevirkende kraft fra den 31. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 249/2014

af 26. februar 2014

om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 827/2004 om forbud mod import af storøjet tun (*Thunnus obesus*) med oprindelse i Bolivia, Cambodja, Georgien, Ækvatorialguinea og Sierra Leone og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1036/2001

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen har siden den 14. november 1997 efter vedtagelsen af Rådets afgørelse 86/238/EØF⁽²⁾ været kontraherende part i den internationale konvention om bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT-konventionen).
- (2) ICCAT-konventionen fastlægger en ramme for det regionale samarbejde om bevarelse og forvaltning af bestandene af tunfisk og beslægtede arter i Atlanterhavet og tilstødende have. ICCAT-konventionen oprettede en international kommission for bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT), som vedtager bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger. Disse foranstaltninger bliver bindende for de kontraherende parter.
- (3) I 1998 vedtog ICCAT resolution 98-18 om urapporteret og ureguleret fangst af tun ved hjælp af store langlinefartøjer i konventionsområdet. Ved denne resolution blev der fastlagt procedurer for identificering af lande, hvis fartøjer havde fisket efter tunfisk og beslægtede arter på en måde, der gør ICCAT's bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger mindre effektive. I samme resolution blev det ligeledes fastlagt, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at forhindre fartøjerne fra disse lande i at fortsætte et sådant fiskeri, herunder om nødvendigt ikke-diskriminerende handelsrestriktioner.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 5.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.2.2014.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 86/238/EØF af 9. juni 1986 om Fællesskabets tiltrædelse af den internationale konvention om bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet som ændret ved den protokol, der er knyttet som bilag til slutakten fra konferencen af befuldmægtigede for stater, der er parter i konventionen, undertegnet den 10. juli 1984 i Paris (EFT L 162 af 18.6.1986, s. 33).

(4) Efter vedtagelsen af resolution 98-18 har ICCAT identificeret Bolivia, Cambodja, Ækvatorialguinea, Georgien og Sierra Leone som lande, hvis fartøjer fisker efter storøjet tun (*Thunnus obesus*) på en måde, som gør dens bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger mindre effektive. ICCAT har dokumenteret dette med data vedrørende fangster, handel og fartøjers aktiviteter.

(5) ICCAT henstillede derfor, at de kontraherende parter traf passende foranstaltninger i overensstemmelse med dens resolution 98-18 for at forbyde import af storøjet tun og ethvert produkt heraf fra de nævnte lande.

(6) I 2004 blev der ved Rådets forordning (EF) nr. 827/2004⁽³⁾ indført forbud mod import til Unionen af storøjet tun med oprindelse i Bolivia, Cambodja, Ækvatorialguinea, Georgien og Sierra Leone.

(7) På sit 14. særlige møde i 2004 anerkendte ICCAT de bestræbelser, som Cambodja, Ækvatorialguinea og Sierra Leone havde gjort sig for at løse de problemer, som ICCAT havde påpeget, og vedtog henstillinger, som ophævede handelsrestriktionerne over for disse tre lande for så vidt angik storøjet tun og ethvert produkt heraf.

(8) Forordning (EF) nr. 827/2004 blev derfor ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 919/2005F⁽⁴⁾, således at forbuddet mod at importere storøjet tun og ethvert produkt heraf fra Cambodja, Ækvatorialguinea og Sierra Leone til Unionen blev ophævet. Som følge af ændringen er det alene sådan import fra Bolivia og Georgien, der i henhold til forordning (EF) nr. 827/2004 er forbudt.

(9) På sit 22. ordinære møde i 2011 anerkendte ICCAT de foranstaltninger, som Bolivia og Georgien har truffet, og vedtog henstilling 11-19, som ophæver forbuddet mod import af storøjet tun og ethvert produkt heraf, som fortsat fandt anvendelse på disse to lande.

(10) Forordning (EF) nr. 827/2004 bør derfor ophæves —

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 827/2004 af 26. april 2004 om forbud mod import af storøjet tun (*Thunnus obesus*) med oprindelse i Bolivia, Cambodja, Georgien, Ækvatorialguinea og Sierra Leone og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1036/2001 (EUT L 127 af 29.4.2004, s. 21).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 919/2005 af 13. juni 2005 om ændring af forordning (EF) nr. 827/2004, for så vidt angår forbuddet mod import af storøjet tun med oprindelse i Cambodja, Ækvatorialguinea og Sierra Leone, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 826/2004 om forbud mod import af atlantisk tun med oprindelse i Ækvatorialguinea og Sierra Leone og forordning (EF) nr. 828/2004 om forbud mod indførsel af atlantisk sværdfisk med oprindelse i Sierra Leone (EUT L 156 af 18.6.2005, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 827/2004 ophæves.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 250/2014

af 26. februar 2014

om oprettelse af et program til fremme af aktiviteter til beskyttelse af Den Europæiske Unions finansielle interesser (Hercule III-programmet) og om ophævelse af afgørelse nr. 804/2004/EF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 325,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Revisionsretten ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen og medlemsstaterne har sat sig som mål at bekæmpe svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, der skader Unionens finansielle interesser, herunder smugling og forfalskning af cigaretter. For at forbedre den langsigtede virkning af udgifter og undgå overlappinger bør der sikres et tæt og regelmæssigt samarbejde og samordning på EU-plan og mellem medlemsstaternes myndigheder.

(2) Aktiviteter, hvis formål er at forbedre informationen, tilbyde specialuddannelse, herunder retssammenlignende undersøgelser og teknisk og videnskabelig bistand, er i høj grad med til at beskytte Unionens finansielle interesser og samtidig sikre et højt og ensartet beskyttelsesniveau i hele Unionen.

(3) Tidligere støtte til sådanne aktiviteter gennem Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 804/2004/EF ⁽³⁾ (Hercule-programmet), som blev ændret og forlænget ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 878/2007/EF ⁽⁴⁾ (Hercule II-programmet) har gjort det muligt at styrke Unionens og medlemsstaternes indsats til bekæmpelse af svig, korruption og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser.

⁽¹⁾ EUT C 201 af 7.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.1.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 11.2.2014.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 804/2004/EF af 21. april 2004 om et EU-handlingsprogram til fremme af aktioner til beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser (Hercule-programmet) (EUT L 143 af 30.4.2004, s. 9).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 878/2007/EF af 23. juli 2007 om ændring og forlængelse af afgørelse nr. 804/2004/EF om et EU-handlingsprogram til fremme af aktioner til beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser (Hercule II-programmet) (EUT L 193 af 25.7.2007, s. 18).

(4) Kommissionen har gennemført en revision af resultaterne af Hercule II-programmet med angivelse af dets input og output.

(5) Kommissionen gennemførte i 2011 en konsekvensanalyse for at vurdere, om programmet skulle videreføres.

(6) Der bør vedtages et nyt program (»programmet«) med henblik på at videreføre og udvikle aktiviteterne på EU-plan og i medlemsstaterne til bekæmpelse af svig, korruption og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser, herunder smugling og forfalskning af cigaretter, hvor der også tages hensyn til de nye udfordringer i en situation med budgetstramminger.

(7) Programmet bør gennemføres under hensyn til de henstillinger og foranstaltninger, der er opført i Kommissionens meddelelse af 6. juni 2013 med titlen »Intensivering af kampen mod cigaretsmugling og andre former for ulovlig handel med tobaksvarer — En samlet EU-strategi«.

(8) Programmet bør gennemføres i fuld overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 ⁽⁵⁾. I overensstemmelse med nævnte forordning skal et tilskud yde økonomisk støtte til en aktion, der skal fremme virkeliggørelsen af et mål, der indgår i en af Unionens politikker, og må ikke have indkøb af udstyr som sit eneste formål.

(9) Programmet bør være åbent for deltagelse for tiltrædende stater, kandidatlande og potentielle kandidater, der er omfattet af en førtiltrædelsesstrategi, samt lande, som er partnere i den europæiske naboskabspolitik, hvis de i tilstrækkelig grad har tilpasset relevant lovgivning og administrative metoder til den eller dem, der er gældende i Unionen, i overensstemmelse med de generelle principper og betingelser for disse stater og landes deltagelse i EU-programmer, som er fastsat i de respektive rammeaftaler, associeringsrådsafgørelser eller lignende aftaler samt landene i Den Europæiske Frihandelsområde (EFTA), som deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

- (10) Kommissionen bør forelægge en uafhængig midtvejsevalueringssrapport om gennemførelsen af programmet og en endelig evalueringssrapport om opfyldelsen af programmets mål for Europa-Parlamentet og Rådet. Endvidere bør Kommissionen årligt forelægge Europa-Parlamentet og Rådet oplysninger om den årlige gennemførelse af programmet, herunder resultaterne af de finansierede aktioner og oplysninger om sammenhængen og komplementariteten for så vidt angår andre relevante programmer og aktioner på EU-plan.
- (11) Denne forordning overholder nærheds- og proportionalitetsprincippet. Programmet bør fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og mellem Kommissionen og medlemsstaterne for at beskytte Unionens finansielle interesser ved at anvende ressourcerne mere effektivt, end det er muligt på nationalt plan. Det er nødvendigt og berettiget at gribe ind på EU-plan, da det helt klart gør det nemmere for medlemsstaterne at beskytte Unionens almindelige budget og de nationale budgetter i fællesskab og fremmer anvendelsen af fælles EU-strukturer med henblik på at øge samarbejdet og informationsudvekslingen mellem kompetente myndigheder. Programmet bør imidlertid ikke indvirke på medlemsstaternes ansvar.
- (12) Programmet bør omfatte en periode på syv år, så dets varighed tilpasses varigheden af den flerårige finansielle ramme, som er fastsat i Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 ⁽¹⁾.
- (13) For at give mulighed for en hvis fleksibilitet for så vidt angår tildeling af midler bør beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår ændring af den vejledende tildeling af disse midler. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (14) Kommissionen bør vedtage årlige arbejdsprogrammer, der omfatter de aktioner, der finansieres, udvælgelses- og tildelingskriterierne og de behørigt begrundede undtagelsestilfælde, f.eks. tilfælde vedrørende medlemsstater, der løber en stor risiko i forbindelse med Unionens finansielle interesser, og hvor den maksimale samfinansieringssats på 90 % af de støtteberettigede udgifter finder anvendelse. Kommissionen bør drøfte anvendelsen af denne forordning med medlemsstaterne inden for rammerne af Det Rådgivende Koordineringsudvalg for Bekæmpelse af Svig, som er nedsat ved Kommissionens afgørelse 94/140/EF ⁽²⁾.
- (15) Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at forøge deres finansielle bidrag i henhold til samfinansieringssatsen for tilskud, der tildeles i medfør af programmet.
- (16) Kommissionen bør træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at der er sammenhæng og komplementaritet mellem de årlige arbejdsprogrammer og andre relevante programmer, der finansieres af Unionen, navnlig på toldområdet, for at styrke den samlede virkning af programmets aktioner og undgå enhver overlappning af programmet med andre programmer.
- (17) I denne forordning fastlægges en finansieringsramme for hele programmets varighed, som skal udgøre det primære referencebeløb, jf. punkt 17 i den interinstitutionelle aftale af 2. december 2013 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin, om samarbejde på budgetområdet og om forsvarlig økonomisk forvaltning ⁽³⁾, for Europa-Parlamentet og Rådet under den årlige budgetprocedure.
- (18) Unionens finansielle interesser bør beskyttes gennem passende foranstaltninger i hele udgiftscyklussen, blandt andet forebyggelse, opsporing og efterforskning af uregelmæssigheder, inddrivelse af tabte, uretmæssigt udbetalte eller ukorrekt anvendte midler samt i givet fald administrative og finansielle sanktioner.
- (19) Afgørelse nr. 804/2004/EF bør ophæves. Der bør vedtages midlertidige foranstaltninger med henblik på at muliggøre opfyldelsen af finansielle forpligtelser i forbindelse med aktioner i medfør af denne afgørelse og af rapporteringsforpligtelser fastsat deri.
- (20) Der bør sikres en smidig overgang uden afbrydelser mellem Hercule II-programmet og programmet, og det er hensigtsmæssigt at tilpasse programmets løbetid til forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013. Programmet bør derfor anvendes fra den 1. januar 2014 —

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 94/140/EF af 23. februar 1994 om nedsættelse af et rådgivende koordineringsudvalg for bekæmpelse af svig (EFT L 61 af 4.3.1994, s. 27).

⁽³⁾ EUT C 373 af 20.12.2013, s. 1.

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Det flerårige handlingsprogram til fremme af aktiviteter til bekæmpelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, der skader Unionens finansielle interesser, »Hercule III« (»programmet«), oprettes herved for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020.

Artikel 2

Merværdi

Programmet skal bidrage til alt det følgende:

- a) udvikling af aktiviteter på EU-plan og i medlemsstaterne til bekæmpelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, der skader Unionens finansielle interesser, herunder smugling og forfalskning af cigaretter
- b) øget transnationalt samarbejde og samordning på EU-plan mellem medlemsstaternes myndigheder, Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), herunder navnlig med hensyn til mere effektive grænseoverskridende operationer
- c) effektiv bekæmpelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, der skader Unionens finansielle interesser, ved hjælp af fælles specialuddannelsesprogrammer for personale i nationale og regionale forvaltninger og andre interessenter.

Programmet skal navnlig skabe besparelser som følge af fælles indkøb af specialudstyr og databaser til brug for interessenterne og som følge af specialuddannelserne.

Artikel 3

Generelt mål

Programmets generelle mål er at beskytte Unionens finansielle interesser og således øge konkurrenceevnen for Unionens økonomi og sikre beskyttelsen af skatteydernes midler.

Artikel 4

Specifikt mål

Programmets specifikke mål er at forebygge og bekæmpe svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter, der skader Unionens finansielle interesser.

Opfyldelsen af det specifikke mål skal bl.a. måles under anvendelse af målværdier og referencer og ved hjælp af alle de følgende centrale resultatindikatorer:

- a) antallet af beslaglæggelser, konfiskationer og inddrivelser efter afsløring af svig ved hjælp af fælles aktioner og grænseoverskridende operationer
- b) merværdien og den effektive anvendelse af samfinansieret teknisk udstyr
- c) udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om de resultater, der er opnået med det tekniske materiale
- d) antallet og typen af uddannelsesaktiviteter, herunder omfanget af specialuddannelser.

Artikel 5

Operative mål

De operative mål for programmet er alle de følgende:

- a) at forbedre forebyggelsen og efterforskningen af svig og andre ulovlige aktiviteter i forhold til nu gennem et tættere transnationalt og tværfagligt samarbejde
- b) at øge beskyttelsen af Unionens finansielle interesser mod svig gennem fremme af udvekslingen af oplysninger, erfaringer og bedste praksis, herunder udveksling af personale
- c) at styrke bekæmpelsen af svig og andre ulovlige aktiviteter gennem tilvejebringelse af teknisk og operativ bistand til den nationale efterforskning, herunder navnlig til toldmyndigheder og retshåndhævende myndigheder
- d) at begrænse den på nuværende tidspunkt kendte eksponering af Unionens finansielle interesser for svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter med henblik på at begrænse udviklingen af en illegal økonomi på centrale risikoområder såsom organiseret svig, herunder smugling og forfalskning af cigaretter
- e) at styrke udviklingen af den særlige retlige og juridiske beskyttelse af Unionens finansielle interesser mod svig gennem fremme af retssammenlignende analyse.

Artikel 6

Organer, der er berettigede til finansiering

Hvert af de følgende organer kan opnå finansiering i medfør af programmet:

- a) nationale og regionale myndigheder i et deltagerland, jf. artikel 7, stk. 1, som fremmer styrkelsen af tiltag på EU-plan til beskyttelse af Unionens finansielle interesser
- b) forsknings- og undervisningsinstitutter og almennyttige organer, der i mindst et år har været lovligt etableret og aktive i et deltagerland, jf. artikel 7, stk. 1, og som fremmer en styrkelse af tiltag på EU-plan til beskyttelse af Unionens finansielle interesser.

Artikel 7

Deltagelse i programmet

1. Deltagerlande er medlemsstaterne og de lande, der er omhandlet i stk. 2 (»deltagerlande«).

2. Følgende lande kan deltage i programmet:

- a) tiltrædende stater, kandidatlande og potentielle kandidater, der er omfattet af en førtiltrædelsesstrategi, i overensstemmelse med de generelle principper og betingelser for disse stater og landes deltagelse i EU-programmer, som er fastsat i de respektive rammeaftaler, associeringsrådsafgørelser eller lignende aftaler
- b) partnerlande under den europæiske naboskabspolitik, hvis de i tilstrækkelig grad har tilnærmet relevant lovgivning og administrative metoder til dem, der er gældende i Unionen. De pågældende partnerlande deltager i programmet i overensstemmelse med de bestemmelser, som aftales med disse lande efter indgåelse af rammeaftaler om deres deltagelse i EU-programmer
- c) landene i Den Europæiske Frihandelskommens (EFTA), der deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

3. Repræsentanter for lande, som deltager i stabiliserings- og associeringsprocessen for landene i Sydøsteuropa, Den Russiske Føderation, for visse lande, med hvilke Unionen har indgået en aftale om gensidig bistand i spørgsmål relateret til svig, og for internationale og andre relevante organisationer kan deltage i aktiviteter organiseret i medfør af programmet, når dette er hensigtsmæssigt for at nå de generelle og de specifikke mål omhandlet i henholdsvis artikel 3 og 4. Disse repræsentanter deltager i programmet i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Artikel 8

Støtteberettigede aktioner

På de vilkår, der er fastsat i de årlige arbejdsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11, skal der via programmet ydes passende finansiel støtte til alle de følgende aktioner:

- a) specialiseret teknisk bistand til medlemsstaternes kompetente myndigheder på en eller flere af følgende måder:
 - i) tilrådighedsstillelse af særlig viden, specialudstyr og teknisk avanceret udstyr og effektive informationsteknologiske (IT-redskaber), der letter tværnationalt samarbejde og samarbejde med Kommissionen
 - ii) sikring af den nødvendige støtte og fremme af undersøgelser, navnlig oprettelse af fælles efterforskningshold og gennemførelse af grænseoverskridende operationer
 - iii) støtte til medlemsstaternes kapacitet til at lagre og destruere beslaglagte cigaretter samt uafhængige analysetjenester til analyse af beslaglagte cigaretter
 - iv) øget udveksling af personale i forbindelse med specifikke projekter, navnlig vedrørende bekæmpelse af smugling og forfalskning af cigaretter
 - v) tilvejebringelse af teknisk og operativ bistand til medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder i forbindelse med bekæmpelse af ulovlige grænseoverskridende aktiviteter og svig, der skader Unionens finansielle interesser, herunder særligt bistand til toldmyndighederne
 - vi) opbygning af informationsteknologikapacitet i deltagerlandene gennem udvikling og tilvejebringelse af specifikke databaser og IT-redskaber, der letter adgangen til og analyse af data
 - vii) øget dataudveksling, udvikling og tilvejebringelse af IT-redskaber til undersøgelser, og overvågning af efterforskningsarbejde
- b) tilrettelæggelse af målrettede specialuddannelser og uddannelsesworkshops om risikoanalyse samt, hvis det er relevant, konferencer med henblik på et eller flere af følgende formål:
 - i) fremme af en bedre forståelse af Unionens og medlemsstaternes mekanismer
 - ii) udveksling af erfaringer og bedste praksis mellem de relevante myndigheder i deltagerlandene, herunder særlige retshåndhævende tjenester, samt repræsentanter for de i artikel 7, stk. 3, omhandlede internationale organisationer
 - iii) samordning af de aktiviteter, der gennemføres af deltagerlandene og de i artikel 7, stk. 3, nævnte repræsentanter for internationale organisationer

- iv) udbredelse af viden, navnlig om en mere effektiv identifikation af risici til efterforskningsbrug
- v) udvikling af avancerede forskningsaktiviteter, herunder undersøgelser
- vi) forbedring af samarbejdet mellem praktikere og teoretikere
- vii) yderligere bevidstgørelse af de retslige myndigheder og andre juridiske erhverv med henblik på beskyttelse af Unionens finansielle interesser
- c) enhver anden aktion, der ikke er omfattet af denne artikels litra a) eller b), som er fastlagt i de i artikel 11 omhandlede årlige arbejdsprogrammer, og som er nødvendig for at nå det generelle, det specifikke og de operative mål i henholdsvis artikel 3, 4 og 5.
- a) tilskud
- b) offentlige udbud
- c) godtgørelsen af udgifter til deltagelse i aktiviteter i medfør af programmet, som de i artikel 7, stk. 3, omhandlede repræsentanter har afholdt.

3. Indkøb af udstyr må ikke være det eneste formål med aftalen om tilskud.

4. Samfinansieringssatsen for tilskud i medfør af programmet må ikke overstige 80 % af de støtteberettigede omkostninger. I behørigt begrundede undtagelsestilfælde som omhandlet i de årlige arbejdsprogrammer, jf. artikel 11, f.eks. tilfælde vedrørende medlemsstater, der er udsat for en stor risiko i forbindelse med Unionens finansielle interesser, må samfinansieringssatsen ikke overstige 90 % af de støtteberettigede omkostninger.

KAPITEL II

FINANSIERINGSRAMMEN

Artikel 9

Finansieringsrammen

1. Finansieringsrammen for gennemførelsen af programmet for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020 er på 104 918 000 EUR i løbende priser.

De årlige bevillinger godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for den flerårige finansielle ramme.

2. Inden for programmets finansieringsramme tildeles der vejledende beløb til de støtteberettigede aktioner, der er opført i artikel 8 inden for de procentsatser, der er fastsat i bilaget for hver type aktion. Kommissionen kan fravige den vejledende tildeling af midler, der er fastlagt i bilaget, men den kan ikke forhøje den tildelte andel af finansieringsrammen med mere end 20 % for hver type aktion.

Viser det sig nødvendigt at overskride denne grænse på 20 %, har Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 14 for at ændre den vejledende tildeling af midler som fastlagt i bilaget.

Artikel 10

Typen af finansiel bistand og samfinansiering

1. Kommissionen gennemfører programmet i overensstemmelse med forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

2. Finansiel støtte i medfør af programmet til støtteberettigede aktioner opført i artikel 8 ydes i en af følgende former:

Artikel 11

Årlige arbejdsprogrammer

Kommissionen vedtager årlige arbejdsprogrammer til gennemførelse af programmet. De skal sikre, at det generelle, det specifikke og de operative mål som omhandlet i henholdsvis artikel 3, 4 og 5 gennemføres konsekvent, og skitsere de forventede resultater, gennemførelsesmetoden og det samlede beløb. I forbindelse med tilskud skal de årlige arbejdsprogrammer omfatte de aktioner, der finansieres, udvælgelses- og tildelingskriterierne og den maksimale samfinansieringssats.

Midler tildelt kommunikationsaktioner i medfør af programmet skal også bidrage til at dække videreformidlingen af Unionens politiske prioriteter, i det omfang de vedrører programmets generelle mål, som omhandlet i artikel 3.

Artikel 12

Beskyttelse af Unionens finansielle interesser

1. Ved gennemførelsen af aktioner, der finansieres i henhold til denne forordning, træffer Kommissionen egnede foranstaltninger til at sikre, at Unionens finansielle interesser beskyttes gennem foranstaltninger til forebyggelse af svig, korrupsion og andre ulovlige aktiviteter, gennem effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, gennem inddrivelse af de uretmæssigt udbetalte beløb samt efter omstændighederne ved administrative og økonomiske sanktioner, der skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og have afskrækkende virkning.

2. Kommissionen eller dens befuldmægtigede og Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at foretage revision af alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, som har modtaget EU-midler i medfør af programmet.

3. OLAF kan foretage efterforskning, herunder kontrol og inspektion på stedet i overensstemmelse med bestemmelserne og procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽¹⁾ og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽²⁾, for at klarlægge, om der er begået svig, korruption eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en aftale om tilskud, en afgørelse om ydelse af tilskud eller en kontrakt, der finansieres i medfør af programmet.

4. Samarbejdsaftaler med tredjelande og med internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud som følge af gennemførelsen af denne forordning skal indeholde bestemmelser, der udtrykkeligt giver Kommissionen, Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage denne revision og efterforskning i overensstemmelse med deres respektive beføjelser, jf. dog stk. 1, 2 og 3.

KAPITEL III

OVERVÅGNING, EVALUERING OG DELEGEREDE BEFØJELSER

Artikel 13

Overvågning og evaluering

1. Kommissionen forelægger hvert år Europa-Parlamentet og Rådet oplysninger om gennemførelsen af programmet, herunder om opfyldelsen af programmets mål og resultaterne. Heri skal indgå oplysninger om samarbejde og samordning mellem Kommissionen og medlemsstaterne og om sammenhæng og komplementaritet med andre relevante programmer og aktioner på EU-plan. Kommissionen formidler løbende, herunder på relevante websteder, resultaterne af de aktiviteter, der støttes i medfør af programmet, for at øge gennemsigtigheden med hensyn til anvendelsen af midlerne.

2. Kommissionen gennemfører en omfattende evaluering af programmet og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet:

a) senest den 31. december 2017 en uafhængig midtvejsevalueringssrapport om opfyldelsen af målene for alle aktioner, resultater og virkninger, effektiviteten og produktiviteten af ressourceudnyttelsen og merværdien for Unionen, med henblik på en afgørelse om videreførelse, ændring eller suspension af aktionerne; midtvejsevalueringssrapporten skal desuden omfatte mulighederne for forenkling, programmets interne og eksterne sammenhæng, den fortsatte relevans af alle programmets mål samt aktionernes bidrag til Unionens prioriterede mål om en intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst; den skal desuden tage hensyn til de resultater af evalueringen af opfyldelsen af målene for Hercule II-programmet

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

b) senest den 31. december 2021 en endelig evalueringssrapport om opfyldelsen af programmets mål, herunder dets merværdi; der skal desuden foretages en evaluering af programmets langsigtede virkninger og holdbarheden heraf, som skal indgå i en afgørelse om en eventuel videreførelse, ændring eller suspension af et efterfølgende program.

3. Alle deltagerlande og andre støttemodtagere forelægger Kommissionen alle de data og oplysninger, der er nødvendige for at forbedre gennemsigtigheden og ansvarligheden og give mulighed for overvågning og evaluering, herunder om samarbejde og samordning, af programmet som omhandlet i stk. 1 og 2.

Artikel 14

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 9, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 21. marts 2014.

3. Den i artikel 9 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 9 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Ophævelse

Afgørelse nr. 804/2004/EF ophæves.

Afgørelserne gælder dog stadig for finansielle forpligtelser i forbindelse med aktioner i medfør af afgørelserne og rapporteringsforpligtelser fastsat deri, indtil disse forpligtelser er blevet opfyldt.

*Artikel 16***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG

VEJLEDENDE TILDELING AF MIDLER

Der anvendes følgende vejledende tildeling af midler til de støtteberettigede aktioner, der er opført i artikel 8:

Aktionsform	Andel af budgettet (i %)
a) Teknisk bistand	Mindst 70 %
b) Uddannelse	Højst 25 %
c) Eventuelle andre aktioner, der ikke er omfattet af artikel 8, litra a) eller b)	Højst 5 %

Erklæring fra Kommissionen om artikel 13

Med forbehold af den årlige budgetprocedure, er det Kommissionens hensigt i forbindelse med den strukturerede dialog med Europa-Parlamentet at forelægge en årlig rapport om gennemførelsen af forordningen, herunder budgetoversigten i bilaget, begyndende fra januar 2015, samt af arbejdsprogrammet for Europa-Parlamentets kompetente udvalg i forbindelse med PIF-beretningen.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 251/2014

af 26. februar 2014

om definition, beskrivelse, præsentation, mærkning og beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2, og artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91 ⁽³⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 122/94 ⁽⁴⁾ har været vellykkede instrumenter til regulering af aromatiserede vine, aromatiserede vinbaserede drikkevarer og aromatiserede cocktails af vinprodukter («aromatiserede vinprodukter»). Set i lyset af den teknologiske innovation, markedsudviklingen og de ændrede forbrugerforventninger er det dog nødvendigt at ajourføre de regler, som er gældende for definition, beskrivelse, præsentation, mærkning og beskyttelse af geografiske betegnelser for visse aromatiserede vinprodukter, samtidig med at der tages hensyn til de traditionelle produktionsmetoder.
- (2) Der er endvidere behov for at foretage ændringer som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden, så de beføjelser, som Kommissionen har fået tildelt i medfør af forordning (EØF) nr. 1601/91, tilpasses efter artikel 290 og

291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). På grund af ændringernes omfang bør forordning (EØF) nr. 1601/91 ophæves og erstattes af nærværende forordning. Forordning (EF) nr. 122/94 fastsatte regler for aromatisering og tilsætning af alkohol gældende for visse aromatiserede vinprodukter, og for at sikre klarhed bør disse regler indgå i nærværende forordning.

- (3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011 ⁽⁵⁾ finder anvendelse på præsentation og mærkning af aromatiserede vinprodukter, medmindre andet er bestemt i nærværende forordning.
- (4) Aromatiserede vinprodukter er vigtige for forbrugere, producenter og landbrugssektoren i Unionen. De foranstaltninger, der gælder for aromatiserede vinprodukter, bør bidrage til at nå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, forebygge vildledende praksis og sikre markedsgennemsigtighed og fair konkurrence. Foranstaltningerne vil dermed værne om det omdømme, som Unionens aromatiserede vinprodukter har opnået på det indre marked og på verdensmarkedet, ved at der fortsat tages hensyn til de traditionelle metoder, som anvendes til fremstilling af aromatiserede vinprodukter, og til øgede krav om forbrugerbeskyttelse og -oplysning. Der bør også tages højde for teknologisk innovation med hensyn til de produkter, hvor en sådan innovation tjener til at forbedre kvaliteten uden at påvirke de pågældende aromatiserede vinprodukters traditionelle karakter.
- (5) Fremstillingen af aromatiserede vinprodukter udgør en vigtig afsætningsmulighed for Unionens landbrugssektor, og dette bør understreges i den lovgivningsmæssige ramme.
- (6) I forbrugernes interesse bør denne forordning være gældende for alle aromatiserede vinprodukter, der bringes i omsætning i Unionen, uanset om de er fremstillet i en medlemsstat eller i et tredjeland. Med henblik på at bevare og forbedre omdømmet for Unionens aromatiserede vinprodukter på verdensmarkedet bør denne forordnings regler også gælde for aromatiserede vinprodukter, der fremstilles i Unionen til eksport.

⁽¹⁾ EUT C 43 af 15.2.2012, s. 67.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.1.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 17.2.2014.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91 af 10. juni 1991 om almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af aromatiserede vine, aromatiserede vinbaserede drikkevarer og aromatiserede cocktails af vinprodukter (EFT L 149 af 14.6.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 122/94 af 25. januar 1994 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91 om definition, betegnelse og præsentation af aromatiserede vine, aromatiserede vinbaserede drikkevarer og aromatiserede cocktails af vinprodukter (EUT L 21 af 26.1.1994, s. 7).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevarerinformation til forbrugere, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 608/2004 (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 18).

- (7) For at sikre klarhed og gennemsigtighed i den EU-ret, der regulerer aromatiserede vinprodukter, er det nødvendigt klart at definere de produkter, som dækkes af denne ret, kriterierne for produktionen, beskrivelsen, præsentationen og mærkningen af de aromatiserede vinprodukter og navnlig varebetegnelserne. Der bør endvidere fastlægges særlige regler for frivillig oprindelsesangivelse som supplement til dem, der er fastlagt i forordning (EU) nr. 1169/2011. Når sådanne regler fastlægges, bliver alle trin i produktionskæden reguleret, og forbrugerne beskyttes og oplyses korrekt.
- (8) Definitionerne af aromatiserede vinprodukter bør fortsat respektere traditionelle kvalitetsmetoder, men bør ajourføres og forbedres på baggrund af den teknologiske udvikling.
- (9) Aromatiserede vinprodukter bør fremstilles i henhold til bestemte regler og begrænsninger, der garanterer, at forbrugernes forventninger med hensyn til kvalitet og fremstillingsmetoder tilgodeses. Med henblik på at overholde internationale standarder på dette område bør produktionsmetoderne fastlægges, og Kommissionen bør som hovedregel tage hensyn til de standarder, som anbefales og udgives af Den Internationale Vinorganisation (OIV).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 ⁽²⁾ bør gælde for aromatiserede vinprodukter.
- (11) Endvidere bør den ethanol, der anvendes til fremstilling af aromatiserede vinprodukter, udelukkende være landbrugsethanol med henblik på både at opfylde forbrugernes forventninger og sikre overensstemmelse med de traditionelle kvalitetsmetoder. Dette sikrer også et marked for basislandbrugsprodukter.
- (12) I betragtning af vigtigheden og kompleksiteten af sektoren for aromatiserede vinprodukter er det hensigtsmæssigt at fastsætte specifikke regler for beskrivelse og præsentation af aromatiserede vinprodukter, der supplerer mærkningskravene i forordning (EU) nr. 1169/2011. Sådanne specifikke regler bør også forhindre misbrug af varebetegnelserne for aromatiserede vinprodukter i tilfælde af produkter, der ikke overholder de krav, der er fastsat i nærværende forordning.
- (13) Med henblik på at lette forbrugeres forståelse bør det være muligt at supplere varebetegnelser som fastsat i nærværende forordning med varens sædvanlige betegnelse i den i forordning (EU) nr. 1169/2011 anvendte betydning.
- (14) Forordning (EF) nr. 834/2007 ⁽³⁾ finder bl.a. anvendelse på forarbejdede landbrugsprodukter beregnet til konsum, herunder aromatiserede vinprodukter. Følgelig kan aromatiserede vinprodukter, der opfylder kravene i den nævnte forordning og de retsakter, der er vedtaget i henhold hertil, bringes i omsætning som økologiske aromatiserede vinprodukter.
- (15) Medlemsstaterne bør som led i en kvalitetspolitik og for at sikre et højt kvalitetsniveau for aromatiserede vinprodukter med en geografisk betegnelse kunne vedtage regler, der er strengere end dem, der er fastsat i nærværende forordning, for så vidt angår fremstilling, beskrivelse, præsentation og mærkning af aromatiserede vinprodukter med en geografisk betegnelse, som fremstilles på deres eget område, i det omfang sådanne regler er i overensstemmelse med EU-retten.
- (16) Eftersom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 110/2008 ⁽⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1151/2012 ⁽⁵⁾ og bestemmelserne om geografiske betegnelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 ⁽⁶⁾ ikke gælder for aromatiserede vinprodukter, bør der fastsættes specifikke regler om beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter. Geografiske betegnelser bør anvendes til at identificere de aromatiserede vinprodukters oprindelse i et land eller i en region eller et lokalt sted, hvis det aromatiserede vinprodukts kvalitet, omdømme eller andre egenskaber i alt væsentligt kan tilskrives dens geografiske oprindelse, og en sådan geografisk betegnelse bør registreres af Kommissionen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 af 16. december 2008 om fødevareremiddelstoffer (EUT L 354 af 31.12.2008, s. 16).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 af 16. december 2008 om aromaer og visse fødevareremiddelstoffer med aromagivende egenskaber til anvendelse i og på fødevarer og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91, forordning (EF) nr. 2232/96, forordning (EF) nr. 110/2008 og direktiv 2000/13/EF (EUT L 354 af 31.12.2008, s. 34).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 af 28. juni 2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2092/91 (EUT L 189 af 20.7.2007, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 110/2008 af 15. januar 2008 om definition, betegnelse, præsentation og mærkning af samt beskyttelse af geografiske betegnelser for spiritus og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1576/89 (EUT L 39 af 13.2.2008, s. 16).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT L 343 af 14.12.2012, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

- (17) I denne forordning bør der fastsættes en procedure for registrering, overensstemmelse, ændring og eventuel ophævelse af geografiske betegnelser i et tredjeland og i Unionen.
- (18) Myndighederne i medlemsstaterne bør have ansvar for overholdelse af denne forordning, og der bør træffes foranstaltninger, som gør det muligt for Kommissionen at overvåge og verificere denne overholdelse.
- (19) Med henblik på at supplere eller ændre visse ikke-væsentlige elementer i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår fastlæggelse af produktionsprocesser for aromatiserede vinprodukter, kriterier for afgrænsning af geografiske områder og regler, restriktioner og undtagelsesbestemmelser vedrørende produktion i sådanne områder, betingelserne for, at en produktspecifikation kan omfatte supplerende krav, fastlæggelsen af de tilfælde, hvori en individuel producent kan ansøge om beskyttelse af en geografisk betegnelse, og restriktioner med hensyn til, hvilken type ansøger der kan ansøge om sådan beskyttelse; fastsættelsen af de betingelser, der skal gælde for ansøgninger om beskyttelse af en geografisk betegnelse, Kommissionens undersøgelse, indsigelsesproceduren og procedurerne for ændring og ophævelse af geografiske betegnelser; fastsættelse af betingelserne for grænseoverskridende ansøgninger; fastsættelse af datoen for, hvornår en ansøgning eller en anmodning skal indgives, datoen, hvorfra beskyttelsen gælder, og datoen, hvor en ændring finder anvendelse; fastsættelse af betingelserne vedrørende ændringer af produktspecifikationer, herunder betingelserne hvorunder en ændring af produktspecifikationer skal anses for at være af mindre omfang, og betingelserne vedrørende ansøgninger om og godkendelse af ændringer, der ikke indebærer nogen ændring af enhedsdokumentet, begrænsninger vedrørende den beskyttede betegnelse, arten og typen af de oplysninger, der skal meddeles ved udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen, meddelelsesmåder, regler vedrørende adgang til de disponible oplysninger eller informationssystemer og vilkår for og metoder til offentliggørelse af oplysningerne. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (20) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning for så vidt angår analysemetoder til fastlæggelse af aromatiserede vinprodukters sammensætning; afgørelser om tildeling af beskyttelse af geografiske betegnelser og om afvisning af ansøgninger om sådan beskyttelse; afgørelser om ophævelse af beskyttelse af geografiske betegnelser og af eksisterende geografiske betegnelser, afgørelser om godkendelse af godkendelse af ansøgninger om ændringer for så vidt angår mindre ændringer af produktspecifikationer; de oplysninger, som produktspecifikationen skal indeholde for så vidt angår definitionen af geografiske betegnelser; måderne hvorpå afgørelser om beskyttelse eller afvisning af geografiske betegnelser offentliggøres; regler vedrørende indgivelse af grænseoverskridende ansøgninger; den kontrol og de undersøgelser, som skal udføres af medlemsstaterne; procedurerne, herunder antageligheden, for undersøgelse af ansøgninger om beskyttelse eller godkendelse af en ændring af en geografisk betegnelse og proceduren, herunder antagelighed, for indsigelsesansøgninger, ophævelsesansøgninger eller omdannelsesansøgninger og for fremsendelse af oplysninger om eksisterende beskyttede geografiske betegnelser; medlemsstaternes administrative og fysiske kontrol; og reglerne for levering af de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af bestemmelsen om udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen, ordningerne for forvaltning af de oplysninger, der skal meddeles, og regler for meddelelsesindehold, format, -tidsplan, -hyppighed og -frister og ordninger for fremsendelse eller tilrådighedsstillelse af oplysninger og dokumenter for medlemsstaterne, de kompetente myndigheder i tredjelande eller offentligheden, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse gennemførelsesbeføjelser bør udøves i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁾.
- (21) Kommissionen bør ved hjælp af gennemførelsesretsakter og på grund af disse retsakters særlige karakter uden at anvende forordning (EU) nr. 182/2011 offentliggøre enhedsdokumentet i *Den Europæiske Unions Tidende*, træffe afgørelse om, hvorvidt en ansøgning om beskyttelse af en geografisk betegnelse skal afvises som uantagelig, og oprette og føre et register over geografiske betegnelser, der er beskyttet i henhold til nærværende forordning, herunder optage eksisterende geografiske betegnelser i registeret eller fjerne dem fra registeret.
- (22) Overgangen fra de regler, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 1601/91, til dem, der er fastsat i nærværende forordning, vil kunne give anledning til problemer, som der ikke er taget højde for i nærværende forordning. Med henblik herpå bør beføjelsen til at vedtage de nødvendige overgangsforanstaltninger delegeres til Kommissionen.
- (23) Der bør gives tilstrækkelig tid og indføres passende ordninger til, at en smidig overgang fra reglerne i forordning (EØF) nr. 1601/91 til reglerne i nærværende forordning befordres. Under alle omstændigheder bør handel med bestående lagre tillades, efter at nærværende forordning finder anvendelse, indtil disse lagre er opbrugt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (24) Målene for denne forordning, nemlig fastsættelse af regler for definition, beskrivelse, præsentation og mærkning af aromatiserede vinprodukter samt for beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Denne forordning fastsætter regler for definition, beskrivelse, præsentation og mærkning af aromatiserede vinprodukter samt for beskyttelse af geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter.
2. Forordning (EU) nr. 1169/2011 finder anvendelse på præsentation og mærkning af aromatiserede vinprodukter, medmindre andet er bestemt i nærværende forordning.
3. Denne forordning gælder for alle aromatiserede vinprodukter, der er bragt i omsætning i Unionen, uanset om de er produceret i en medlemsstat eller i et tredjeland, samt for dem, der er produceret i Unionen til eksport.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »varebetegnelse«: navnet på ethvert af de aromatiserede vinprodukter, der er omfattet af denne forordning
- 2) »beskrivelse«: en liste over et aromatiseret vinprodukts særlige kendetegn
- 3) »geografisk betegnelse«: en betegnelse, som identificerer det område, det bestemte sted eller det land, som et aromatiseret vinprodukt har oprindelse i, når en bestemt egenskab, et bestemt omdømme eller andre kendetegn ved produktet hovedsagelig kan tilskrives dets geografiske oprindelse.

KAPITEL II

DEFINITION, BESKRIVELSE, PRÆSENTATION OG MÆRKNING AF AROMATISEREDE VINPRODUKTER

Artikel 3

Definition og klassifikation af aromatiserede vinprodukter

1. Aromatiserede vinprodukter er produkter, der er fremstillet på grundlag af vinsektorens produkter som omhandlet i forordning (EU) nr. 1308/2013, og som er aromatiserede. De klassificeres i følgende kategorier:

- a) aromatiserede vine
 - b) aromatiserede vinbaserede drikkevarer
 - c) aromatiserede cocktails af vinprodukter.
2. En aromatiseret vin er en drikkevare:
- a) der er fremstillet på grundlag af et eller flere af de vinavlsprodukter, der er defineret i punkt 5 i del IV i bilag II og i punkt 1 og 3-9 i del II i bilag VII til forordning (EU) nr. 1038/2013, med undtagelse af »Retsina«-vin
 - b) hvori de vinavlsprodukter, der er omhandlet i litra a), repræsenterer mindst 75 % af det samlede volumen
 - c) der kan være tilsat alkohol
 - d) der kan være tilsat farve
 - e) der kan være tilsat druemost og/eller delvis gæret druemost
 - f) der kan være sødet
 - g) som har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 14,5 % vol. og på under 22 % vol. og et totalt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 17,5 % vol.
3. En aromatiseret vinbaseret drikkevare er en drikkevare:
- a) der er fremstillet på grundlag af et eller flere af de vinavlsprodukter, som er defineret i punkt 1, 2 og 4-9 i del II i bilag VII til forordning (EU) nr. 1308/2013, med undtagelse af vine, der er fremstillet med tilsætning af alkohol, og »Retsina«-vin
 - b) hvori de vinavlsprodukter, der er omhandlet i litra a), repræsenterer mindst 50 % af det samlede volumen
 - c) der ikke er tilsat alkohol, medmindre andet er fastsat i bilag II
 - d) der kan være tilsat farve

- e) der kan være tilsat druemost og/eller delvis gæret druemost
- f) der kan være sødet
- g) som har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumenen på mindst 4,5 % vol. og på under 14,5 % vol.
4. En aromatiseret cocktail af vinprodukter er en drikkevarer:
- a) der er fremstillet på grundlag af et eller flere af de vinavlsprodukter, som er defineret i punkt 1, 2 og 4-11 i del II i bilag VII til forordning (EU) nr. 1308/2013, med undtagelse af vine, der er fremstillet med tilsætning af alkohol, og »Retsina«-vin
- b) hvori de vinavlsprodukter, der er omhandlet i litra a), repræsenterer mindst 50 % af det samlede volumen
- c) der ikke er tilsat alkohol
- d) der kan være tilsat farve
- e) der kan være sødet
- f) som har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumenen på over 1,2 % vol. og på under 10 % vol.

Artikel 4

Produktionsprocesser og analysemetoder til aromatiserede vinprodukter

1. Aromatiserede vinprodukter fremstilles i overensstemmelse med de krav, begrænsninger og beskrivelser, der er fastsat i bilag I og II.
2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 vedrørende fastlæggelse af de godkendte produktionsprocesser til fremstilling af aromatiserede vinprodukter, under hensyntagen til forbrugernes forventninger.

Ved fastlæggelsen af de i første stykke omhandlede godkendte produktionsprocesser tager Kommissionen hensyn til de produktionsprocesser, som anbefales og udgives af OIV.

3. Kommissionen vedtager i nødvendigt omfang ved gennemførelsesretsakter analysemetoder til bestemmelse af sammensætningen af aromatiserede vinprodukter. Sådanne metoder fastsættes på grundlag af relevante metoder, der er anbefalet og offentliggjort af OIV, medmindre disse ville være ineffektive eller uegnede til opfyldelsen af de forfulgte mål. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Indtil sådanne metoder er vedtaget af Kommissionen, anvendes de metoder, som den pågældende medlemsstat tillader.

4. De ønologiske fremgangsmåder og restriktioner, der er fastlagt i henhold til artikel 74, artikel 75, stk. 4, og artikel 80 i forordning (EU) nr. 1308/2013, finder anvendelse på vinprodukter, der anvendes til produktion af aromatiserede vinprodukter.

Artikel 5

Varebetegnelser

1. Varebetegnelserne i bilag II skal anvendes for ethvert aromatiseret vinprodukt, der er bragt i omsætning i Unionen, forudsat at det overholder kravene til den tilsvarende varebetegnelse i det nævnte bilag. Varebetegnelser kan suppleres med en sædvanlig betegnelse som defineret i artikel 2, nr. 2, litra o), forordning (EU) nr. 1169/2011.
2. For så vidt angår aromatiserede vinprodukter, der overholder kravene til mere end én varebetegnelse, er det kun tilladt at anvende én af disse varebetegnelser, medmindre andet er fastsat i bilag II.
3. En alkoholholdig drikkevarer, der ikke overholder kravene i nærværende forordning, må ikke beskrives, præsenteres eller mærkes ved, at ord eller udtryk som »art«, »type«, »stil«, »fremstillet« eller »smag« eller andre tilsvarende udtryk anvendes sammen med en af varebetegnelserne.
4. Varebetegnelser kan suppleres eller erstattes af en geografisk betegnelse, der er beskyttet i henhold til nærværende forordning.
5. Uden at det berører artikel 26, må varebetegnelser ikke suppleres af beskyttede oprindelsesbetegnelser eller beskyttede geografiske betegnelser, der gælder for vinprodukter.

Artikel 6

Oplysninger til supplerende af varebetegnelserne

1. Varebetegnelserne, der henvises til i artikel 5, kan endvidere suppleres af følgende oplysninger vedrørende sukkerindholdet af aromatiserede vinprodukter:
 - a) »ekstra tør«: for produkter med et sukkerindhold på under 30 g/l, og, hvad angår kategorien »aromatiserede vine« og som undtagelse fra artikel 3, stk. 2, litra g), et totalt alkoholindhold udtrykt i volumenen på mindst 15 %
 - b) »tør«: for produkter med et sukkerindhold på under 50 g/l, og, hvad angår kategorien »aromatiserede vine« og som undtagelse fra artikel 3, stk. 2, litra g), et totalt alkoholindhold udtrykt i volumenen på mindst 16 %

- c) »halvtør«: for produkter med et sukkerindhold på mellem 50 og 90 g/l
- d) »halvsød«: for produkter med et sukkerindhold på mellem 90 og 130 g/l
- e) »sød«: for produkter med et sukkerindhold på 130 g/l eller derover.

Sukkerindholdet i første afsnit, litra a)-e), er udtrykt i invertsukker.

Benævnelserne »sød« og »halvsød« kan ledsages af en angivelse af sukkerindholdet udtrykt i gram invertsukker pr. liter.

2. Hvor varebetegnelsen suppleres af eller omfatter oplysningen »mousserende«, skal mængden af anvendt mousserende vin udgøre mindst 95 %.

3. Varebetegnelser kan også suppleres med angivelse af den hovedaroma, der er anvendt.

Artikel 7

Oprindelsesangivelse

Hvis aromatiserede vinprodukters oprindelse angives, skal den svare til det sted, hvor det aromatiserede vinprodukt er fremstillet. Oprindelsen skal angives med ordene »fremstillet i (...)« eller tilsvarende betegnelser suppleret af navnet på den pågældende medlemsstat eller det pågældende tredjeland.

Artikel 8

Anvendelse af sprog i præsentationen og mærkningen af aromatiserede vinprodukter

1. De varebetegnelser, der er anført i kursiv i bilag II, oversættes ikke på mærkningen eller i præsentationen af aromatiserede vinprodukter.

Supplerende oplysninger, der er omhandlet i nærværende forordning, skal, hvor de er udtrykt med ord, anføres på mindst ét af Unionens officielle sprog.

2. En geografisk betegnelse, der er beskyttet i henhold til nærværende forordning, skal på mærkningen anføres på det eller de sprog, som den er registreret på, også i de tilfælde, hvor den geografiske betegnelse erstatter varebetegnelsen, jf. artikel 5, stk. 4.

Såfremt en geografisk betegnelse, der er beskyttet i henhold til nærværende forordning, er skrevet med et ikke-latinsk alfabet, kan det også anføres på et eller flere af Unionens officielle sprog

Artikel 9

Strengere regler fastsat af medlemsstaterne

Medlemsstaterne kan som led i en kvalitetspolitik for aromatiserede vinprodukter med geografiske betegnelser, der er

beskyttet i henhold til nærværende forordning, og som er fremstillet på medlemsstatens eget område, eller med henblik på etablering af nye geografiske betegnelser fastsætte regler for produktion og beskrivelse, der er strengere end dem, der er omhandlet i artikel 4 og i bilag I og II, for så vidt som de er forenelige med EU-retten.

KAPITEL III

GEOGRAFISKE BETEGNELSER

Artikel 10

Indhold af ansøgninger om beskyttelse

1. Ansøgninger om beskyttelse af geografiske betegnelser skal indeholde et teknisk dossier med:

- den betegnelse, der skal beskyttes
- navn og adresse på ansøgeren
- en produktspecifikation som omhandlet i stk. 2 og
- et enhedsdokument, der opsummerer den i stk. 2 omhandlede produktspecifikation.

2. For at kunne opnå en geografisk betegnelse beskyttet i henhold til denne forordning skal et produkt modsvare produktspecifikationen, der mindst skal indeholde:

- den betegnelse, der skal beskyttes
- en beskrivelse af produktet, især dets vigtigste analytiske kendetegn, samt en angivelse af dets organoleptiske kendetegn
- eventuelle særlige produktionsprocesser og specifikationer samt relevante begrænsninger for produktets fremstilling
- en afgrænsning af det pågældende geografiske område
- oplysninger til underbygning af den tilknytning, der er omhandlet i artikel 2, nr. 3
- de gældende krav, der er fastlagt i EU-retten eller i national ret, eller, når medlemsstaterne har fastlagt det, af en organisation, der forvalter den beskyttede geografiske betegnelse under hensyntagen til, at sådanne krav skal være objektive og ikke-diskriminerende samt forenelige med EU-retten
- en angivelse af det råmateriale, som det aromatiserede vinprodukt hovedsageligt er fremstillet af
- navn og adresse på de myndigheder eller organer, der kontrollerer, at produktspecifikationen er overholdt, med angivelse af deres specifikke opgaver.

Artikel 11

Ansøgning om beskyttelse vedrørende et geografisk område i et tredjeland

1. Vedrører ansøgningen om beskyttelse et geografisk område i et tredjeland, skal den ud over de elementer, der anført i artikel 10, også indeholde bevis for, at den pågældende betegnelse er beskyttet i oprindelseslandet.
2. Ansøgningen om beskyttelse sendes til Kommissionen direkte fra ansøgeren eller via det pågældende tredjelands myndigheder.
3. Ansøgningen om beskyttelse skal indgives på et af Unionens officielle sprog eller ledsages af en autoriseret oversættelse til et af disse sprog.

Artikel 12

Ansøgere

1. Enhver interesseret producentorganisation eller i undtagelsestilfælde en individuel producent kan indgive en ansøgning om beskyttelse af en geografisk betegnelse. Andre interesserede parter kan deltage i ansøgningen om beskyttelse.
2. Producenter kan kun ansøge om beskyttelse af aromatiserede vinprodukter, som de producerer.
3. I tilfælde af, at en betegnelse dækker et grænseoverskridende geografisk område, kan der indgives en fælles ansøgning om beskyttelse.

Artikel 13

Forudgående national procedure

1. Ansøgninger om beskyttelse af en geografisk betegnelse for aromatiserede vinprodukter med oprindelse i Unionen skal underkastes en forudgående national procedure i henhold til stk. 2 til 7 i nærværende artikel.
2. Ansøgningen om beskyttelse indgives i den medlemsstat, til hvis område den geografiske betegnelse er knyttet.
3. Medlemsstaten undersøger, om ansøgningen om beskyttelse opfylder betingelserne i dette kapitel.

Medlemsstaten sikrer via en national procedure en passende offentliggørelse af ansøgningen om beskyttelse og fastsætter et tidsrum på mindst to måneder fra datoen for offentliggørelsen, hvori enhver fysisk eller juridisk person med en legitim interesse, som har bopæl eller er etableret på medlemsstatens område, kan gøre indsigelse mod den foreslåede beskyttelse ved at indgive en behørigt begrundet erklæring til medlemsstaten.

4. Hvis medlemsstaten finder, at den geografiske betegnelse ikke opfylder de relevante krav eller er uforenelig med Unionens lovgivning generelt, skal den afvise ansøgningen.

5. Hvis medlemsstaten finder, at de relevante krav er opfyldt, skal den:

- a) offentliggøre enhedsdokumentet og produktspecifikationen, som minimum på internettet og
- b) tilsende Kommissionen en ansøgning om beskyttelse, der indeholder følgende oplysninger:
 - i) navn og adresse på ansøgeren
 - ii) den produktspecifikation, der henvises til i artikel 10, stk. 2
 - iii) det enkelte dokument, der henvises til i artikel 10, stk. 1, litra d)
 - iv) en erklæring fra medlemsstaten om, at den anser den ansøgning, som ansøgeren har indgivet, for at opfylde de krævede betingelser, og
 - v) en henvisning til den offentliggørelse, der er omhandlet i litra a).

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra b), skal indsendes på et af Unionens officielle sprog eller ledsages af en autoriseret oversættelse til et af disse sprog.

6. Medlemsstaterne vedtager de nødvendige love eller administrative bestemmelser for at efterkomme denne artikel senest den 28. marts 2015.

7. Hvis en medlemsstat ikke har nogen national lovgivning om beskyttelse af geografiske betegnelser, kan den som en rent midlertidig foranstaltning indrømme betegnelsen beskyttelse i henhold til dette kapitel på nationalt plan. Sådant beskyttelse har virkning fra den dato, hvor ansøgningen indgives til Kommissionen og ophører på den dato, hvor der træffes afgørelse om registrering eller afvisning i henhold til dette kapitel.

Artikel 14

Kommissionens gennemgang

1. Kommissionen offentliggør datoen for indgivelse af ansøgningen om beskyttelse.
2. Kommissionen undersøger, om de ansøgninger om beskyttelse, der er omhandlet i artikel 13, stk. 5, opfylder betingelserne i dette kapitel.
3. Finder Kommissionen, at betingelserne i dette kapitel er opfyldt, offentliggør den ved gennemførelsesretsakter vedtaget uden anvendelse af proceduren omhandlet i artikel 34, stk. 2, det i artikel 10, stk. 1, litra d) omhandlede enhedsdokument, og den i artikel 13, stk. 5, litra a), omhandlede henvisning til offentliggørelsen af produktspecifikationen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

4. Hvis Kommissionen finder, at betingelserne i dette kapitel ikke er opfyldt, træffer den ved gennemførelsesretsakter afgørelse om at afvise ansøgningen. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 15

Indsigelsesprocedure

Inden for to måneder fra datoen for offentliggørelsen i henhold til artikel 14, stk. 3, kan enhver medlemsstat, ethvert tredjeland eller enhver fysisk eller juridisk person med en legitim interesse, som har bopæl eller er etableret i en anden medlemsstat end den, der ansøger om beskyttelse, eller i et tredjeland, gøre indsigelse mod den foreslåede beskyttelse ved at indgive en behørigt begrundet erklæring til Kommissionen om betingelserne for adgang til beskyttelse som fastsat i dette kapitel.

I tilfælde af fysiske eller juridiske personer, som har bopæl eller er etableret i et tredjeland, skal en sådan erklæring indgives direkte eller via det pågældende tredjelands myndigheder inden for fristen på to måneder i stk. 1.

Artikel 16

Afgørelse vedrørende beskyttelse

På grundlag af de oplysninger, Kommissionen råder over efter afslutning af indsigelsesproceduren omhandlet i artikel 15, træffer den ved gennemførelsesretsakter afgørelse om enten at beskytte den geografiske betegnelse, hvis den opfylder betingelserne i dette kapitel og er forenelig med Unionens lovgivning, eller at afvise ansøgningen, hvis disse betingelser ikke er opfyldt. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 17

Enslydende betegnelser

1. En betegnelse, for hvilken der er indgivet ansøgning om beskyttelse, og som er helt eller delvis enslydende med en betegnelse, der allerede er registreret i henhold til denne forordnings bestemmelser, skal registreres med behørig hensyntagen til lokal skik og brug og en eventuel risiko for forveksling.

2. En enslydende betegnelse, der kan forlede forbrugeren til at tro, at produkterne stammer fra et andet område, må ikke registreres, selv om betegnelsen er retvisende med hensyn til det område, den region eller det sted, som de pågældende produkter rent faktisk stammer fra.

3. Anvendelsen af en registreret enslydende betegnelse er kun tilladt, såfremt der i praksis er en tilstrækkelig sondring mellem den senere registrerede enslydende betegnelse og den allerede registrerede betegnelse, idet der tages hensyn til nødvendigheden af at sikre de berørte producenter en retfærdig behandling og af at undgå vildledning af forbrugeren.

Artikel 18

Grunde til afslag på beskyttelse

1. Navne, der er blevet artsbetegnelser, kan ikke beskyttes som en geografisk betegnelse.

I dette kapitel forstås ved et »navn, der er blevet en artsbetegnelse«, navnet på et aromatiseret vinprodukt, der, selv om det henviser til det sted eller det område, hvor produktet først blev fremstillet eller bragt i omsætning, er blevet fællesbetegnelsen for et aromatiseret vinprodukt i Unionen.

For at fastslå, om et navn er blevet en artsbetegnelse, tages der hensyn til alle relevante faktorer, herunder navnlig:

a) de faktiske forhold i Unionen, især i forbrugsområderne

b) den relevante EU-ret eller nationale ret.

2. Et navn må ikke beskyttes ikke som geografisk betegnelse, hvis beskyttelsen på grund af et varemærkes anseelse og omdømme vil kunne vildlede forbrugeren med hensyn til det aromatiserede vinprodukts faktiske identitet.

Artikel 19

Forhold til varemærker

1. Hvis en geografisk betegnelse er beskyttet i henhold til denne forordning, skal registreringen af et varemærke, hvis anvendelse er omfattet af artikel 20, stk. 2, og som har relation til et aromatiseret vinprodukt, afvises, hvis ansøgningen om registrering af varemærket fremsendes efter datoen for indsendelse af ansøgningen om beskyttelse af den geografiske betegnelse til Kommissionen, og den geografiske betegnelse efterfølgende beskyttes.

Varemærker, der er registreret i strid med første afsnit, skal erklæres ugyldige.

2. For så vidt andet ikke er fastsat i artikel 17, stk. 2, kan et varemærke, hvis anvendelse er omfattet af artikel 20, stk. 2, og som der er indgivet ansøgning for, som er registreret, eller for hvilken der er vundet hævrd, for så vidt denne mulighed er hjemlet i den pågældende lovgivning, på Unionens område før datoen for indsendelsen af ansøgningen om beskyttelse af den geografiske betegnelse til Kommissionen, fortsat anvendes eller fornyes uanset beskyttelsen af den geografiske betegnelse, forudsat at varemærket ikke er erklæret ugyldigt, eller der er sket tilbagekaldelse af de grunde, der er anført i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF⁽¹⁾ eller Rådets forordning (EF) nr. 207/2009⁽²⁾.

I sådanne tilfælde tillades anvendelsen af den geografiske betegnelse sideløbende med de relevante varemærker.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1).

Artikel 20

Beskyttelse

1. Geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning kan bruges af enhver erhvervsdrivende, der markedsfører et aromatiseret vinprodukt, som er fremstillet i overensstemmelse med den tilhørende produktspecifikation.

2. Geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning og de aromatiserede vinprodukter, der anvender disse beskyttede navne i overensstemmelse med produktspecifikationen, beskyttes mod:

- a) enhver direkte eller indirekte kommerciel anvendelse af en beskyttet betegnelse:
 - i) for lignende produkter, som ikke er i overensstemmelse med den beskyttede betegnelses produktspecifikation, eller
 - ii) for så vidt en sådan anvendelse udnytter en geografisk betegnelses omdømme
- b) enhver uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning, selv om produktets eller tjenesteydelsens virkelige oprindelse er angivet, eller den beskyttede betegnelse er oversat, transkriberet eller translittereret eller ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »måde«, »som fremstillet i«, »efterligning«, »smag«, »som« eller tilsvarende
- c) enhver anden form for falsk eller vildledende angivelse af produktets herkomst, oprindelse, art eller væsentlige egenskaber på den indre eller ydre emballage og i reklamer for eller dokumenter vedrørende det pågældende vinavlsprodukt samt anvendelse af emballager, der kan give et fejlagtigt indtryk af produktets oprindelse
- d) enhver anden form for praksis, der kan vildlede forbrugerne med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

3. Geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning må ikke blive artsbetegnelser i Unionen som omhandlet i artikel 18, stk. 1.

4. Medlemsstaterne træffer de fornødne administrative og retlige foranstaltninger for at forhindre eller stoppe ulovlig anvendelse af de i stk. 2 omhandlede geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning.

Artikel 21

Register

Kommissionen skal ved gennemførelsesretsakter vedtaget uden anvendelse af proceduren omhandlet i artikel 34, stk. 2, oprette og føre et elektronisk register over geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning for aromatiserede vinprodukter, som er offentligt tilgængeligt.

Geografiske betegnelser vedrørende produkter fra tredjelande, der er beskyttet i Unionen i henhold til en international aftale, i hvilken Unionen er kontraherende part, kan optages i det i stk. 1 nævnte register som geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning.

Artikel 22

Udpegning af ansvarlige myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger den eller de kompetente myndigheder, som er ansvarlig(e) for at kontrollere de forpligtelser, der er fastlagt i dette kapitel, i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 ⁽¹⁾.

2. Medlemsstaterne sikrer, at enhver erhvervsdrivende, der opfylder bestemmelserne i dette kapitel, er berettiget til at blive omfattet af en kontrolordning.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de i stk. 1 omhandlede ansvarlige myndigheder. Kommissionen offentliggør deres navne og adresser og ajourfører disse oplysninger regelmæssigt.

Artikel 23

Kontrol af overholdelsen af produktspecifikationer

1. For geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning, der vedrører et geografisk område i Unionen, kontrolleres overholdelsen af produktspecifikationen under fremstillingen og under og efter aftapningen af det aromatiserede vinprodukt en gang om året af:

- a) den eller de ansvarlige myndigheder, der er omhandlet i artikel 22, eller
- b) et eller flere kontrolorganer som defineret i artikel 2, stk. 2, nr. 5, i forordning (EF) nr. 882/2004, der fungerer som produktcertificeringsorgan i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 5 i samme forordning.

Udgifterne til denne kontrol afholdes af de berørte erhvervsdrivende.

2. For geografiske betegnelser beskyttet i henhold til denne forordning, der vedrører et geografisk område i et tredjeland, kontrolleres overholdelsen af produktspecifikationen under fremstillingen og under og efter aftapningen af det aromatiserede vinprodukt en gang om året af:

- a) en eller flere offentlige myndigheder udpeget af tredjelandet, eller
- b) et eller flere certificeringsorganer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1).

3. De i stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b), omhandlede certificeringsorganer skal overholde standarden EN ISO/IEC 17065:2012 (Overensstemmelsesvurderinger — krav til organer, der certificerer produkter, processer og tjenester).

4. Når den eller de i stk. 1, litra a), og stk. 2, litra a), omhandlede myndigheder kontrollerer overholdelsen af produktspecifikationen, skal de give tilstrækkelige garantier for objektivitet og uvildighed og råde over et kvalificeret personale og de nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver.

Artikel 24

Ændringer af produktspecifikationer

1. En ansøger, der opfylder betingelserne i artikel 12, kan ansøge om godkendelse af en ændring af produktspecifikationen for en geografisk betegnelse beskyttet i henhold til denne forordning, navnlig af hensyn til den videnskabelige og tekniske udvikling eller for at ændre afgrænsningen af det geografiske område, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra d). Ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af og begrundelse for de ønskede ændringer.

2. Såfremt den foreslåede ændring indebærer en eller flere ændringer af det enhedsdokument, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra d), finder artikel 13-16 tilsvarende anvendelse på ændringsansøgningen. Er de foreslåede ændringer imidlertid kun af mindre omfang, træffer Kommissionen ved gennemførelsesretsakter afgørelse om, hvorvidt ændringen skal godkendes, uden at følge den procedure, der er fastsat i artikel 14, stk. 2, og artikel 15, og den offentliggør i tilfælde af godkendelse de elementer, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 25

Ophævelse

Kommissionen kan på eget initiativ eller efter behørigt begrundet anmodning fra en medlemsstat, et tredjeland eller en fysisk eller juridisk person med en legitim interesse, ved gennemførelsesretsakter beslutte at ophæve beskyttelsen af en geografisk betegnelse, hvis den tilsvarende produktspecifikation ikke længere er overholdt. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 13 til 16 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 26

Eksisterende geografiske betegnelser

1. De geografiske betegnelser for aromatiserede vinprodukter, der er anført i bilag II i forordning (EØF) nr. 1601/91, samt enhver geografisk betegnelse, som er indgivet til en medlemsstat og godkendt af denne inden den 27. marts 2014, beskyttes

automatisk som geografiske betegnelser i henhold til nærværende forordning. Kommissionen lader ved gennemførelsesretsakter vedtaget uden anvendelse af proceduren omhandlet i artikel 34, stk. 2, disse opføre i det i denne forordnings artikel 21 omhandlede register.

2. For de eksisterende geografiske betegnelser, der er omhandlet i stk. 1, tilsender medlemsstaterne Kommissionen:

a) de tekniske dossierer, jf. artikel 10, stk. 1

b) de nationale afgørelser om godkendelse.

3. Beskyttelsen af de i stk. 1 omhandlede eksisterende geografiske betegnelser i henhold til denne forordning bortfalder, hvis de i stk. 2 nævnte oplysninger ikke er indsendt senest den 28. marts 2017. Kommissionen træffer ved gennemførelsesretsakter vedtaget uden anvendelse af proceduren omhandlet i artikel 34, stk. 2, den tilsvarende formelle foranstaltning til fjernelse af sådanne navne fra det register, der er omhandlet i artikel 21.

4. Artikel 25 finder ikke anvendelse på de eksisterende geografiske betegnelser, der er nævnt i stk. 1.

Indtil den 28. marts 2018 kan Kommissionen ved gennemførelsesretsakter på eget initiativ beslutte at ophæve beskyttelsen af de i stk. 1 nævnte eksisterende geografiske betegnelser, hvis de ikke opfylder bestemmelserne i artikel 2, nr. 3). Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 27

Gebyrer

Medlemsstaterne kan opkræve et gebyr til dækning af deres udgifter, herunder udgifter i forbindelse med behandling af beskyttelsesansøgninger, indsigelser, ændringsansøgninger og ophævelsesanmodninger i henhold til dette kapitel.

Artikel 28

Delegerede beføjelser

1. For at tage hensyn til særlige karakteristika ved produktionen i det afgrænsede geografiske område tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 vedrørende:

a) kriterier for afgrænsning af det geografiske område og

b) regler, restriktioner og undtagelsesbestemmelser for produktionen i det afgrænsede geografiske område.

2. For at sikre produkternes kvalitet og sporbarhed tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 med henblik på at fastsætte de betingelser, hvorunder produktspecifikationerne kan indeholde krav, der supplerer kravene omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra f).

3. For at beskytte producenteres eller andre erhvervsdrivendes rettigheder og retmæssige interesser tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 med henblik på at:

- a) fastlægge de tilfælde, hvori en individuel producent kan ansøge om beskyttelse af en geografisk betegnelse
- b) fastlægge restriktioner med hensyn til, hvilken type ansøger der kan ansøge om beskyttelse af en geografisk betegnelse
- c) fastlægge de betingelser, der skal gælde for ansøgninger om beskyttelse af en geografisk betegnelse, Kommissionens undersøgelse, indsigelsesproceduren samt procedurerne for ændring og ophævelse af geografiske betegnelser
- d) fastlægge betingelserne for grænseoverskridende ansøgninger
- e) fastsætte datoen for, hvornår en ansøgning eller en anmodning skal indgives
- f) fastsætte datoen, hvorfra beskyttelsen gælder
- g) fastlægge de betingelser, hvorunder en ændring skal anses for at være af mindre omfang som omhandlet i artikel 24, stk. 2
- h) fastsætte datoen, hvor en ændring træder i kraft
- i) fastlægge betingelserne vedrørende ansøgninger om ændring af produktspecifikationen for en geografisk betegnelse beskyttet i henhold til denne forordning, når sådanne ændringer ikke indebærer nogen ændring af enhedsdokumentet som omhandlet i artikel 10, stk. 1, litra d).

4. For at sikre en passende beskyttelse tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 vedrørende restriktionerne for den beskyttede betegnelse.

Artikel 29

Gennemførelsesbeføjelser

1. Kommissionen kan ved gennemførelsesretsakter vedtage alle nødvendige foranstaltninger i forbindelse med dette kapitel vedrørende:
 - a) de oplysninger, som produktspecifikationen skal indeholde med hensyn til den i artikel 2, nr. 3), omhandlede sammenhæng mellem det geografiske område og færdigvaren
 - b) måderne, hvorpå de i artikel 16 omhandlede afgørelser om beskyttelse eller afvisning kan offentliggøres
 - c) indgivelse af grænseoverskridende ansøgninger

- d) den kontrol, medlemsstaterne skal udføre, herunder undersøgelser.

Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

2. Kommissionen kan ved gennemførelsesretsakter vedtage alle nødvendige foranstaltninger i forbindelse med dette kapitel, for så vidt angår proceduren, herunder antagelighed, for undersøgelse af ansøgninger om beskyttelse eller godkendelse af en ændring af en geografisk betegnelse, samt proceduren, herunder antagelighed, for indsigelsesanmodninger, ophævelsesanmodninger eller omdannelsesanmodninger, samt proceduren for fremsendelse af oplysninger vedrørende eksisterende beskyttede geografiske betegnelser, navnlig vedrørende:

- a) modeller for dokumenter og indberetningsformat
- b) tidsfrister
- c) nærmere oplysninger om faktiske forhold, beviser og dokumentation, der skal fremlægges til støtte for ansøgningen eller anmodningen.

Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 30

Ansøgninger eller anmodninger, som ikke kan antages

Kan en ansøgning eller en anmodning, der er fremlagt i henhold til dette kapitel, ikke antages, træffer Kommissionen ved gennemførelsesretsakter vedtaget uden anvendelse af den procedure, der er omhandlet i artikel 34, stk. 2, afgørelse om at afvise den som uantagelig.

KAPITEL IV

ALMINDELIGE BESTEMMELSER, OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 31

Kontrol og verifikation af aromatiserede vinprodukter

1. Medlemsstaterne har ansvaret for kontrollen af aromatiserede vinprodukter. De træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at bestemmelserne i denne forordning overholdes, og de udpeger navnlig den eller de kompetente myndigheder, der skal være ansvarlige for at kontrollere overholdelsen af de forpligtelser, der er indført ved denne forordning, i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 882/2004.

2. Kommissionen vedtager, når det er påkrævet, ved gennemførelsesretsakter regler for medlemsstaternes administrative og fysiske kontroller af, at de forpligtelser, der følger af anvendelsen af denne forordning, overholdes.

Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 32

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaterne og Kommissionen meddeler hinanden alle oplysninger, der er nødvendige for at anvende denne forordning og opfylde de internationale forpligtelser i forbindelse med aromatiserede vinprodukter. De pågældende oplysninger kan efter omstændighederne sendes til eller stilles til rådighed for tredjelandes kompetente myndigheder og kan offentliggøres.

2. For at gøre de meddelelser, der er omhandlet i stk. 1, hurtige, effektive, nøjagtige og omkostningseffektive tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 med henblik på at fastsætte:

- a) arten og typen af de oplysninger, der skal meddeles
- b) meddelelsesmåder
- c) regler for adgangsret til de disponible oplysninger eller informationssystemer
- d) vilkår for og metoder til offentliggørelse af oplysninger.

3. Kommissionen vedtager ved gennemførelsesretsakter:

- a) regler for levering af oplysninger i det omfang, det er nødvendigt for anvendelsen af nærværende artikel
- b) ordninger for forvaltning af de oplysninger, der skal meddeles, og regler for meddelelsesindhold, -format, -tidsplan, -hyppighed og -frister
- c) ordninger for fremsendelse eller tilrådighedsstillelse af oplysninger og dokumenter for medlemsstaterne, de kompetente myndigheder i tredjelande eller offentligheden.

Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 34, stk. 2.

Artikel 33

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 4, stk. 2, artikel 28, artikel 32, stk. 2 og artikel 36, stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 27. marts 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelserne forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 4, stk. 2, artikel 28, artikel 32, stk. 2 og artikel 36, stk. 1, kan til

enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 2, artikel 28, artikel 32, stk. 2, og artikel 36, stk. 1, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 34

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg for aromatiserede vinprodukter. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Hvis udvalget i forbindelse med de gennemførelsesretsakter, der er nævnt i artikel 4, stk. 3, første afsnit, og artikel 29, stk. 1, litra b), ikke afgiver nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 35

Ophævelse

Forordning (EØF) nr. 1601/91 ophæves herved med virkning fra den 28. marts 2015.

Henvisninger til den ophævede forordning betragtes som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 36

Overgangsbestemmelser

1. Med henblik på at lette overgangen fra de regler, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 1601/91, til de regler, der er fastsat i nærværende forordning, tillægges Kommissionen beføjelse til, hvor det er hensigtsmæssigt, at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 33 vedrørende fastlæggelse af foranstaltninger om ændring eller fravigelse af nærværende forordning, som skal gælde indtil den 28. marts 2018.

2. Aromatiserede vinprodukter, der ikke overholder kravene i nærværende forordning, men som er fremstillet i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1601/91 før den 27. marts 2014, kan bringes i omsætning, indtil lagrene er opbrugt.

3. Aromatiserede vinprodukter, der overholder kravene i artikel 1-6 og 9 i nærværende forordning, og som er produceret forud for den 27. marts 2014, kan bringes i omsætning indtil lagrene er tømt, forudsat at sådanne produkter overholder forordning (EØF) nr. 1601/95 for så vidt angår alle aspekter,

der ikke er reguleret i artikel 1-6 og artikel 9 i nærværende forordning.

Artikel 37

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 28. marts 2015. Artikel 36, stk. 1 og 3, anvendes dog fra den 27. marts 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG I

TEKNISKE DEFINITIONER, KRAV OG BEGRÆNSNINGER

1) Aroma

a) Følgende produkter tillades som aromaer i aromatiserede vine:

i) naturlige aromastoffer og/eller aromapræparater som defineret i artikel 3, stk. 2, litra c) og d), i forordning (EF) nr. 1334/2008

ii) aromaer, som defineret i artikel 3, stk. 2), litra a), i forordning (EF) nr. 1334/2008, der:

- er identiske med vanillin
- lugter og/eller smager af mandler
- lugter og/eller smager af abrikoser
- lugter og/eller smager af æg, og

iii) krydderurter og/eller krydderier og/eller smagsgivende levnedsmidler

b) Følgende produkter tillades som aromaer i aromatiserede vinbaserede drikkevarer og aromatiserede cocktails af vinprodukter:

i) aromastoffer og/eller aromapræparater som defineret i artikel 3, stk. 2, litra c) og d), i forordning (EF) nr. 1334/2008, og

ii) krydderurter og/eller krydderier og/eller smagsgivende levnedsmidler.

Tilsætning af sådanne stoffer giver det endelige produkt organoleptiske kendetegn, der er forskellige fra vins.

2) Sødemidler

Følgende produkter tillades til sødning af aromatiserede vinprodukter:

a) halvhvidt sukker, hvidt sukker, raffineret hvidt sukker, dextrose, fructose, glucosesirup, flydende sukker, flydende invertsukker og sirup af invertsukker som defineret i Rådets direktiv 2001/111/EF ⁽¹⁾

b) druemost, koncentreret druemost og koncentreret rektificeret druemost som defineret i punkt 10, 13 og 14 i del II i bilag VII til forordning (EU) nr. 1308/2013

c) karamelliseret sukker, som er det produkt, der fremstilles udelukkende ved kontrolleret opvarmning af saccharose uden tilsætning af baser, uorganiske syrer eller andre kemiske tilsætningsstoffer

d) honning som defineret i Rådets direktiv 2001/110/EF ⁽²⁾

e) sirup af johannesbrød

f) andre naturlige kulhydratstoffer med tilsvarende virkning som ovennævnte produkter.

3) Tilsætning af alkohol

Følgende produkter er det tilladt at bruge i fremstillingen af visse aromatiserede vine og visse aromatiserede vinbaserede drikkevarer:

a) landbrugsethanol som defineret i bilag I, punkt 1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 110/2008, herunder vinethanol

b) alkohol af vin eller af tørrede druer

c) destillat af vin eller tørrede druer

d) landbrugsdestillat som defineret i bilag II, punkt 2, til forordning (EF) nr. 110/2008

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/111/EF af 20. december 2001 om visse former for sukker bestemt til konsum (EFT L 10 af 12.1.2002, s. 53).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2001/110/EF af 20. december 2001 om honning (EFT L 10 af 12.1.2002, s. 47).

- e) vinbrændevin som defineret i bilag II, punkt 4, til forordning (EF) nr. 110/2008
- f) brændevin af presserester af druer som defineret i bilag I, punkt 6, til forordning (EF) nr. 110/2008
- g) brændevin destilleret af gærede tørrede druer

Den ethanol, der anvendes til at fortynde eller opløse farvestoffer, aromaer og andre tilladte tilsætningsstoffer, som anvendes til fremstilling af aromatiserede vinprodukter, skal være landbrugsethanol og må kun anvendes i den mængde, der er strengt nødvendig, og betragtes ikke som tilsætning af alkohol med henblik på fremstilling af et aromatiseret vinprodukt.

4) Tilsætningsstoffer og farvestoffer

Reglerne for fødevarer-tilsætningsstoffer, herunder farvestoffer, som er fastsat i forordning (EF) nr. 1333/2008, anvendes på aromatiserede vinprodukter.

5) Tilsætning af vand

Til fremstillingen af aromatiserede vinprodukter tillades tilsætning af vand, for så vidt som det sker i den mængde, der er nødvendig:

- til at fremstille aromaessens
- til at opløse farvestoffer og sødestoffer
- til at justere den endelige sammensætning af produktet.

Kvaliteten af det tilsatte vand skal være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF⁽¹⁾ og Rådets direktiv 98/83/EF⁽²⁾ og må ikke ændre produktets art.

Vandet kan være destilleret, demineraliseret, ionbyttet eller blødgjort.

6) Til fremstilling af aromatiserede vinprodukter er tilsætning af kuldioxid tilladt.

7) Alkoholindhold

»Alkoholindhold udtrykt i volumen« er forholdet mellem rumfanget af ren alkohol, der findes i det pågældende produkt ved en temperatur på 20 °C og produktets samlede rumfang ved samme temperatur.

»Virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen« er det antal volumenenheder ren alkohol ved en temperatur på 20 °C, som findes i 100 volumenenheder af produktet ved samme temperatur.

»Potentielt alkoholindhold udtrykt i volumen« er det antal volumenenheder ren alkohol ved en temperatur på 20 °C, som vil kunne dannes ved udgæringen af det sukker, der findes i 100 volumenenheder af produktet ved samme temperatur.

»Totalt alkoholindhold udtrykt i volumen« er summen af det virkelige og det potentielle alkoholindhold udtrykt i volumen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF af 18. juni 2009 om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand (Omarbejdning) (EUT L 164 af 26.6.2009, s. 45).

⁽²⁾ Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32).

BILAG II

VAREBETEGNELSER FOR OG BESKRIVELSER AF AROMATISEREDE VINPRODUKTER

A. VAREBETEGNELSER FOR OG BESKRIVELSER AF AROMATISEREDE VINE

1) Aromatiseret vin

Produkter, der er i overensstemmelse med definitionen i artikel 3, stk. 2.

2) Vinbaseret aperitif

Aromatiseret vin, der kan være tilsat alkohol.

Brugen af udtrykket »aperitif« i denne forbindelse udelukker ikke, at det anvendes ved definition af produkter, der ikke falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

3) Vermouth

Aromatiseret vin:

— der er tilsat alkohol, og

— hvis karakteristiske smag er opnået ved anvendelse af egnede stoffer af arter af *artemis*.

4) Bitter aromatiseret vin

Aromatiseret vin med en karakteristisk bitter smagssammensætning, der er tilsat alkohol.

Varebetegnelsen »bitter aromatiseret vin« efterfølges af navnet på det vigtigste bitre aromastof.

Varebetegnelsen »bitter aromatiseret vin« kan suppleres eller erstattes af følgende udtryk:

— »Kinavin«, når vinen især er aromatiseret med den naturlige aroma kinabark

— »Bitter vino«, når vinen er aromatiseret med den naturlige aroma ensian og er farvet med tilladt gul og/eller rød farve; brugen af ordet »bitter« i denne forbindelse udelukker ikke, at ordet kan anvendes til at definere produkter, der ikke falder ind under denne forordnings anvendelsesområde

— »Americano«, når aromaen skyldes tilstedeværelse af naturlige aromastoffer, der hidrører fra malurt og ensian, og som er blevet farvet gul og/eller rød ved hjælp af tilladte farvestoffer.

5) Æg-aromatiseret vin

Aromatiseret vin:

— der er tilsat alkohol

— som er tilsat kvalitetsæggeblomme eller ekstrakter heraf

— som har et sukkerindhold udtrykt i invertsukker på over 200 g, og

— hvor der ved fremstillingen af blandingen er anvendt mindst 10 g æggeblomme pr. liter.

Udtrykket »cremovo« kan anvendes sammen med varebetegnelsen »æg-aromatiseret vin«, når et sådant produkt indeholder vin af oprindelsesbetegnelsen »Marsala« i et forhold på mindst 80 %.

Udtrykket »cremovo zabaione« kan anvendes sammen med varebetegnelsen »æg-aromatiseret vin«, når et sådant produkt indeholder vin af oprindelsesbetegnelsen »Marsala« i et forhold på mindst 80 % og indeholder mindst 60 g æggeblomme pr. liter.

6) Väkevä viiniglögi/starkvinslöggi

En aromatiseret vin:

— som er tilsat alkohol, og

— hvis karakteristiske smag er opnået ved anvendelse af kryddernelliker og/eller kanel.

B. VAREBETEGNELSER FOR OG BESKRIVELSER AF AROMATISEREDE VINBASEREDE DRIKKEVARER

1) Aromatiseret vinbaseret drikkevare

Produkter, der er i overensstemmelse med definitionen i artikel 3, stk. 3.

2) Aromatiseret vinbaseret drikkevare, der er tilsat alkohol

Aromatiseret vinbaseret drikkevare

— der er tilsat alkohol

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 %.

— der er sødet

— der er fremstillet på grundlag af hvidvin

— der er tilsat destillat af tørrede druer, og

— der udelukkende er aromatiseret med kardemommeekstrakt

eller

— der er tilsat alkohol

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 %.

— der er sødet

— der er fremstillet på grundlag af rødvin, og

— der er tilsat aromapræparater, som udelukkende er fremstillet på grundlag af krydderier, ginseng, nødder, citrusfrugtessenser og aromatiske urter.

3) *Sangría/Sangria*

Aromatiseret vinbaseret drikkevare

— der er fremstillet på grundlag af vin

— der er aromatiseret ved tilsætning af naturlige citrusfrugtekstrakter eller -essenser med eller uden saft fra disse frugter

— der kan være tilsat krydderier

— der kan være tilsat kuldioxid

— der ikke er tilsat farvestoffer

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 4,5 % vol. og højst 12 % vol., og

— der kan indeholde faste dele af citrusfrugtpulp eller -skræller, og farven må udelukkende hidrøre fra de anvendte råvarer.

»*Sangría*« eller »*Sangria*« må kun benyttes som varebetegnelse, når produktet er fremstillet i Spanien eller Portugal. Såfremt produktet er fremstillet i andre medlemsstater, må navnet »*Sangría*« eller »*Sangria*« kun benyttes som supplement til varebetegnelsen »aromatiseret vinbaseret drikkevare« og skal i så fald være ledsaget af ordene: »fremstillet i ...« efterfulgt af navnet på produktionsmedlemsstaten eller en mere begrænset region.

4) *Clarea*

Aromatiseret vinbaseret drikkevare, der er fremstillet ud fra hvidvin på samme betingelser som for *Sangría/Sangria*.

»*Clarea*« må kun benyttes som varebetegnelse, når produktet er fremstillet i Spanien. Såfremt produktet er fremstillet i andre medlemsstater, må navnet »*Clarea*« kun benyttes som supplement til varebetegnelsen »aromatiseret vinbaseret drikkevare« og skal i så fald være ledsaget af ordene: »fremstillet i ...« efterfulgt af navnet på produktionsmedlemsstaten eller en mere begrænset region.

5) *Zurra*

Aromatiseret vinbaseret drikkevarer, der er fremstillet ved tilsætning af brandy eller vinbrændevin som defineret i forordning (EF) nr. 110/2008 til *Sangría/Sangria* og *Clarea* og med eventuel tilsætning af frugstykker. Det virkelige alkoholindhold udtrykt i volumen skal være mindst 9 % vol. og under 14 % vol.

6) *Bitter soda*

Aromatiseret vinbaseret drikkevarer

— der er fremstillet på grundlag af »bitter vino«, hvis indhold i det endelige produkt ikke må være mindre end 50 % udtrykt i volumen

— der er tilsat kuldioxid eller kulsyreholdigt vand, og

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 8 % vol. og under 10,5 % vol.

Brugen af ordet »bitter« i denne forbindelse udelukker ikke, at ordet kan anvendes til at definere produkter, der ikke falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

7) *Kalte Ente*

Aromatiseret vinbaseret drikkevarer

— der er fremstillet ved at blande vin, perlevin eller perlevin tilsat kuldioxid med mousserende vin eller mousserende vin tilsat kuldioxid

— der er tilsat naturlige citronsubstanter eller ekstrakter af disse substanser, og

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 % vol.

Færdigvarens volumenindhold af mousserende vin eller mousserende vin tilsat kuldioxid skal være mindst 25 %.

8) *Glühwein*

Aromatiseret vinbaseret drikkevarer

— der udelukkende er fremstillet på grundlag af rødvin eller hvidvin

— der primært er aromatiseret med kanel og/eller kryddernelliker, og

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 % vol.

Med forbehold af den vandmængde, der følger af anvendelsen af bilag I, punkt 2, er tilsætning af vand forbudt.

Hvis produktet er fremstillet på grundlag af hvidvin, skal der til varebetegnelsen »Glühwein« føjes ord, der angiver hvidvin, såsom ordet »hvid«.

9) *Viiniglögi/Vinglökk/Karštas vynas*

Aromatiseret vinbaseret drikkevarer

— der udelukkende er fremstillet på grundlag af rødvin eller hvidvin

— der primært er aromatiseret med kanel og/eller kryddernelliker, og

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 % vol.

Hvis produktet er fremstillet på grundlag af hvidvin, skal der til varebetegnelsen »Viiniglögi/Vinglökk/Karštas vynas« føjes ord, der betegner hvidvin, f.eks. ordet »hvid«.

10) *Maiwein*

Aromatiseret vinbaseret drikkevarer

— der er fremstillet på grundlag af vin, hvor der er tilsat *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.) eller udtræk heraf, således at smagen af *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.) bliver fremherskende, og

— der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 % vol.

11) *Maitrank*

Aromatiseret vinbaseret drikkevare

- der er fremstillet på grundlag af hvidvin, hvori der er udblødt *Galium odoratum* (L.) Scop. (*Asperula odorata* L.) planter, eller som er tilsat ekstrakter heraf, med tilsætning af appelsiner, og/eller andre frugter, eventuelt i form af saft, koncentrat eller ekstrakter, og sødet med højst 5 % sukker, og
- der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 7 % vol.

12) *Pelin*

Aromatiseret vinbaseret drikkevare

- der er fremstillet på grundlag af rødvin eller hvidvin og en bestemt blanding af urter
- der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 8,5 % vol., og
- der har et sukkerindhold udtrykt som invertsukker på 45-50 g/l og et samlet syreindhold på mindst 3 g/l udtrykt som vinsyre.

13) *Aromatizovaný dezert*

Aromatiseret vinbaseret drikkevare

- der er fremstillet på grundlag af rødvin eller hvidvin, sukker og en blanding af dessertkrydderier
- der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindst 9 % vol. og under 12 % vol., og
- der har et sukkerindhold udtrykt som invertsukker på 90-130 g/l og et samlet syreindhold på mindst 2,5 g/l udtrykt som vinsyre.

»Aromatizovaný dezert« må kun benyttes som varebetegnelse, når produktet er fremstillet i Den Tjekkiske Republik. Såfremt produktet er fremstillet i andre medlemsstater, må navnet »Aromatizovaný dezert« kun benyttes som supplement til varebetegnelsen »aromatiseret vinbaseret drikkevare« og skal i så fald være ledsaget af ordene »fremstillet i ...« efterfulgt af navnet på produktionsmedlemsstaten eller en mere begrænset region.

C. VAREBETEGNELSER FOR OG BESKRIVELSER AF AROMATISEREDE COCKTAILS AF VINPRODUKTER

1) Aromatiseret cocktail af vinprodukter

Produkt, som er i overensstemmelse med definitionen i artikel 3, stk. 4.

Brugen af udtrykket »cocktail« i denne forbindelse udelukker ikke, at det kan anvendes til at definere produkter, der ikke falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

2) Vinbaseret cocktail

Aromatiseret cocktail af vinprodukter

- hvis indhold af koncentreret druemost ikke overstiger 10 % af færdigvarens samlede volumen
- der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindre end 7 % vol., og
- hvis sukkerindhold udtrykt i invertsukker er under 80 g/l.

3) Aromatiseret perlevin cocktail af druer

Aromatiseret cocktail af vinprodukter

- der udelukkende er fremstillet ud fra druemost
- der har et virkeligt alkoholindhold udtrykt i volumen på mindre end 4 % vol., og
- der indeholder kuldioxid, som udelukkende stammer fra de anvendte produkters gæring.

4) Mousseerende cocktail af vinprodukter

Aromatiseret cocktail af vinprodukter, der er blandet med mousseerende vin.

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EØF) nr. 1601/91	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, stk. 1-4	Artikel 3 og bilag II
Artikel 2, stk. 5	Artikel 6, stk. 1
Artikel 2, stk. 6	Artikel 6, stk. 2
Artikel 2, stk. 7	—
Artikel 3	Artikel 4, stk. 1, og bilag I
Artikel 4, stk. 1-3	Artikel 4, stk. 1, og bilag I
Artikel 4, stk. 4	Artikel 4, stk. 3
Artikel 5	Artikel 4, stk. 2
Artikel 6, stk. 1	Artikel 5, stk. 1 og 2
Artikel 6, stk. 2, litra a)	Artikel 5, stk. 4
Artikel 6, stk. 2, litra b)	Artikel 20, stk. 1
Artikel 6, stk. 3	Artikel 5, stk. 5
Artikel 6, stk. 4	Artikel 9
Artikel 7, stk. 1 og 3	—
Artikel 7, stk. 2	Artikel 5, stk. 3
Artikel 8, stk. 1	—
Artikel 8, stk. 2	Artikel 5, stk. 1 og 2
Artikel 8, stk. 3	Artikel 6, stk. 3
—	Artikel 7
Artikel 8, stk. 4, første og andet afsnit	—
Artikel 8, stk. 4, tredje afsnit	Bilag I, punkt 3, andet afsnit
Artikel 8, stk. 4a	—
Artikel 8, stk. 5-8	Artikel 8
Artikel 8, stk. 9	—
Artikel 9, stk. 1-3	Artikel 31
Artikel 9, stk. 4	Artikel 32
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 10a	Artikel 2, nr. 3, og artikel 10-30

Forordning (EØF) nr. 1601/91	Nærværende forordning
Artikel 11	Artikel 1, stk. 3
Artikel 12-15	Artikel 33 og 34
—	Artikel 35
Artikel 16	Artikel 36
Artikel 17	Artikel 37
Bilag I	Bilag I, punkt 3, litra a)
Bilag II	—

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 252/2014

af 26. februar 2014

om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 774/94 for så vidt angår de gennemførelsesbeføjelser og delegerede beføjelser, der skal tillægges Kommissionen

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 774/94⁽²⁾ tillægger Kommissionen beføjelse til at gennemføre visse af nævnte forordnings bestemmelser.
- (2) Som følge af at Lissabontraktaten er trådt i kraft, bør de beføjelser, som Kommissionen har fået tillagt i henhold til forordning (EF) nr. 774/94, bringes i overensstemmelse med artikel 290 og 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
- (3) For at supplere eller ændre visse ikkevæsentlige elementer i forordning (EF) nr. 774/94 bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår vedtagelse af ændringer af nævnte forordning, såfremt mængder og andre vilkår i kontingentordningerne tilpasses, navnlig ved en rådsafgørelse om indgåelse af en aftale med et eller flere tredjelande. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (4) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelse af forordning (EF) nr. 774/94 for så vidt angår de regler, der er nødvendige for forvaltningen af de kontingentordninger, der er omhandlet i nævnte forordning, bør

Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽³⁾.

- (5) Forordning (EF) nr. 774/94 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 774/94 foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 7 og 8 affattes således:

»Artikel 7

Ved gennemførelsesretsakter vedtager Kommissionen de regler, der er nødvendige for forvaltningen af de kontingentordninger, der er omhandlet i denne forordning, og i givet fald:

- a) bestemmelser, der sikrer produktets art, herkomst og oprindelse
- b) bestemmelser om anerkendelse af det dokument, hvorved det kan kontrolleres, at de i litra a) omhandlede krav om sikkerhed er opfyldt, og
- c) udstedelse af importlicenser og bestemmelser om licensernes gyldighedsperiode.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 8b, stk. 2.

Artikel 8

For at opfylde de internationale forpligtelser, og hvis mængder og andre vilkår i de kontingentordninger, der er omhandlet i denne forordning, ændres af Europa-Parlamentet og Rådet eller af Rådet, navnlig ved en rådsafgørelse om indgåelse af en aftale med et eller flere tredjelande, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8a vedrørende de heraf følgende ændringer af denne forordning.«

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14. januar 2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 17. februar 2014.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 774/94 af 29. marts 1994 om åbning og forvaltning af en række EF-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvide og blandsød af hvide og rug samt klid og andre restprodukter (EFT L 91 af 8.4.1994, s. 1)

⁽³⁾ 1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 8a

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. april 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 8 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
D. KOURKOULAS
Formand

Artikel 8b

1. Kommissionen bistås af Komitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, der er nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 (*). Denne komité er et udvalg som omhandlet i den i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (**).
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når komitéens udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for komitéen træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af komitéens medlemmer anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671)

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Kommissionens erklæring om kodificering

Vedtagelsen af denne forordning vil indebære et væsentligt antal ændringer af de pågældende retsakter. For at gøre de pågældende retsakter mere overskuelige vil Kommissionen foreslå en kodificering af retsakterne hurtigst muligt, når forordningen er vedtaget og senest den 30. september 2014.

Kommissionens erklæring om delegerede retsakter

For så vidt angår denne forordning erindrer Kommissionen om sin forpligtelse i stk. 15 i rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen til at tilsende Parlamentet alle oplysninger og dokumenter vedrørende Kommissionens møder med nationale eksperter i forbindelse med udarbejdelsen af delegerede retsakter.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 253/2014

af 26. februar 2014

om ændring af forordning (EU) nr. 510/2011 for at fastsætte de nærmere bestemmelser for at nå 2020-målet om at nedbringe CO₂-emissionerne fra nye lette erhvervskøretøjer

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2011 ⁽³⁾ skal Kommissionen under forudsætning af, at det bekræftes, at dette kan lade sig gøre, revidere de nærmere bestemmelser for inden år 2020 at nå målet på de 147 g CO₂/km, herunder også formlerne i bilag I til nævnte forordning og undtagelserne i artikel 11 heri. Denne forordning bør ud fra et konkurrencesynspunkt være så neutral som muligt, social retfærdig og bæredygtig.

(2) Henset til sammenhængen mellem CO₂-emissioner og brændstofforbrug vil en fastsættelse af de nærmere bestemmelser for at nedbringe CO₂-emissionerne fra lette erhvervskøretøjer også kunne bidrage til på en omkostningseffektiv måde at nedbringe brændstofforbruget og de dermed forbundne omkostninger for ejere af sådanne køretøjer.

(3) Det er hensigtsmæssigt at præcisere, at CO₂-emissioner med henblik på at kontrollere opfyldelsen af målet på 147 g CO₂/km fortsat bør måles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 ⁽⁴⁾ og gennemførelsesforanstaltningerne hertil samt innovative teknologier.

(4) Ifølge den tekniske analyse, der er foretaget i forbindelse med konsekvensanalysen, kan de teknologier, der er nødvendige for at nå målet på 147 g CO₂/km, og de krævede reduktioner nås med lavere omkostninger end anslået i den foregående tekniske analyse, der er foretaget inden vedtagelsen af forordning (EU) nr. 510/2011. Herudover er afstanden mellem de nuværende gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner fra nye lette erhvervskøretøjer og målet på 147 g CO₂/km også blevet mindre. Det er derfor bekræftet, at det er muligt at nå dette mål inden 2020.

(5) I erkendelse af de uforholdsmæssig store konsekvenser for de mindste fabrikanter, hvis de skal overholde de specifikke emissionsmål, der fastlægges på grundlag af køretøjets nytte, de store administrative byrder i forbindelse med undtagelsesproceduren og de resulterende marginale fordele i form af lavere CO₂-emissioner fra de køretøjer, som sælges af disse fabrikanter, bør fabrikanter, som årligt står for mindre end 1 000 nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i Unionen, undtages fra anvendelsesområdet for de specifikke emissionsmål og fra afgifterne for emissionsoverskridelser.

(6) Proceduren for indrømmelse af en undtagelse til fabrikanter af små mængder bør forenkles for at skabe mere fleksibilitet med hensyn til, hvornår sådanne fabrikanters ansøgning om en undtagelse skal indgives, og hvornår Kommissionen skal indrømme en sådan undtagelse.

(7) For at bilindustrien kan gennemføre investeringer på lang sigt og skabe innovation bør det angives, hvordan forordning (EU) nr. 510/2011 bør ændres for perioden efter 2020. Sådanne angivelser bør baseres på en vurdering af den nødvendige reduktionstakt i overensstemmelse med Unionens langsigtede klimamål og virkningerne for udviklingen af omkostningseffektiv CO₂-reducerende teknologi til lette erhvervskøretøjer. Kommissionen bør senest i 2015 vurdere sådanne aspekter og

⁽¹⁾ EUT C 44 af 15.2.2013, s. 109.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.1.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 11.2.2014.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 510/2011 af 11. maj 2011 om fastsættelse af præstationsnormer for nye lette erhvervskøretøjers emissioner inden for Unionens integrerede tilgang til nedbringelse af CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 145 af 31.5.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 171 af 29.6.2007, s. 1).

forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med resultatet af denne vurdering. Den nævnte rapport bør, hvor det er hensigtsmæssigt, omfatte forslag til ændring af forordning (EU) nr. 510/2011 i forbindelse med fastsættelse af mål for nye lette erhvervskøretøjers CO₂-emissioner efter 2020, herunder en eventuel fastsættelse af et realistisk og opnåeligt mål for 2025, baseret på en samlet konsekvensanalyse, der tager hensyn til den fortsatte konkurrenceevne i industrien og de heraf afhængige erhvervsgrøner og samtidig følger en klar linje for nedbringelsen af CO₂-emissionerne i overensstemmelse med Unionens langsigtede klimamål. Kommissionen bør, når den udarbejder sådanne forslag, sikre, at de er så neutrale som muligt ud fra et konkurrencesynspunkt og er socialt retfærdige og bæredygtige.

- (8) Drivhusgasemissioner, der stammer fra energiforsyning samt fremstilling og bortskaffelse af køretøjer, tegner sig for en væsentlig del af det nuværende samlede CO₂-fodafttryk fra vejtransport og vil sandsynligvis få en væsentlig større betydning i fremtiden. Der bør derfor iværksættes politiske tiltag, der får fabrikanterne til at vælge optimale løsninger, hvor der tages højde for især drivhusgasemissioner, der er forbundet med produktion af energi til køretøjer såsom elektricitet og alternative brændstoffer, og som sikrer, at disse emissioner i de tidligere faser af produktionsprocessen ikke udhuler fordelene ved køretøjers forbedrede operationelle energiuudnyttelse, som forordning (EU) nr. 510/2011 tager sigte på.
- (9) I henhold til artikel 13, stk. 3, i forordning (EU) nr. 510/2011 skal Kommissionen offentliggøre en rapport om tilgængeligheden af data om fodafttryk og nyttelast og deres anvendelse som nytteparametre til at fastsætte specifikke emissionsmål som udtrykt ved formlerne i bilag I til forordning (EU) nr. 510/2011. Skønt dataene foreligger, og deres potentielle anvendelse er vurderet som led i konsekvensanalysen, er konklusionen dog, at det er mere omkostningseffektivt at fastholde masse i køreklar tilstand som nytteparameter for 2020-målet for lette erhvervskøretøjer.
- (10) Det er hensigtsmæssigt at fastholde en tilgang til fastsættelse af mål, der bygger på et lineært forhold mellem det lette erhvervskøretøjs nytte og dets mål for CO₂-emissioner som udtrykt ved formlerne i bilag I til forordning (EU) nr. 510/2011, da det gør det muligt at bevare diversiteten på markedet for lette erhvervskøretøjer og fabrikanternes evne til at imødekomme forskellige forbrugerbehov, hvorved uberettigede konkurrenceforvridninger undgås. Det er dog hensigtsmæssigt at

ajourføre denne tilgang, så den tager højde for de seneste foreliggende data om registreringer af nye lette erhvervskøretøjer.

- (11) Kommissionen vurderede i sin konsekvensanalyse de disponible data om fodafttryk og anvendelsen af fodafttryk som nytteparameter i formlerne i bilag I til forordning (EU) nr. 510/2011. Kommissionen har på grundlag af denne vurdering konkluderet, at masse bør anvendes som nytteparameter i formlen for 2020.
- (12) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009⁽¹⁾ skal Kommissionen foretage en konsekvensanalyse for at revidere prøvningsprocedurerne, så de på passende vis afspejler bilernes faktiske CO₂-emissionsmønstre. Forordning (EU) nr. 510/2011 udvider revisionen af prøvningsprocedurerne, så den omfatter lette erhvervskøretøjer. Det er nødvendigt at ændre den nye europæiske kørselscyklus (New European Driving Cycle — NEDC), der anvendes i øjeblikket, for at sikre, at den er repræsentativ for de reelle kørselsforhold, og undgå, at de reelle CO₂-emissioner og det reelle brændstofforbrug undervurderes. Der bør så hurtigt som muligt opnås enighed om en ny mere realistisk og pålidelig prøvningsprocedure. Dette arbejde er i gang via udvikling af en verdensomspændende harmoniseret prøvningsprocedure for lette køretøjer (Worldwide harmonized Light vehicles Test Procedure — WLTP) inden for rammerne af De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa, men det er endnu ikke afsluttet. For at sikre, at de specifikke CO₂-emissioner, der er angivet for nye personbiler og nye lette erhvervskøretøjer, bringes mere på linje med de emissioner, der rent faktisk genereres under normale kørselsforhold, bør WLTP anvendes så snart som muligt. På denne baggrund fastsætter bilag I til forordning (EU) nr. 510/2011 emissionsgrænser for 2020 målt i henhold til forordning (EF) nr. 715/2007 og bilag XII til Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008⁽²⁾. Når prøvningsprocedurerne ændres, bør de grænser, der er fastsat i bilag I til forordning (EU) nr. 510/2011, tilpasses for at sikre lige strenge krav for fabrikanter og køretøjsklasser. I overensstemmelse hermed bør Kommissionen gennemføre en solid sammenlignende undersøgelse mellem NEDC og de nye WLTP-prøvningscykluser for at sikre, at den er repræsentativ i forhold til reelle kørselsforhold.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 443/2009 af 23. april 2009 om fastsættelse af præstationsnormer for nye personbilers emissioner inden for Fællesskabets integrerede tilgang til at nedbringe CO₂-emissionerne fra personbiler og lette erhvervskøretøjer (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 af 18. juli 2008 om gennemførelse og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 199 af 28.7.2008, s. 1).

(13) For at sikre, at de faktiske emissioner på verdensplan afspejles på passende vis, og at de målte CO₂-værdier er umiddelbart sammenlignelige, bør Kommissionen sørge for, at de elementer i prøvningsproceduren, der har væsentlig indflydelse på de målte CO₂-emissioner, er klart defineret for at forhindre, at fabrikanterne udnytter testcyklussens fleksibilitet. Afgørelserne mellem typegodkendelsens CO₂-emissionsværdier og emissioner fra køretøjer, der sættes til salg, bør undersøges, bl.a. ved at overveje en procedure for overensstemmelsesprøvning efter ibrugtagning, som bør sikre en uafhængig prøvning af et repræsentativt udvalg af køretøjer, der er til salg, samt metoder til at tackle tilfælde af en væsentlig påvist forskel mellem undersøgelsen og den oprindelige typegodkendelses CO₂-emissioner.

(14) Målet for denne forordning, nemlig at fastsætte de nærmere bestemmelser for at nå 2020-målet om at nedbringe CO₂-emissionerne fra nye lette erhvervskøretøjer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(15) Forordning (EU) nr. 510/2011 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EU) nr. 510/2011 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Fra og med 2020 fastsættes der i denne forordning et mål på 147 g CO₂/km for de gennemsnitlige CO₂-emissioner fra nye lette erhvervskøretøjer, der registreres i Unionen, målt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 715/2007 og gennemførelsesforanstaltningerne hertil samt innovative teknologier.«

2) I artikel 2 tilføjes følgende stykke:

»4. Artikel 4, artikel 8, stk. 4, litra b) og c), artikel 9 og artikel 10, stk. 1, litra a) og c), finder ikke anvendelse på en fabrikant, som med alle sine sammenhørende virksomheder er ansvarlig for mindre end 1 000 nye lette erhvervskøretøjer, der er registreret i Unionen i det foregående kalenderår.«

3) Artikel 11, stk. 3, sidste punktum, udgår.

4) I artikel 12 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Efter anmodning fra en leverandør eller en fabrikant skal der tages hensyn til CO₂-besparelser opnået ved anvendelse af innovative teknologier eller en kombination af innovative teknologier (»innovative teknologipakker«).

Det samlede bidrag fra disse teknologier til nedbringelse af det gennemsnitlige specifikke emissionsmål for en fabrikant kan være op til 7 g CO₂/km.«

b) Stk. 2, indledningen, affattes således:

»2. Kommissionen vedtager senest den 31. december 2012 ved gennemførelsesretsakter nærmere bestemmelser om en procedure til godkendelse af de i stk. 1 omhandlede innovative teknologier eller innovative teknologipakker. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 14, stk. 2, i denne forordning. Disse nærmere bestemmelser skal være i overensstemmelse med bestemmelserne fastsat i henhold til artikel 12, stk. 2, i forordning (EF) nr. 443/2009 og være baseret på følgende kriterier for innovative teknologier:«.

5) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Senest den 31. december 2015 reviderer Kommissionen denne forordning, navnlig de specifikke emissionsmål og de nærmere bestemmelser fastsat i denne forordning for at fastlægge mål for CO₂-emissionerne fra nye lette erhvervskøretøjer for perioden efter 2020. Vurderingen af den nødvendige reduktionstakt skal i den forbindelse være i overensstemmelse med Unionens langsigtede klimamål og konsekvenserne for udviklingen af omkostningseffektiv CO₂-reducerende teknologi til lette erhvervskøretøjer. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med resultatet af denne vurdering. Den nævnte rapport skal, hvor det er hensigtsmæssigt, omfatte forslag til ændring af denne forordning, herunder en eventuel fastsættelse af et realistisk og opnåeligt mål, baseret på en samlet konsekvensanalyse, der tager hensyn til den fortsatte konkurrenceevne i industrien for lette erhvervskøretøjer og de heraf afhængige erhvervsgrøner. Kommissionen sikrer, når den udarbejder sådanne forslag, at de er så neutrale som muligt ud fra et konkurrencesynspunkt og er socialt retfærdige og bæredygtige.«

b) Stk. 6 affattes således:

i) Andet afsnit udgår.

ii) Fjerde afsnit erstattes af følgende to afsnit:

»Kommissionen fastsætter ved gennemførelsesretsakter de nødvendige sammenligningsparametre for at afspejle eventuelle ændringer af den forskriftsmæssige afprøvningsprocedure til måling af specifikke CO₂-emissioner, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 715/2007 og Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 (*). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 14, stk. 2, i denne forordning.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 15 og med forbehold af de i artikel 16 og 17 fastsatte betingelser med henblik på tilpasning af formlerne i bilag I, under anvendelse af den metode, der fastlægges i medfør af første afsnit, samtidig med at det sikres, at der fastsættes reduktionskrav af tilsvarende stregthed for fabrikker og køretøjer af forskellig nytte under de gamle og de nye afprøvningsprocedurer.

(*) Kommissionens forordning (EF) nr. 692/2008 af 18. juli 2008 om gennemførelse og ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervs køretøjer (Euro 5 og Euro 6) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 199 af 28.7.2008, s. 1).«

6) I artikel 14 tilføjes følgende stykke:

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
D. KOURKOULAS
Formand

»2a. Afgiver det i stk. 1 omhandlede udvalg ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.«

7) I punkt 1 i bilag I indsættes følgende litra:

»c) Fra 2020:

$$\text{CO}_2 - \text{emissioner} = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

hvor

M = køretøjets masse i kilogram (kg)

M₀ = værdien fastlagt i henhold til artikel 13, stk. 5

a = 0,096.«.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 254/2014

af 26. februar 2014

om et flerårigt forbrugerprogram for årene 2014-2020 og om ophævelse af afgørelse nr. 1926/2006/EF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 169,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionens meddelelse af 3. marts 2010 med titlen »EUROPA 2020 — En strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst« (»Europa 2020«) kræver, at borgerne skal have mulighed for fuldt ud at deltage i det indre marked, hvilket gør det nødvendigt at styrke deres mulighed for og tillid til at købe varer og tjenesteydelser over grænserne, navnlig over nettet.
- (2) Unionen bidrager til at sikre et højt niveau for forbrugerbeskyttelse og til at sætte forbrugerne i centrum for det indre marked ved at støtte og supplere medlemsstaternes politikker gennem bestræbelser på at sikre, at EU-borgerne fuldt ud kan udnytte fordelene ved det indre marked, og at deres sikkerhed og juridiske og økonomiske interesser i den forbindelse nyder passende beskyttelse gennem konkrete aktioner.
- (3) Det flerårige forbrugerprogram for årene 2014-2020 (»programmet«) bør bidrage til at sikre et højt niveau for forbrugerbeskyttelse og fuldt ud støtte målene i Europa 2020 med hensyn til vækst og konkurrencedygtighed ved at integrere specifikke betænkeligheder identificeret i Europa 2020 vedrørende en digital dagsorden for Europa med henblik på at sikre, at digitalisering faktisk fører til øget forbrugervelfærd. Det bør ligeledes sikre bæredygtig vækst og udvikling hen imod mere bæredygtige forbrugsmønstre, social inklusion, idet der tages hensyn til de specifikke forhold for sårbare forbrugere og behovene hos en aldrende befolkning, samt intelligent lovgivning bl.a. baseret på overvågning af forbrugermarkeder som hjælp til udformning af intelligent og målrettet lovgivning.
- (4) I Kommissionens meddelelse af 22. maj 2012 med titlen »En europæisk forbrugerdagsorden – Øget tillid og vækst« (»forbrugerdagsordenen«) fastlægges de strategiske rammer for EU-forbrugerpolitik i de kommende år, hvor forbrugernes interesser støttes i alle Unionens politikker. Formålet med denne forbrugerdagsorden er at indføre en strategi, ifølge hvilken den politiske indsats effektivt kan støtte forbrugerne gennem hele livet ved at sikre udbydelsen af sikre varer og tjenesteydelser, oplyse og uddanne dem, støtte de organer, der repræsenterer dem, styrke deres rettigheder, ved at give dem adgang til retssystemet og klagemuligheder samt ved at sikre, at forbrugerlovgivningen håndhæves.
- (5) Den seneste økonomiske krise har påvist en række mangler og uoverensstemmelser i forbindelse med det indre marked, som har haft negative konsekvenser for forbrugernes og borgernes tillid. Selv om det er nødvendigt at anerkende de stramme budgetmæssige rammer, inden for hvilke Unionen i øjeblikket udøver sin virksomhed, bør Unionen dog stille tilstrækkelige finansielle midler til rådighed til, at programmets mål kan nås, og bør derfor støtte Europa 2020.
- (6) Det er af afgørende betydning for gennemførelsen af det indre marked at fjerne de tilbageværende uberettigede eller uforholdsmæssige hindringer for et velfungerende indre marked og forbedre borgernes tillid og tiltro til systemet, navnlig i forbindelse med grænseoverskridende køb. Unionen bør stræbe efter at skabe hensigtsmæssige markedsvilkår ved at give forbrugerne tilstrækkelige værktøjer, oplysninger og kompetencer, så de kan træffe velovervejede og informerede beslutninger, og ved at gøre forbrugerne mere bevidste.

⁽¹⁾ EUT C 181 af 21.6.2012, s. 89.⁽²⁾ EUT C 225 af 27.7.2012, s. 217.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.1.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 11.2.2014.

- (7) I denne forordning tages der højde for de økonomiske, sociale og tekniske omstændigheder og de ledsagende nye udfordringer. Med de aktioner, der modtager støtte i henhold til dette program, tilsigtes det navnlig at tage fat om de problemer, der er forbundet med globaliseringen, digitaliseringen, de stadig mere komplekse beslutninger, som forbrugerne må træffe, behovet for udvikling hen imod mere bæredygtige forbrugsmønstre, en aldrende befolkning, social udstødelse og spørgsmålet om sårbare forbrugere. Der lægges stor vægt på at integrere forbrugerinteresser i alle EU-politikker i overensstemmelse med artikel 12 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Koordineringen med andre EU-politikker og -programmer er et vigtigt led i at sikre, at der i forbindelse med andre politikker tages behørigt hensyn til forbrugerinteresser. For at fremme synergi og undgå dobbeltarbejde bør andre EU-fonde og -programmer åbne mulighed for at yde finansiel støtte til at integrere forbrugerinteresser i deres respektive områder.
- (8) Programmet bør sikre et højt beskyttelsesniveau for alle forbrugere og lægge særlig vægt på sårbare forbrugere med henblik på at tage hensyn til deres specifikke behov og styrke deres kapacitet som krævet i Europa-Parlamentets beslutning af 22. maj 2012 om en strategi til styrkelse af sårbare forbrugeres rettigheder⁽¹⁾. Navnlig bør programmet sikre, at sårbare forbrugere har adgang til information om varer og tjenester, så de har lige muligheder for at træffe frie og informerede valg, især da sårbare forbrugere kan have svært ved at få adgang til og forstå forbrugeroplysninger og derfor risikerer at blive vildledt.
- (9) Programmet bør især tage hensyn til børn, bl.a. gennem et samarbejde med berørte parter for at sikre, at de forpligter sig til at anvende ansvarlige reklamer henvendt til mindreårige, og navnlig til at bekæmpe vildledende onlinereklamer.
- (10) Der bør fastlægges aktioner i programmet, som skal danne en EU-ramme for deres finansiering. I overensstemmelse med artikel 54 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012⁽²⁾ skal denne forordning udgøre retsgrundlaget for disse aktioner og for gennemførelsen af programmet. Denne forordning bygger på og viderefører de aktioner, der modtager støtte under Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1926/2006/EF⁽³⁾.
- (11) Det er vigtigt at styrke forbrugerbeskyttelsen. For at nå dette generelle mål bør der fastsættes specifikke målsætninger for sikkerhed, forbrugeroplysning og uddannelse, støtte til forbrugerorganisationer på EU-plan, rettigheder og klageadgang samt håndhævelse med hensyn til forbrugerrettigheder. Værdien og indvirkningen af de foranstaltninger, der iværksættes inden for rammerne af programmet, bør regelmæssigt overvåges og evalueres for at fremme en mere intelligent udformning af politikken i forbrugernes interesse. Med henblik på at evaluere forbrugerpolitikken og navnlig de præcise indvirkninger af de trufne foranstaltninger bør der udarbejdes indikatorer, hvis værdi imidlertid bør betragtes i en bredere sammenhæng.
- (12) Det er vigtigt at øge forbrugernes tillid. For at nå dette mål er det nødvendigt at styrke indsatsområdet, bl.a. gennem passende finansiel støtte til forbrugerorganisationer på EU-plan og europæiske forbrugercentre, under hensyntagen til deres vigtige rolle med hensyn til at formidle oplysninger og yde bistand til forbrugerne om deres rettigheder, støtte forbrugerne i tvister om forbrugerspørgsmål, navnlig for så vidt angår adgang til passende tvistbilæggelsesordninger, og fremme forbrugernes interesser i forbindelse med det indre markeds hensigtsmæssige funktion. Disse organisationer og centre bør have kapacitet til at forbedre forbrugerbeskyttelsen og -tilliden gennem konkrete tiltag og skræddersyet bistand, oplysning og uddannelse.
- (13) Det er nødvendigt at fastsætte de støtteberettigede aktioner, hvormed disse målsætninger skal nås.
- (14) Det er nødvendigt at definere, hvilke kategorier af potentielle støttemodtagere der kan få tilskud.
- (15) Der anføres i denne forordning et finansielt referencgrundlag for programmet som omhandlet i punkt 17 i den interinstitutionelle aftale af 2. december 2013 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin, om samarbejde på budgetområdet og om forsvarlig økonomisk forvaltning⁽⁴⁾, uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets budgetmæssige beføjelser i henhold til TEUF.

⁽¹⁾ EUT C 264 E af 13.9.2013, s. 11.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1926/2006/EF af 18. december 2006 om oprettelse af et EF-handlingsprogram inden for forbrugerpolitik (2007-2013) (EUT L 404 af 30.12.2006, s. 39).

⁽⁴⁾ EUT C 373 af 20.12.2013, s. 1.

- (16) I tråd med principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning, gennemsigtighed og fleksibilitet i gennemførelsen af programmet bør det kun være tilladt at videreføre forvaltningsorganet, hvis alle kravene i Rådets forordning (EF) nr. 58/2003 ⁽¹⁾ er opfyldt.
- (17) Unionens og medlemsstaternes udgifter inden for forbrugersikkerhed, uddannelse, rettigheder og håndhævelse bør koordineres bedre med henblik på at sikre komplementaritet, større effektivitet og synlighed samt at opnå bedre budgetmæssige synergier.
- (18) Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde indeholder bestemmelser om samarbejde inden for forbrugerbeskyttelse mellem Unionen og dens medlemsstater på den ene side og de lande i Den Europæiske Frihandelssammenslutning, der deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, på den anden side. Andre lande bør også kunne deltage i programmet, herunder især Unionens nabolande og lande, der har ansøgt om EU-medlemskab, kandidatlande og tiltrædende lande.
- (19) Man bør i forbindelse med programmets gennemførelse og i betragtning af globaliseringen af produktionskæden og markedernes stadigt større indbyrdes afhængighed forsøge at fremme samarbejdet med tredjelande, der ikke deltager i programmet, idet der tages hensyn til relevante aftaler mellem disse tredjelande og EU.
- (20) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår tilpasningen af de indikatorer, der er fastsat i bilag II, for at tage højde for ændringer af den lovgivningsmæssige ramme inden for forbrugerbeskyttelse og for så vidt angår en ændring af bilag I ved at fjerne specifikke foranstaltninger for at tage højde for resultaterne af en evalueringsrapport fra Kommissionen. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af de relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (21) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med hensyn til vedtagelsen af de årlige arbejdsprogrammer. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²⁾. Da programmet ikke opstiller kriterier for produkternes sikkerhed, men har til
- formål at yde økonomisk støtte til redskaber til gennemførelsen af produktsikkerhedspolitik, og da det kun drejer sig om et ret lille beløb, er det hensigtsmæssigt at anvende rådgivningsproceduren.
- (22) Unionens finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger under hele udgiftscyklussen, herunder ved forebyggelse, afsløring og efterforskning af uregelmæssigheder, inddrivelse af midler, der er gået tabt, udbetalt uretmæssigt eller anvendt forkert, og efter omstændighederne med administrative og økonomiske sanktioner i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.
- (23) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af de berørte områders grænseoverskridende karakter men kan på grund af Unionens større handleevne bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (24) Afgørelse nr. 1926/2006/EF bør ophæves.
- (25) Der bør sikres en gnidningsløs overgang uden afbrydelse mellem EF-handlingsprogrammet inden for forbrugerpolitik (2007-2013) fastsat ved afgørelse nr. 1926/2006/EF og nærværende program, navnlig hvad angår videreførelse af flerårige foranstaltninger og evalueringen af resultaterne af det forrige program og af de områder, der kræver større opmærksomhed. Det er endvidere hensigtsmæssigt at tilpasse nærværende programs gyldighedsperiode til varigheden af den flerårige finansielle ramme for årene 2014-2020, som er fastlagt i Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 ⁽³⁾. Nærværende program bør derfor finde anvendelse fra den 1. januar 2014. Fra den 1. januar 2021 bør bevillingerne til teknisk og administrativ bistand i givet fald dække de udgifter, der vedrører forvaltningen af de aktioner, der ikke er afsluttet ultimo 2020 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Flerårigt forbrugerprogram

Med denne forordning oprettes et flerårigt forbrugerprogram for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020 («programmet»).

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 58/2003 af 19. december 2002 om vedtægterne for de forvaltningsorganer, der skal administrere opgaver i forbindelse med EF-programmer (EFT L 11 af 16.1.2003, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1311/2013 af 2. december 2013 om fastlæggelse af den flerårige finansielle ramme for 2014-2020 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 884).

Artikel 2

Overordnet målsætning

Den overordnede målsætning med programmet er at sikre et højt niveau for forbrugerbeskyttelse, at give forbrugerne indflydelse og at sætte dem i centrum for det indre marked inden for rammerne af en overordnet strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst. Programmet tilsigter at opnå dette ved at bidrage til beskyttelse af forbrugernes sundhed, sikkerhed og juridiske og økonomiske interesser samt til fremme af deres ret til information, uddannelse og til at organisere sig med henblik på at beskytte deres interesser og til støtte for integrationen af forbrugerinteresser i andre politikområder. Programmet supplerer, støtter og overvåger medlemsstaternes politikker.

Artikel 3

Specifikke målsætninger og indikatorer

1. Den overordnede målsætning i artikel 2 skal forfølges gennem følgende specifikke målsætninger:

a) Målsætning I — Sikkerhed: at styrke og øge produktsikkerheden gennem effektiv markedsovervågning i hele Unionen.

Denne målsætning bliver især vurderet gennem aktiviteten og effektiviteten i EU-systemet for hurtig varsling for farlige forbrugsgoder (RAPEX).

b) Målsætning II — Forbrugeroplysning og -uddannelse samt støtte til forbrugerorganisationer: at give forbrugerne bedre uddannelse, information og større bevidsthed om deres rettigheder, at udvikle evidensgrundlaget for forbrugerpolitik og støtte forbrugerorganisationer, idet der herunder tages hensyn til sårbare forbrugeres specifikke behov.

c) Målsætning III — Rettigheder og klageadgang: at udvikle og styrke forbrugernes rettigheder, særlig gennem intelligent lovgivning og ved at forbedre adgangen til enkle, effektive, hurtige og billige klagemuligheder, herunder til alternative tvistbilægelsesordninger.

Denne målsætning bliver især vurderet gennem anvendelse af alternativ tvistbilægelse til løsning af grænseoverskridende tvister og gennem aktiviteten i en EU-dækkende onlinetvistbilægelsesordning samt gennem procentdelen af forbrugere, der skrider til handling som reaktion på et opstået problem.

d) Målsætning IV — Håndhævelse: at fremme håndhævelsen af forbrugernes rettigheder ved at styrke samarbejdet mellem de nationale håndhævende myndigheder og ved at støtte forbrugerne med rådgivning.

Denne målsætning bliver især vurderet gennem informationsstrømmen og effektiviteten af samarbejdet inden for netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejde, aktiviteten i de europæiske forbrugercentre, og i hvilket omfang forbrugerne kender til dem.

Forbrugeroplysning og -deltagelse af høj kvalitet er en tværsektoriel prioritet og bør derfor så vidt muligt udtrykkeligt medtages i alle de sektorbestemte målsætninger og foranstaltninger, der finansieres under programmet.

2. En beskrivelse af indikatorerne er fastsat i bilag II.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til efter artikel 15 at vedtage delegerede retsakter for at tilpasse de indikatorer, der er fastsat i bilag II.

Artikel 4

Støtteberettigede aktioner

De specifikke målsætninger i artikel 3 skal nås ved hjælp af de støtteberettigede aktioner, der er opstillet i følgende liste:

a) under målsætning I — Sikkerhed:

1) videnskabelig rådgivning og risikoanalyse, der vedrører forbrugernes sundhed og sikkerhed med hensyn til nonfoodprodukter og tjenesteydelser, herunder støtte til de opgaver, der påhviler de uafhængige videnskabelige komitéer, som er oprettet ved Kommissionens afgørelse 2008/721/EF ⁽¹⁾

2) koordinering af markedsovervågnings- og håndhævelsesaktioner vedrørende produktsikkerhed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF ⁽²⁾ og aktioner til forbedring af sikkerheden af forbrugertjenester

3) vedligeholdelse og yderligere udvikling af kosmetikdatabaser

b) under målsætning II — Forbrugeroplysning og -uddannelse samt støtte til forbrugerorganisationer:

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2008/721/EF af 5. august 2008 om oprettelse af en rådgivningsstruktur bestående af videnskabelige komitéer og eksperter inden for forbrugersikkerhed, folkesundhed og miljø og om ophævelse af afgørelse 2004/210/EF (EUT L 241 af 10.9.2008, s. 21).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (EFT L 11 af 15.1.2002, s. 4).

- 4) opbygning af og forbedring af adgangen til evidensgrundlaget for politikformuleringen på områder, der berører forbrugerne, for udformningen af intelligent og målrettet lovgivning og for identificeringen af eventuelle markeds- svigt eller ændrede forbrugerbehov, der kan danne et grundlag for udviklingen af forbrugerpolitikken, for identifikation af de områder, som er mest problematiske for forbrugerne, og for integrationen af forbrugernes interesser i andre EU-politikker
- 5) støtte gennem finansiering af forbrugerorganisationer på EU-plan og gennem kapacitetsopbygning for forbrugerorganisationer på EU-plan og på nationalt og regionalt plan til øget gennemsigtighed og udveksling af bedste praksis og erfaring
- 6) forbedret gennemsigtighed på forbrugermarkederne og i forbrugeroplysningen for at sikre, at forbrugerne har let adgang til sammenlignelige og pålidelige oplysninger, også på tværs af grænserne, således at forbrugerne ikke alene kan sammenligne priser på varer og tjenesteydelser, men også deres kvalitet og bæredygtighed
- 7) bedre forbrugeruddannelse gennem hele livet, med særlig fokus på sårbare forbrugere
- c) under målsætning III — Rettigheder og klageadgang:
- 8) Kommissionens udarbejdelse af forbrugerbeskyttelseslovgivning og andre former for regulering til overvågning af medlemsstaternes gennemførelse af den og den efterfølgende vurdering af dens virkning og fremme af sam- og selvregulerende initiativer samt overvågning af disse initiativers reelle virkninger på forbrugermarkederne
- 9) lettere adgang til tvistbilæggesordninger for forbrugerne, navnlig til alternative tvistbilæggesordninger, herunder et EU-dækkende onlinesystem og et netværk af nationale instanser for alternativ tvistbilægges, med særlig fokus på passende foranstaltninger til sikring af sårbare forbrugeres behov og rettigheder og overvågning af, hvorledes tvistbilæggesordninger fungerer, og om de er effektive for forbrugerne, herunder gennem udvikling og vedligeholdelse af relevante it-værktøjer samt udveksling af eksisterende bedste praksis og erfaringer i medlemsstaterne
- d) under målsætning IV — Håndhævelse:
- 10) koordinering af overvågnings- og håndhævelsesaktioner i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 ⁽¹⁾
- 11) finansiel støtte til fælles aktioner med offentlige organer eller nonprofitorganisationer, som indgår i EU-netværk, der informerer forbrugerne og bistår dem med at udøve deres rettigheder og få adgang til passende tvistbilægges, herunder udenretslige ordninger til onlinetvistbilægges (Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre).
- Hvor det er relevant, præciseres de støtteberettigede aktioner i nærværende artikels første stykke yderligere med specifikke aktioner i bilag I.

Artikel 5

Tilskudsberettigede modtagere

1. Tilskud til driften af forbrugerorganisationer på EU-plan kan tildeles europæiske forbrugerorganisationer, som opfylder alle de følgende betingelser:

a) De er ikkestatslige nonprofitorganisationer, der er uafhængige af industrielle, kommercielle og erhvervs-mæssige samt andre interesser, der kan medføre interessekonflikter, og deres primære formål og aktiviteter er at fremme og beskytte forbrugernes sundhed, sikkerhed samt økonomiske og juridiske interesser i Unionen.

b) De har fået mandat til at repræsentere forbrugernes interesser på EU-plan af organisationer i mindst halvdelen af medlemsstaterne, som efter nationale regler eller praksis repræsenterer forbrugerne, og som opererer på regionalt eller nationalt plan.

2. Tilskud til driften af internationale organer, der fremmer principper og politikker, som bidrager til programmets målsætninger, kan tildeles organisationer, som opfylder alle de følgende betingelser:

a) De er ikkestatslige nonprofitorganisationer, der er uafhængige af industrielle, kommercielle og erhvervs-mæssige samt andre interesser, der kan medføre interessekonflikter, og deres primære formål og aktiviteter er at fremme og beskytte forbrugernes sundhed, sikkerhed samt økonomiske og juridiske interesser.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1).

b) De udfører alle de følgende aktiviteter: stiller en formel ordning til rådighed, hvor forbrugerrepræsentanter fra Unionen og tredjelande kan bidrage til politiske diskussioner og politikker, arrangerer møder med embedsmænd og lovgivere for at fremme og slå til lyd for forbrugerinteresser over for de offentlige myndigheder, identificerer fælles forbrugeranliggender og -udfordringer, fremmer forbrugersynspunkter i forbindelse med bilaterale forbindelser mellem Unionen og tredjelande, bidrager til udveksling og formidling af ekspertise og viden med relation til forbrugerspørgsmål i Unionen og tredjelande og udarbejder politikanbefalinger.

3. Tilskud til driften af organer på EU-plan, som er oprettet med henblik på koordinering af håndhævelsesaktioner vedrørende produktsikkerhed, kan tildeles organer, der er anerkendt til dette formål i medfør af EU-lovgivningen.

4. Aktionstilskud til EU-dækkende organer med henblik på udvikling af adfærdskodekser, bedste praksis og retningslinjer for sammenligning af priser, produktkvalitet og bæredygtighed kan tildeles organer, som opfylder alle de følgende betingelser:

a) De er ikkestatslige nonprofitorganisationer, der er uafhængige af industrielle, kommercielle og erhvervsmæssige eller andre interesser, der kan medføre interessekonflikter, og blandt deres primære formål og aktiviteter er fremme og beskyttelse af forbrugernes interesser.

b) De opererer i mindst halvdelen af medlemsstaterne.

5. Tilskud til afholdelse af formandskabets arrangementer vedrørende Unionens forbrugerpolitik kan tildeles nationale myndigheder i den medlemsstat, der har formandskabet for rådssammensætningerne bortset fra Udenrigsrådet, eller organer, der er udpeget af den pågældende medlemsstat.

6. Aktionstilskud til forbrugermyndigheder i medlemsstaterne og til de tilsvarende myndigheder i tredjelande kan tildeles myndigheder, der er anmeldt til Kommissionen i henhold til forordning (EF) nr. 2006/2004 eller direktiv 2001/95/EF af en medlemsstat eller et tredjeland, jf. artikel 7 i denne forordning, eller til nonprofitorganisationer, der udtrykkeligt er udpeget af de pågældende myndigheder med henblik herpå.

7. Tilskud til retshåndhævelsespersonale fra medlemsstaterne og fra tredjelande kan tildeles embedsmænd fra myndigheder, der er anmeldt til Kommissionen i henhold til forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2001/95/EF af en medlemsstat eller et tredjeland, jf. artikel 7 i denne forordning.

8. Aktionstilskud kan tildeles et organ udpeget af en medlemsstat eller et tredjeland, jf. artikel 7, som er en nonprofitorganisation udvalgt ved en gennemsigtig procedure eller et offentligt organ. Det udpegede organ skal indgå i et EU-netværk, der informerer forbrugerne og bistår dem med at udøve deres rettigheder og få adgang til passende tvistbilæggelse (Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre). Der kan skabes en partnerskabsramme som en langsigtet samarbejdsmechanisme mellem Kommissionen og Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre og/eller dets organer.

9. Aktionstilskud kan tildeles klageinstanser, der er etableret og driver virksomhed i Unionens medlemsstater og i lande i Den Europæiske Frihandelssammenslutning, som deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og som er ansvarlige for at indsamle forbrugerklager eller forsøge at finde en løsning på klager, rådgive eller give oplysninger til forbrugerne om klager eller forespørgsler, og som er tredjepart til en klage eller en forespørgsel fra en forbruger om en forhandler. Dette omfatter ikke forbrugerklagemekanismer, der drives af forhandlere, og som behandler forespørgsler og klager direkte med forbrugeren, eller mekanismer, der yder klagetjenester, der drives af eller på vegne af en forhandler.

Artikel 6

Finansieringsramme

1. Finansieringsrammen for gennemførelsen af programmet for perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020 fastsættes til 188 829 000 EUR i løbende priser.

2. De årlige bevillinger godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet inden for den flerårige finansielle ramme.

Artikel 7

Tredjelandes deltagelse i programmet

Følgende lande kan deltage i programmet:

a) landene i Den Europæiske Frihandelssammenslutning, som deltager i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

b) tredjelande, særlig tiltrædelses- og kandidatlande samt potentielle ansøgerlande, og lande, der er omfattet af den europæiske naboskabspolitik, i overensstemmelse med de generelle principper og generelle vilkår og betingelser for disse landes deltagelse i EU-programmer, som er fastsat i de respektive rammeaftaler, associeringsrådsafgørelser eller i lignende aftaler.

Artikel 8

Støtteformer og maksimumssatsen for samfinansiering

1. I henhold til forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 kan finansiel støtte fra Unionen tildeles i form af enten tilskud eller offentlige indkøb eller andre interventioner, der er nødvendige for at opnå målene i artikel 2 og 3 i nærværende forordning.

2. Tilskuddene fra Unionen og de højeste satser for disse tilskud fastlægges således:

- a) tilskud til driften af forbrugerorganisationer på EU-plan, jf. artikel 5, stk. 1, må ikke overstige 50 % af de støtteberettigede udgifter
- b) tilskud til driften af internationale organer, der fremmer principper og politikker, som bidrager til programmets målsætninger, jf. artikel 5, stk. 2, må ikke overstige 50 % af de støtteberettigede udgifter
- c) tilskud til driften af organer på EU-plan, som er oprettet med henblik på koordinering af håndhævelsesaktioner vedrørende produktsikkerhed, og som er anerkendt til dette formål i medfør af EU-lovgivningen, jf. artikel 5, stk. 3, må ikke overstige 95 % af de støtteberettigede udgifter
- d) aktionstilskud til EU-dækkende organer til udvikling af adfærdskodekser, bedste praksis og retningslinjer for sammenligning af priser, produktkvalitet og bæredygtighed, jf. artikel 5, stk. 4, må ikke overstige 50 % af de støtteberettigede udgifter
- e) tilskud til afholdelse af formandskabets arrangementer vedrørende Unionens forbrugerpolitik til nationale myndigheder i den medlemsstat, der har formandskabet for råds-sammensætningerne bortset fra Udenrigsrådet, eller til organer, der er udpeget af den pågældende medlemsstat, må ikke overstige 50 % af de støtteberettigede udgifter
- f) aktionstilskud til forbrugermyndigheder i medlemsstaterne og til de tilsvarende myndigheder i tredjelande, som deltager i henhold til artikel 7, jf. artikel 5, stk. 6, må ikke overstige 50 % af de støtteberettigede udgifter, undtagen i tilfælde af aktioner med særlig stor nytteværdi, hvor Unionens bidrag til de støtteberettigede udgifter ikke må overstige 70 %
- g) tilskud til udveksling af retshåndhævelsespersonale fra medlemsstaterne og tredjelande, der deltager i henhold til artikel 7, jf. artikel 5, stk. 7, til dækning af rejse- og opholdsudgifter
- h) aktionstilskud til organer udpeget af en medlemsstat eller et tredjeland omhandlet i artikel 7, jf. artikel 5, stk. 8, må ikke overstige 70 % af de støtteberettigede udgifter
- i) aktionstilskud til nationale forbrugerklageinstanser, jf. artikel 5, stk. 9, må ikke overstige 50 % af de støtteberettigede omkostninger.

3. Aktioner anses for at have særlig stor nytteværdi i henhold til stk. 2, litra f), når de:

- a) for så vidt angår tilskud, der er tildelt myndighederne og anmeldt til Kommissionen i henhold til forordning (EF) nr. 2006/2004, omfatter mindst seks medlemsstater, eller de vedrører overtrædelser, der er eller kan være til skade i to eller flere medlemsstater
- b) for så vidt angår tilskud, der er tildelt myndigheder med ansvar for forbrugerproduktsikkerhed, omfatter mindst ti medlemsstater, der deltager i det europæiske netværk mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder for produktsikkerhed som omhandlet i artikel 10 i direktiv 2001/95/EF, eller de bidrager til gennemførelsen af markeds- overvågningsaktiviteter inden for produktsikkerhed for forbrugerne, som fastsat i en EU-retsakt.

Artikel 9

Administrativ og teknisk bistand

1. Finansieringsrammen for programmet kan også dække udgifter til forberedelse, overvågning, kontrol, revision og evaluering, som er en nødvendighed for at forvalte programmet og opnå målene med det, bl.a. formidling af Unionens politiske prioriteringer til virksomhederne, for så vidt de vedrører denne forordnings generelle målsætning, samt andre udgifter til administrativ eller teknisk bistand, som Kommissionen afholder i forbindelse med forvaltningen af programmet.

2. Det samlede beløb, der afsættes til dækning af udgifter til forberedelse, overvågning, kontrol, revision og evaluering samt til teknisk og administrativ bistand, som omhandlet i stk. 1, må ikke overstige 12 % af programmets finansieringsramme.

Artikel 10

Gennemførelsesmetoder

Kommissionen gennemfører programmet ved hjælp af de forvaltningsmetoder, der er nævnt i artikel 58 i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

Artikel 11

Sammenhæng og komplementaritet med andre politikker

Kommissionen sikrer, i samarbejde med medlemsstaterne, at programmet generelt er i overensstemmelse med og komplementerer andre relevante EU-politikker, -instrumenter og -aktioner, navnlig i henhold til det flerårige program for rettigheder, ligestilling og unionsborgerskab for perioden 2014 til 2020 ⁽¹⁾.

Artikel 12

Årlige arbejdsprogrammer

Kommissionen gennemfører programmet ved hjælp af årlige arbejdsprogrammer. De årlige arbejdsprogrammer skal sikre en ensartet gennemførelse af målsætningerne i artikel 2 og 3 og af aktionerne i artikel 4, der er nærmere præciseret i bilag I.

Kommissionen vedtager årlige arbejdsprogrammer i form af gennemførelsesretsakter efter rådgivningsproceduren i artikel 16, stk. 2, i nærværende forordning. Disse gennemførelsesretsakter opstiller de elementer, der er foreskrevet i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012, og navnlig:

- a) gennemførelse af aktionerne i henhold til artikel 4 i og bilag I til denne forordning og den vejledende tildeling af finansielle ressourcer
- b) tidsplanen for de planlagte udbud og indkaldelser af forslag.

Artikel 13

Evaluering og formidling

1. På opfordring af Kommissionen indsender medlemsstaterne til Kommissionen oplysninger om gennemførelsen og virkningerne af programmet.

2. Kommissionen skal:

- a) senest den 30. september 2017:
 - i) undersøge, hvorvidt målene for alle foranstaltningerne er nået (med hensyn til resultater og virkninger), i hvilket omfang de støtteberettigede aktioner i artikel 4 og de specifikke aktioner i bilag I er gennemført, om midlerne til tilskudsmodtagerne er tildelt i overensstemmelse med betingelserne i artikel 5, om anvendelsen af ressourcerne

er effektiv samt den europæiske merværdi heraf, under hensyntagen til udviklingen inden for forbrugerbeskyttelse, med henblik på at træffe beslutning om forlængelse, ændring eller indstilling af foranstaltningerne

- ii) forelægge Europa-Parlamentet og Rådet evalueringsrapporten om den gennemførte undersøgelse

- b) senest den 31. december 2017 eventuelt fremlægge et lovgivningsmæssigt forslag eller, jf. stk. 3, vedtage en delegeret retsakt.

Evalueringsrapporten skal endvidere behandle muligheden for forenkling, den interne og eksterne sammenhæng, den fortsatte relevans af alle målsætninger samt foranstaltningernes bidrag til EU-prioriteter for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst. Den skal tage højde for evalueringsresultater vedrørende den langsigtede virkning af det forudgående program.

De langsigtede virkninger og bæredygtigheden af virkningerne af programmet skal evalueres med henblik på at træffe beslutning om en eventuel forlængelse, ændring eller indstilling af et efterfølgende program.

3. For at tage højde for situationer, hvor det i evalueringsrapporten i henhold til stk. 2 konkluderes, at de specifikke aktioner i bilag I ikke er gennemført senest den 31. december 2016 og ikke kan gennemføres inden udgangen af programperioden, herunder når disse specifikke aktioner ikke længere er relevante for opfyldelsen af målsætningerne i artikel 2 og 3, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 15 for at ændre bilag I ved at fjerne de pågældende specifikke aktioner.

4. Kommissionen sørger for, at resultaterne af de aktioner, der iværksættes i henhold til denne forordning, gøres offentligt tilgængelige.

Artikel 14

Beskyttelse af Unionens finansielle interesser

1. Kommissionen træffer egnede foranstaltninger til at sikre, at Unionens finansielle interesser bliver beskyttet, når der gennemføres aktioner, der finansieres i henhold til denne forordning; beskyttelsen skal sikres ved foranstaltninger til forebyggelse af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter, ved effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, ved inddrivelse af de uretmæssigt udbetalte beløb samt efter omstændighederne ved administrative og finansielle sanktioner, der skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og have afskrækkende virkning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1381/2013 af 17. december 2013 om programmet for rettigheder, ligestilling og unionsborgerskab for perioden 2014 til 2020 (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 62).

2. Kommissionen eller dens befuldmægtigede og Den Europæiske Revisionsret har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, som har modtaget EU-midler i henhold til denne forordning.

3. Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) kan foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013⁽¹⁾ og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96⁽²⁾, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med en aftale om tilskud, en afgørelse om ydelse af tilskud eller en kontrakt finansieret i henhold til denne forordning.

4. Samarbejdsaftaler med tredjelande og med internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud som følge af gennemførelsen af denne forordning skal indeholde bestemmelser, der udtrykkeligt giver Kommissionen, Den Europæiske Revisionsret og OLAF beføjelse til at foretage denne kontrol og undersøgelse i overensstemmelse med deres respektive beføjelser, jf. dog stk. 1, 2 og 3.

Artikel 15

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 3, og artikel 13, stk. 3, tillægges Kommissionen for programmets gyldighedsperiode.

3. Den i artikel 3, stk. 3, og artikel 13, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets Forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 3, og artikel 13, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 16

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen består af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg i betydningen i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 17

Overgangsbestemmelser

1. Artikel 6 i afgørelse nr. 1926/2006/EF finder fortsat anvendelse på aktioner, som er omfattet af denne afgørelse, og som ikke er afsluttet inden den 31. december 2013. Derfor kan den finansielle tildeling til programmet også omfatte udgifter til teknisk og administrativ bistand, som er nødvendige for at sikre overgangen mellem de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til afgørelse nr. 1926/2006/EF, og programmet.

2. Bevillingerne kan om nødvendigt opføres i budgettet efter den 31. december 2020 til dækning af udgifter, som er omhandlet i artikel 9, således at aktioner, der ikke er afsluttet den 31. december 2020, fortsat kan forvaltes.

Artikel 18

Ophævelse

Afgørelse nr. 1926/2006/EF ophæves med virkning fra den 1. januar 2014.

Artikel 19

Ikrafttrædelse og anvendelsesdato

Denne forordning træder i kraft på dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2014.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
D. KOURKOULAS
Formand

BILAG I

AKTIONSTYPER

Målsætning I

Sikkerhed: at styrke og øge produktsikkerheden gennem effektiv markedsovervågning i hele Unionen

1. Videnskabelig rådgivning og risikoanalyse, der vedrører forbrugernes sundhed og sikkerhed med hensyn til nonfood-produkter og tjenesteydelser, herunder støtte til de opgaver, der påhviler de uafhængige videnskabelige komitéer, som er oprettet ved afgørelse 2008/721/EF.
2. Koordinering af markedsovervågnings- og håndhævelsesaktioner vedrørende produktsikkerhed i henhold til direktiv 2001/95/EF og aktioner til forbedring af sikkerheden af forbrugertjenester:
 - a) udvikling, modernisering og vedligeholdelse af it-værktøjer (f.eks. databaser og informations- og kommunikationssystemer), navnlig med henblik på at forbedre de eksisterende systemers effektivitet ved at øge potentialet for overførsel af data og sortering og udtræk af statistikker samt lette medlemsstaternes elektroniske dataudveksling og -anvendelse
 - b) tilrettelæggelse af seminarer, konferencer, workshopper og møder mellem de berørte parter og sagkyndige inden for risici og håndhævelse inden for produktsikkerhed
 - c) udveksling af retshåndhævelsespersonale og uddannelse med fokus på en risikobaseret tilgang
 - d) specifikke fælles samarbejdsaktioner inden for sikkerhed med hensyn til nonfoodprodukter og tjenesteydelser til forbrugere i henhold til direktiv 2001/95/EF
 - e) overvågning og vurdering af sikkerheden med hensyn til nonfoodprodukter og tjenesteydelser, herunder en vidensbase for yderligere standarder eller fastlæggelse af andre benchmarks for sikkerhed, og præcisering af kravene til sporbarhed
 - f) administrativt og retshåndhævende samarbejde og samarbejde om produkters sporbarhed samt udvikling af forebyggende aktioner med tredjelande, som ikke er omfattet af artikel 7 i nærværende forordning, herunder med de tredjelande, der står for de fleste af de produkter, der indberettes i Unionen for ikke at være i overensstemmelse med EU-lovgivningen
 - g) støtte til organer, der er anerkendt i medfør af EU-lovgivningen, med henblik på koordinering af håndhævelsesaktioner mellem medlemsstaterne.
3. Vedligeholdelse og yderligere udvikling af kosmetikdatabaser
 - a) vedligeholdelse af den portal til anmeldelse af kosmetiske produkter, der er oprettet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 ⁽¹⁾
 - b) vedligeholdelse af databasen om kosmetiske bestanddele til understøttelse af gennemførelsen af forordning (EF) nr. 1223/2009.

Målsætning II

Forbrugeroplysning og -uddannelse samt støtte til forbrugerorganisationer: at give forbrugerne bedre uddannelse, information og større bevidsthed om deres rettigheder, at udvikle evidensgrundlaget for forbrugerpolitik og støtte forbrugerorganisationer, idet der også tages hensyn til sårbare forbrugeres specifikke behov

4. Opbygning af og forbedring af adgangen til evidensgrundlaget for politikformuleringen på områder, der berører forbrugerne, for udformningen af intelligent og målrettet lovgivning og for identificeringen af eventuelle markedssvigt eller ændrede forbrugerbehov, der kan danne et grundlag for udviklingen af forbrugerpolitikken, for identifikation af de områder, som er mest problematiske for forbrugerne, og for integrationen af forbrugernes interesser i andre EU-politikker, herunder:
 - a) undersøgelser og analyser på EU-plan af forbrugere og forbrugermarkeder med henblik på udformning af intelligent og målrettet lovgivning og identificering af eventuelle markedssvigt eller ændrede forbrugerbehov
 - b) udvikling og vedligeholdelse af databaser, navnlig med henblik på at stille de indsamlede data til rådighed for de berørte parter, som f.eks. forbrugerorganisationer, nationale myndigheder og forskere

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 af 30. november 2009 om kosmetikprodukter (EUT L 342 af 22.12.2009, s. 59).

- c) udvikling og analyse af nationale statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger. Indsamling af navnlig nationale data og indikatorer vedrørende priser, klager, håndhævelse, klageadgang udvikles i samarbejde med nationale berørte parter.
5. Støtte gennem finansiering af forbrugerorganisationer på EU-plan og gennem kapacitetsopbygning for forbrugerorganisationer på EU-plan og på nationalt og regionalt plan til øget gennemsigtighed og udveksling af bedste praksis og erfaring
- a) finansiel støtte til driften af forbrugerorganisationer på EU-plan, der repræsenterer forbrugernes interesser i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, i nærværende forordning
- b) kapacitetsopbygning for regionale, nationale og europæiske forbrugerorganisationer, herunder gennem uddannelse på forskellige sprog og i hele Unionen samt udveksling af bedste praksis og erfaring blandt personale, særlig i forbrugerorganisationer i de medlemsstater, hvor de ikke er tilstrækkelig udviklet, eller som ved overvågning af forbrugermarkeder og forbrugermiljøet i medlemsstaterne viser sig at have et relativt lavt niveau af forbrugertillid og forbrugerkendskab
- c) øget gennemsigtighed og udveksling af bedste praksis og erfaringer, navnlig gennem et styrket netværkssamarbejde og oprettelse af en internetportal for forbrugerorganisationer med henblik på at skabe et interaktivt forum for udveksling og etablering af netværk og stille materiale udarbejdet under uddannelserne gratis til rådighed
- d) støtte til internationale organer, der fremmer principper og politikker inden for rammerne af programmets målsætninger.
6. Forbedret gennemsigtighed på forbrugermarkederne og i forbrugeroplysningen for at sikre, at forbrugerne har let adgang til sammenlignelige og pålidelige oplysninger, også på tværs af grænserne, således at forbrugerne ikke alene kan sammenligne priser på varer og tjenesteydelser, men også deres kvalitet og bæredygtighed
- a) oplysningskampagner om forbrugeranliggender, herunder gennem fælles aktioner med medlemsstaterne
- b) tiltag, der øger forbrugermarkedernes gennemsigtighed med hensyn til f.eks. finansielle produkter i detalledet, energi, digitalisering og telekommunikation og transport
- c) tiltag, der letter forbrugernes adgang til relevant, sammenlignelig, pålidelig og let tilgængelig information om varer, tjenester og markeder, navnlig om priser, kvalitet og bæredygtighed, det være sig offline eller online, bl.a. gennem sammenlignende websteder og aktioner, der sikrer sådanne websteders høje kvalitet og pålidelighed, herunder for køb på tværs af grænserne
- d) tiltag, der øger forbrugernes adgang til information om bæredygtigt forbrug af varer og tjenesteydelser
- e) støtte til aktiviteter i forbindelse med Unionens forbrugerpolitik, som arrangeres af den medlemsstat, der har formandskabet for rådssammensætningerne bortset fra Udenrigsrådet, vedrørende emner, der er i overensstemmelse med fastlagte prioriteter for EU-politikker
- f) finansiel støtte til nationale klageinstanser til anvendelse af en harmoniseret metode til klassificering og indberetning af klager og forespørgsler fra forbrugere
- g) tilskud til fælles EU-dækkende organer med henblik på udvikling af adfærdskodekser, bedste praksis og retningslinjer for sammenligning af priser, kvalitet og bæredygtighed, herunder gennem sammenlignende websteder
- h) støtte til kommunikation om forbrugerspørgsmål, herunder ved at tilskynde medierne til at formidle korrekte og relevante oplysninger om forbrugerspørgsmål.
7. Bedre forbrugeruddannelse gennem hele livet, med særlig fokus på sårbare forbrugere
- a) udvikling af en interaktiv platform for udveksling af bedste praksis og materiale til livslang forbrugeruddannelse, med særlig fokus på sårbare forbrugere, der har vanskeligt ved at få adgang til og forstå forbrugeroplysninger for at sikre, at de ikke vildledes
- b) udvikling af uddannelsesforanstaltninger og -materiale i samarbejde med de berørte parter, f.eks. nationale myndigheder, lærere, forbrugerorganisationer og aktører i marken, navnlig ved at gøre brug af (f.eks. indsamle, kompilere, oversætte og formidle) materiale udviklet på nationalt plan eller i forbindelse med tidligere initiativer, på forskellige medier, herunder digitale, om f.eks. forbrugerrettigheder, herunder grænseoverskridende spørgsmål, sundhed og sikkerhed, EU-forbrugerlovgivning, bæredygtigt og etisk forbrug, herunder EU-certificeringsordninger, samt finansielle færdigheder og mediekompetence.

Målsætning III

Rettigheder og klageadgang: at udvikle og styrke forbrugernes rettigheder, særlig gennem intelligent lovgivning og ved at forbedre adgangen til enkle, effektive, hurtige og billige klagemuligheder, herunder til alternative tvistbilæggelsesordninger

8. Kommissionens udarbejdelse af forbrugerbeskyttelseslovgivning og andre former for regulering til overvågning af medlemsstaternes gennemførelse af den og den efterfølgende vurdering af dens virkning og fremme af sam- og selvregulerende initiativer samt overvågning af disse initiativers reelle virkninger på forbrugermarkederne, herunder:
 - a) undersøgelser og intelligent regulering, såsom forudgående og efterfølgende evalueringer, konsekvensanalyser, offentlige høringer, evaluering og forenkling af eksisterende lovgivning
 - b) seminarer, konferencer, workshoper og møder mellem de berørte parter og sagkyndige
 - c) udvikling og vedligeholdelse af offentligt og let tilgængelige databaser med oplysninger om gennemførelsen af EU-lovgivning om forbrugerbeskyttelse
 - d) evaluering af de aktioner, der gennemføres i henhold til programmet.
9. Lettere adgang til tvistbilæggelsesordninger for forbrugerne, navnlig til alternative tvistbilæggelsesordninger, herunder et EU-dækkende onlinesystem og et netværk af nationale instanser for alternativ tvistbilæggelse, med særlig fokus på passende foranstaltninger til sikring af sårbare forbrugeres behov og rettigheder, og overvågning af, hvorledes tvistbilæggelsesordninger fungerer, og om de er effektive for forbrugerne, herunder gennem udvikling og vedligeholdelse af relevante it-værktøjer samt udveksling af eksisterende bedste praksis og erfaringer i medlemsstaterne
 - a) udvikling og vedligeholdelse af it-værktøjer
 - b) støtte til udvikling af en EU-dækkende onlinetvistbilæggelsesordning og vedligeholdelse heraf, herunder for tilhørende tjenester, f.eks. oversættelse
 - c) støtte til etablering af netværk mellem nationale instanser for alternativ tvistbilæggelse og til udveksling og formidling af bedste praksis og erfaringer
 - d) udvikling af specifikke værktøjer, som letter adgangen til klagemuligheder for sårbare personer, der er mindre tilbøjelige til at benytte sig af sådanne klagemuligheder.

Målsætning IV

Håndhævelse: at fremme håndhævelsen af forbrugernes rettigheder ved at styrke samarbejdet mellem de nationale håndhævende myndigheder og ved at støtte forbrugerne med rådgivning

10. Koordinering af overvågnings- og håndhævelsesaktioner i henhold til forordning (EF) nr. 2006/2004, herunder:
 - a) udvikling og vedligeholdelse af it-værktøjer, f.eks. databaser og informations- og kommunikationssystemer
 - b) aktioner til forbedring af samarbejdet mellem myndigheder samt koordineringen af overvågning og håndhævelse, f.eks. udveksling af retshåndhævelsespersonale, fælles aktiviteter, uddannelse af retshåndhævelsespersonale og af aktører inden for retsvæsenet
 - c) tilrettelæggelse af seminarer, konferencer, workshoper og møder mellem de berørte parter og sagkyndige inden for håndhævelse
 - d) administrativt og retshåndhævende samarbejde med tredjelande, der ikke deltager i programmet, og med internationale organisationer.
11. Finansiell støtte til fælles aktioner med offentlige organer eller nonprofitorganisationer, som indgår i EU-netværk, der informerer forbrugerne og bistår dem med at udøve deres rettigheder og få adgang til passende tvistbilæggelse, herunder udenretslige ordninger til onlinetvistbilæggelse (Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre), herunder:
 - a) udvikling og vedligeholdelse af it-værktøjer, f.eks. databaser og informations- og kommunikationssystemer, der er nødvendige, for at Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre kan fungere tilfredsstillende
 - b) aktioner, som styrker de europæiske forbrugercentres profil og gør dem mere synlige.

BILAG II

INDIKATORER I OVERENSSTEMMELSE MED DENNE FORORDNINGENS ARTIKEL 3

Målsætning I

Sikkerhed: at styrke og øge produktsikkerheden gennem effektiv markedsovervågning i hele Unionen

Indikator	Kilde	Den nuværende situation	Mål
% af RAPEX-meddelelser, der medfører mindst én reaktion (fra andre medlemsstater)	RAPEX	43 % i (843 meddelelser) i 2010	Stigning på 10 % senest i 2020
Forholdet antal reaktioner/antal meddelelser (alvorlige risici) (*)	RAPEX	1,07 i 2010	Stigning på 15 % senest i 2020

(*) en meddelelse kan give anledning til flere reaktioner fra andre medlemsstaters myndigheder

Målsætning II

Forbrugeroplysning og -uddannelse samt støtte til forbrugerorganisationer: at give forbrugerne bedre uddannelse, information og større bevidsthed om deres rettigheder, at udvikle evidensgrundlaget for forbrugerpolitik og støtte forbrugerorganisationer, idet der også tages hensyn til sårbare forbrugeres specifikke behov

Indikator	Kilde	Den nuværende situation	Mål
Antallet af klageinstanser og antallet af lande, der fremsender klager til ECCRS	ECCRS (Det Europæiske System til Registrering af Forbrugerklager)	33 klageinstanser fra 7 lande i 2012	70 klageinstanser fra 20 lande i 2020

Målsætning III

Rettigheder og klageadgang: at udvikle og styrke forbrugernes rettigheder, særlig gennem intelligent lovgivning og ved at forbedre adgangen til enkle, effektive, hurtige og billige klagemuligheder, herunder til alternative tvistbilæggelsesordninger

Indikator	Kilde	Den nuværende situation	Mål
% af de sager, der er blevet behandlet af ECC, og som ikke blev løst direkte med forhandlerne, som efterfølgende er henvist til en alternativ tvistbilæggelsesordning	Årlig rapport fra ECC	9 % i 2010	75 % senest i 2020
Antal sager behandlet af en onlinetvistbilæggelsesordning på EU-plan	Platform for onlinetvistbilæggelse	17 500 (klager modtaget af ECC vedrørende e-handels-transaktioner) i 2010	100 000 senest i 2020
% af forbrugere, der har indledt en procedure som reaktion på et problem opstået inden for de sidste 12 måneder	Forbrugerresultattavle	83 % i 2010	90 % senest i 2020

Målsætning IV

Håndhævelse: at fremme håndhævelsen af forbrugernes rettigheder ved at styrke samarbejdet mellem de nationale håndhævende myndigheder og ved at støtte forbrugerne med rådgivning

Indikator	Kilde	Den nuværende situation	Mål
Informationsstrøm og samarbejde inden for netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejde (CPC):	CPC-netværkets database (CPCS)	årlige gennemsnitstal 2007-2010	
— antal anmodninger om at udveksle oplysninger mellem myndighederne for forbrugerbeskyttelsessamarbejdet		129	— stigning på 30 % senest i 2020
— antal anmodninger om håndhævelsesforanstaltninger mellem myndighederne for forbrugerbeskyttelsessamarbejdet		142	— stigning på 30 % senest i 2020
— antal advarsler i netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejdet		63	— stigning på 30 % senest i 2020
% af anmodninger om håndhævelse behandlet inden for de sidste 12 måneder i netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejdet	CPC-netværkets database (CPCS)	50 % (referenceperioden 2007-2010)	60 % senest i 2020
% af anmodninger om oplysninger behandlet inden for de sidste 3 måneder i netværket for forbrugerbeskyttelsessamarbejdet	CPC-netværkets database (CPCS)	33 % (referenceperioden 2007-2010)	50 % senest i 2020
Antal forbrugerkontakter behandlet af Det Europæiske Netværk af Forbrugercentre (ECC)	Rapport fra ECC	71 000 i 2010	Stigning på 50 % senest i 2020
Antal besøg på ECC's websteder	Evalueringsrapport vedrørende ECC	1 670 000 i 2011	Stigning på 70 % senest i 2020

Disse indikatorer kan ses i forbindelse med generelle og horisontale indikatorer.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 255/2014

af 26. februar 2014

om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2008/97, (EF) nr. 779/98 og (EF) nr. 1506/98 vedrørende indførsel af olivenolie og andre landbrugsprodukter fra Tyrkiet for så vidt angår de delegerede beføjelser og gennemførelsesbeføjelser, der skal tillægges Kommissionen

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 2008/97⁽²⁾ tillægger Kommissionen beføjelse til at vedtage gennemførelsesbestemmelser til særordningerne for indførsel af olivenolie og andre landbrugsprodukter fra Tyrkiet. Den tillægger også Kommissionen beføjelse til at vedtage tilpasninger af nævnte forordning, såfremt de særordninger, der er fastsat i den relevante associeringsaftale, ændres.
- (2) Rådets forordning (EF) nr. 779/98⁽³⁾ tillægger Kommissionen beføjelse til at vedtage særlige gennemførelsesbestemmelser for importordningen for de i bilag I til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) opregnede produkter med oprindelse i Tyrkiet, og som kan indføres i Unionen på de betingelser, der er fastsat i afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet⁽⁴⁾.
- (3) Rådets forordning (EF) nr. 1506/98⁽⁵⁾ tillægger Kommissionen beføjelse til at ophæve de suspensionsforanstaltninger, der er omhandlet i nævnte forordning, så snart hindringerne for Unionens præferenceeksport til Tyrkiet er fjernet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.1.2014. (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 17.2.2014.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2008/97 af 9. oktober 1997 om gennemførelsesbestemmelser til særordningen for indførsel af olivenolie og visse andre landbrugsprodukter fra Tyrkiet (EFT L 284 af 16.10.1997, s. 17).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 779/98 af 7. april 1998 om indførsel til Fællesskabet af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 4115/86 om ændring af forordning (EF) nr. 3010/95 (EFT L 113 af 15.4.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ EFT L 86 af 20.3.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1506/98 af 13. juli 1998 om en indrømmelse i form af et toldkontingent i 1998 for hasselnødder til fordel for Tyrkiet og suspension af visse indrømmelser (EFT L 200 af 16.7.1998, s. 1).

(4) Som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden, bør de beføjelser Kommissionen er tillagt i henhold til forordning (EF) nr. 2008/97, (EF) nr. 779/98 og (EF) nr. 1506/98, bringes i overensstemmelse med artikel 290 og 291 i TEUF.

(5) For at supplere eller ændre visse ikke-væsentlige bestemmelser i forordning (EF) nr. 2008/97 bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår de ændringer af nævnte forordning, der er nødvendige, såfremt de nuværende betingelser i de særordninger, der er fastsat i associeringsaftalen, bliver ændret, især hvad angår beløbene, eller hvis der indgås en ny aftale. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(6) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af forordning (EF) nr. 2008/97, (EF) nr. 779/98 og (EF) nr. 1506/98 bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽⁶⁾.

(7) Forordning (EF) nr. 2008/97, (EF) nr. 779/98 og (EF) nr. 1506/98 bør ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 2008/97 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 7 og 8 affattes således:

»Artikel 7

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af de særordninger for indførsel, der er fastsat i denne forordning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 8b, stk. 2.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

Artikel 8

For at overholde internationale forpligtelser, og når Rådet har besluttet at godkende ændringerne af de nuværende betingelser for de særordninger, der er fastsat i associeringsaftalen, eller at indgå en ny aftale, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8a vedrørende de efterfølgende ændringer af denne forordning.«.

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 8a

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel anførte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. april 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 8 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 8b

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

nr. 1308/2013 (*). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (**).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når udvalgets udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for udvalget træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af udvalgsmedlemmerne anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om den fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«.

Artikel 2

I forordning (EF) nr. 779/98 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af den importordning for de i bilag I til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde opregnede produkter med oprindelse i Tyrkiet, og som indføres i Unionen på de betingelser, der er fastsat i afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 2a, stk. 2.«.

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 2a

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 (*). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (**).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når udvalgets udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for udvalget træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af udvalgsmedlemmerne anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om den fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«.

Artikel 3

I forordning (EF) nr. 1506/98 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

Kommissionen ophæver ved hjælp af gennemførelsesretsakter de suspensionsforanstaltninger, der er nævnt i artikel 2, så snart hindringerne for Unionens præferenceeksport til Tyrkiet er fjernet. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 3a, stk. 2.«.

2) Følgende artikel indsættes:

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

»Artikel 3a

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 (*). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (**).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når udvalgets udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for udvalget træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af udvalgsmedlemmerne anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om den fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Kommissionens erklæring om kodificering

Vedtagelsen af denne forordning vil indebære et væsentligt antal ændringer af de pågældende retsakter. For at gøre de pågældende retsakter mere overskuelige vil Kommissionen foreslå en kodificering af retsakterne hurtigst muligt, når forordningen er vedtaget og senest den 30. september 2014.

Kommissionens erklæring om delegerede retsakter

For så vidt angår denne forordning erindrer Kommissionen om sin forpligtelse i stk. 15 i rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen til at tilsende Parlamentet alle oplysninger og dokumenter vedrørende Kommissionens møder med nationale eksperter i forbindelse med udarbejdelsen af delegerede retsakter.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 256/2014

af 26. februar 2014

om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Den Europæiske Union, om erstatning af Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 736/96

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 194,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Af hensyn til udviklingen af Unionens energipolitik og for at Kommissionen kan udføre sine opgaver på energiområdet, er det afgørende at få tegnet et samlet billede af udviklingen i investeringerne i energiinfrastrukturen i Unionen. Tilgængelige, regelmæssige og ajourførte data og oplysninger bør sætte Kommissionen i stand til at foretage de fornødne sammenligninger og evalueringer og foreslå relevante foranstaltninger på grundlag af korrekte tal og analyser, især vedrørende den fremtidige balance mellem udbud af og efterspørgsel efter energi.

(2) Energimæssigt har situationen i og uden for Unionen ændret sig væsentligt i de senere år, hvilket betyder, at investeringer i energiinfrastruktur er blevet helt centrale for at sikre Unionens energiforsyning samt for, at det indre marked kan fungere, og at Unionen kan gennemføre den overgang til et lavkulstofenergisystem, som den har påbegyndt.

(3) Den nye energisituation kræver betydelige investeringer i alle infrastrukturformer i alle energisektorer og i udvikling af nye typer infrastruktur og nye teknologier til

markedet. Med liberaliseringen af energisektoren og den fortsatte integration af det indre marked får de økonomiske aktører en mere fremtrædende rolle i investeringssammenhæng. Samtidig vil nye politiske krav som f.eks. mål, der har indvirkning på brændselsmikset, ændre på medlemsstaternes politikker for etablering af ny og/eller moderniseret energiinfrastruktur.

(4) I den forbindelse bør der lægges mere vægt på investeringer i energiinfrastruktur i Unionen, især med henblik på at forebygge problemer, fremme bedste praksis og opnå større gennemsigtighed med hensyn til den fremtidige udvikling af Unionens energisystemer.

(5) Kommissionen og især dens markedsobservatorium for energi bør derfor råde over nøjagtige data og oplysninger om investeringsprojekter, herunder nedlæggelse af infrastrukturer, i de vigtigste dele af Unionens energisystem.

(6) Data og oplysninger om den forventede udvikling i produktions-, transmissions- og oplagringskapacitet og om projekter i de forskellige energisektorer er af interesse for Unionen og er vigtige for fremtidige investeringer. Det er derfor nødvendigt at sikre, at Kommissionen underrettes om de investeringsprojekter, hvor anlægs- eller nedlæggelsesarbejdet er påbegyndt, eller hvor der er truffet en endelig beslutning om investering.

(7) Ifølge artikel 41 og 42 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratomtraktaten) har virksomhederne pligt til at give meddelelse om deres investeringsprojekter. Det er nødvendigt at supplere sådanne oplysninger med regelmæssige indberetninger om gennemførelsen af investeringsprojekter. Sådanne supplerende indberetninger berører ikke Euratomtraktatens artikel 41-44. Det bør dog så vidt muligt undgås, at virksomhederne pålægges en dobbelt byrde.

(8) For at Kommissionen kan danne sig et sammenhængende billede af den fremtidige udvikling i hele Unionens energisystem, er der behov for harmoniserede rammer for indberetning om investeringsprojekter baseret på ajourførte kategorier af officielle data og oplysninger, som medlemsstaterne skal indsende.

⁽¹⁾ EUT L 271 af 19.9.2013, s. 153.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.2.2014.

- (9) Medlemsstaterne bør med dette for øje give Kommissionen data og oplysninger om de på deres område planlagte eller igangværende investeringsprojekter i energiinfrastruktur vedrørende produktion, oplagring og transmission af olie, naturgas, elektricitet, herunder elektricitet fra vedvarende kilder og fra kul og brunkul samt kombineret produktion af elektricitet og nyttevarme, produktion af biobrændsler og biobrændstoffer samt CO₂-opsamling, -transport og -oplagring. Medlemsstaterne bør også indberette data og oplysninger til Kommissionen om investeringsprojekter inden for elektricitets- og gassammenkoblinger med tredjelande. Det bør pålægges virksomhederne at indberette sådanne data og oplysninger til den berørte medlemsstat.
- (10) I betragtning af tidshorizonten for investeringsprojekter i energisektoren bør indberetning hvert andet år være tilstrækkeligt.
- (11) For at undgå uforholdsmæssigt store administrative byrder og minimere omkostningerne for medlemsstaterne og virksomhederne, især små og mellemstore virksomheder, bør denne forordning give mulighed for at fritage medlemsstater og virksomheder for indberetningspligten, hvis Kommissionen allerede har modtaget tilsvarende oplysninger i medfør af energisektorspecifikke EU-retsakter, hvis mål er konkurrencebaserede energimarkeder i Unionen, et bæredygtigt europæisk energisystem og energiforsyningsikkerhed for Unionen. Enhver overlappning mellem indberetningskravene i tredje lovgivningspakke vedrørende det indre marked for elektricitet og naturgas bør derfor undgås. Kommissionen bør for at lette indberetningsbyrden yde hjælp til medlemsstaterne med henblik på at klarlægge, i hvilke tilfælde den finder, at data og oplysninger, som allerede er indberettet til den i henhold til andre retsakter, opfylder denne forordnings krav.
- (12) Kommissionen og især dens markedsobservatorium for energi bør have mulighed for at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at behandle data og til at forenkle og sikre dataindberetning og navnlig til at benytte integrerede IT-værktøjer og -procedurer, som bør garantere fortroligheden af de data eller oplysninger, der indberettes til Kommissionen.
- (13) Beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med medlemsstaternes behandling af personoplysninger er reguleret af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁾, og beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med Kommissionens behandling af personoplysninger er reguleret af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽²⁾. Nærværende forordning berører ikke disse bestemmelser.
- (14) Medlemsstaterne eller deres bemyndigede enheder og Kommissionen bør beskytte fortroligheden af forretningsmæssigt følsomme data og oplysninger. Medlemsstaterne eller deres bemyndigede enheder bør derfor aggregere sådanne data og oplysninger på nationalt niveau, før de indberettes til Kommissionen, medmindre der er tale om data og oplysninger vedrørende grænseoverskridende transmissionsprojekter. Om nødvendigt bør Kommissionen yderligere aggregere disse data på en sådan måde, at det forhindres, at oplysninger om de enkelte virksomheder eller anlæg afsløres eller kan udledes.
- (15) Kommissionen og især dens markedsobservatorium for energi bør regelmæssigt foretage en tværsektoriel analyse af udviklingen i Unionens energisystemstruktur og perspektiverne herfor og, hvor det er relevant, en mere fokuseret analyse af bestemte aspekter af energisystemet. Især bør analysen medvirke til at forøge energisikkerheden ved at identificere eventuelle infrastruktur- og investeringsmangler med henblik på at opnå balance mellem udbud af og efterspørgsel efter energi. Denne analyse bør også bidrage til drøftelserne på EU-plan om energiinfrastrukturer og bør derfor fremsendes til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg samt stilles til rådighed for interesserede parter.
- (16) Små og mellemstore virksomheder vil i forbindelse med deres investeringsplanlægning kunne få gavn af Kommissionens tværsektorielle analyser samt de data og oplysninger, Kommissionen offentliggør inden for rammerne af denne forordning.
- (17) Kommissionen kan bistås af eksperter fra medlemsstaterne eller andre kompetente eksperter med henblik på at nå frem til en fælles opfattelse af potentielle infrastrukturmangler og risici i forbindelse hermed og bidrage til at gøre den fremtidige udvikling mere gennemsigtig, hvilket er af særlig interesse for nye markedsaktører.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

(18) Denne forordning bør erstatte Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010⁽¹⁾, som blev annulleret af Domstolen den 6. september 2012⁽²⁾, og hvis virkninger skulle opretholdes, indtil en ny forordnings ikrafttræden. Annulleringen af forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010 i henhold til Domstolens dom bør derfor få virkning med nærværende forordnings ikrafttræden. Endvidere bør Rådets forordning (EF) nr. 736/96⁽³⁾, som blev ophævet ved den annullerede forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010, ophæves ved nærværende forordning.

(19) Formen og de tekniske enkeltheder i indberetningen af data og oplysninger til Kommissionen vedrørende investeringsprojekter i energiinfrastruktur er fastlagt i Kommissionens forordning (EU, Euratom) nr. 833/2010⁽⁴⁾. Forordning (EU, Euratom) nr. 833/2010 bør fortsat finde anvendelse, indtil den revideres, hvilket vil ske efter vedtagelsen af nærværende forordning.

(20) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at opnå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes ensartede rammer for indberetning til Kommissionen af data og oplysninger om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i sektorerne for olie, naturgas, elektricitet — herunder elektricitet fra vedvarende kilder, elektricitet fra kul og brunkul samt kombineret produktion af elektricitet og nyttevarme — samt om investeringsprojekter vedrørende produktion af biobrændsler og biobrændstoffer og opsamling, transport og oplagring af kuldioxid, der produceres i disse sektorer.

2. Denne forordning finder anvendelse på de i bilaget anførte typer investeringsprojekter, hvor anlægs- eller nedlæggelsesarbejdet er påbegyndt, eller hvor der er truffet en endelig beslutning om investering.

(1) Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010 af 24. juni 2010 om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Den Europæiske Union og om ophævelse af forordning (EF) nr. 736/96 (EUT L 180 af 15.7.2010, s. 7.)

(2) Domstolens dom af 6. september 2012 i sag C-490/10, Parlamentet mod Rådet, Sml. 2012 I.

(3) Rådets forordning (EF) nr. 736/96 af 22. april 1996 om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter af interesse for Fællesskabet inden for olie-, naturgas- og elektricitetssektorerne (EFT L 102 af 25.4.1996, s. 1).

(4) Kommissionens forordning (EU, Euratom) nr. 833/2010 af 21. september 2010 om gennemførelse af Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 617/2010 om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Den Europæiske Union (EUT L 248 af 22.9.2010, s. 36).

Medlemsstaterne kan endvidere forelægge anslåede data eller foreløbige oplysninger om de i bilaget anførte typer investeringsprojekter, hvor anlægsarbejdet forventes påbegyndt inden for fem år, og om de projekter, hvor nedlæggelsen forventes påbegyndt inden for tre år, men hvor der ikke er truffet en endelig beslutning om investering.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »infrastruktur«: enhver type anlæg eller del af anlæg med relation til produktion, transmission eller oplagring, herunder sammenkoblinger mellem Unionen og tredjelande

2) »investeringsprojekter«:

projekter med følgende formål:

i) anlæg af ny infrastruktur

ii) ombygning eller modernisering af eksisterende infrastruktur eller udvidelse eller indskrænkning af dens kapacitet

iii) delvis eller fuldstændig nedlæggelse af eksisterende infrastruktur

3) »endelig beslutning om investering«: den beslutning, der træffes på virksomhedsplan om endeligt at afsætte midler til et projekts investeringsfase

4) »investeringsfase«: den fase, hvor anlægsarbejdet eller nedlæggelsen finder sted, og hvor der afholdes kapitalomkostninger; den omfatter ikke planlægningsfasen

5) »planlægningsfase«: den fase, hvor projektets gennemførelse forberedes, og hvor der, hvis det er relevant, foretages en gennemførlighedsvurdering og forberedende og tekniske undersøgelser, indhentes tilladelser og godkendelser og afholdes kapitalomkostninger

6) »investeringsprojekter under anlæg«: investeringsprojekter, hvis anlæg er påbegyndt, og hvor der er afholdt kapitalomkostninger

7) »nedlæggelse«: den fase, hvor infrastruktur tages endeligt ud af drift

- 8) »produktion«: elproduktion og forarbejdning af brændsler og brændstoffer, herunder biobrændsler og biobrændstoffer
- 9) »transmission«:
transport af energikilder, energiprodukter eller kuldioxid via et ledningsnet, navnlig
- i) i rørledninger, dog ikke et opstrømsrørledningsnet og dele af ledningsnet, der primært anvendes til lokal distribution, eller
- ii) i sammenkoblede systemer til meget høj spænding og højspænding og i andre systemer end dem, der primært anvendes til lokal distribution
- 10) »opsamling«: processen med opsamling af kuldioxid fra industrianlæg med henblik på oplagring
- 11) »oplagring«: permanent eller midlertidig lagring af energi eller energikilder i infrastruktur over eller under jorden eller i geologiske strukturer eller indeslutning af kuldioxid i underjordiske geologiske formationer
- 12) »virksomheder«: fysiske og juridiske, privatretlige og offentligretlige personer, der træffer beslutning om eller gennemfører investeringsprojekter
- 13) »energikilder«:
- i) primære energikilder såsom olie, naturgas og kul
- ii) omdannede energikilder såsom elektricitet
- iii) energi fra vedvarende kilder, herunder vandkraft, biomasse-, biogas-, vind-, sol-, tidevands- og bølgeenergi samt geotermisk energi, og
- iv) energiprodukter såsom raffinerede olieprodukter, biobrændsler og biobrændstoffer
- 14) »specifikt organ«: et organ, der ifølge en energisektorspecifik EU-retsakt er pålagt at udarbejde og vedtage flerårige EU-netudviklings- og -investeringsplaner for energiinfrastruktur, såsom det europæiske net af elektricitetstransmissionssystemoperatører (»ENTSO-E«), jf. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 714/2009 ⁽¹⁾ og det europæiske net af gastransmissionssystemoperatører (»ENTSO-G«), jf. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2009 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 714/2009 af 13. juli 2009 om betingelserne for netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1228/2003 (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 15).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2009 af 13. juli 2009 om betingelserne for adgang til naturgastransmissionsnet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1775/2005 (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 36).

- 15) »aggregerede data«: data, der er blevet aggregeret for en eller flere medlemsstater.

Artikel 3

Indberetning af data

1. Medlemsstaterne eller de enheder, de bemyndiger dertil, indsamler fra den 1. januar 2015 og derefter hvert andet år alle de i denne forordning krævede data og oplysninger, idet de holder indsamlings- og indberetningsbyrden på et proportionalt niveau.

De indberetter de data og relevante projektoplysninger, som er fastsat i denne forordning, til Kommissionen i 2015, som er det første indberetningsår, og derefter hvert andet år. Denne indberetning sker i aggregeret form, dog ikke for data og relevante oplysninger om grænseoverskridende transmissionsprojekter.

Medlemsstaterne eller de bemyndigede enheder indberetter aggregerede data og relevante projektoplysninger senest den 31. juli i det pågældende indberetningsår.

2. Medlemsstaterne og deres bemyndigede enheder er fritaget for pligterne i stk. 1, såfremt og i det omfang det ifølge energisektorspecifikke EU-retsakter eller Euratom-traktaten forholder sig sådan, at

- a) medlemsstaten eller dens bemyndigede enhed allerede har indberettet data eller oplysninger til Kommissionen, som svarer til de data eller oplysninger, som kræves i henhold til denne forordning, og har oplyst indberetningsdatoen og den pågældende specifikke retsakt, eller
- b) det er pålagt et specifikt organ at udarbejde en flerårig investeringsplan for energiinfrastruktur på EU-plan, og at organet med dette for øje indsamler data og oplysninger, som svarer til de data eller oplysninger, som kræves i henhold til denne forordning. I dette tilfælde og med henblik på denne forordning indberetter det specifikke organ alle relevante data og oplysninger til Kommissionen.

Artikel 4

Datakilder

De pågældende virksomheder indberetter inden den 1. juni i hvert indberetningsår de i artikel 3 omhandlede data eller oplysninger til de medlemsstater, på hvis område de planlægger at gennemføre investeringsprojekter, eller til de af disse medlemsstater bemyndigede enheder. De indberettede data eller oplysninger skal afspejle investeringsprojektsituationen pr. 31. marts i det relevante indberetningsår.

Stk. 1 finder ikke anvendelse på virksomheder, hvor den pågældende medlemsstat beslutter at anvende andre midler til at give Kommissionen de i artikel 3 omhandlede data eller oplysninger, forudsat at de indgivne data og oplysninger er sammenlignelige.

Artikel 5

Indberetningernes indhold

1. Hvad angår de i bilaget anførte typer investeringsprojekter skal den i artikel 3 omhandlede indberetning indeholde følgende, hvor det er relevant:

- a) omfanget af den kapacitet, der er planlagt eller under anlæg
- b) type og vigtigste kendetegn for infrastruktur eller kapacitet, der er planlagt eller under anlæg, herunder i givet fald placering af grænseoverskridende transmissionsprojekter
- c) forventet idriftsættelsesår
- d) benyttet type energikilde
- e) anlæg, der kan håndtere forsyningssikkerhedskriser, f.eks. udstyr, der tillader vending af strømningssretningen eller brændselsskift, og
- f) udstyr til CO₂-opsamling eller eftermontering til CO₂-opsamling og -lagring.

2. Hvad angår planlagt nedlæggelse af kapacitet skal den i artikel 3 omhandlede indberetning indeholde følgende:

- a) den pågældende infrastrukturens art og kapacitet og
- b) forventet nedlæggelsesår.

3. I indberetninger efter artikel 3 skal der om nødvendigt angives:

- a) de samlede tal for den installerede produktions-, transmissions- og oplagringskapacitet, der foreligger ved det pågældende indberetningsårs begyndelse, eller hvis funktion er afbrudt i en periode på over tre år, og
- b) relevante oplysninger om forsinkelser af og/eller hindringer for gennemførelse af et investeringsprojekt, såfremt medlemsstaterne, deres bemyndigede enheder eller det pågældende specifikke organ råder over disse oplysninger.

Artikel 6

Datakvalitet og offentliggørelse af data

1. Medlemsstaterne, deres bemyndigede enheder eller, hvis det er relevant, de specifikke organer skal bestræbe sig på at sikre kvaliteten, relevansen, nøjagtigheden, utvetydigheden, aktualiteten og den indbyrdes overensstemmelse af de data og oplysninger, de indberetter til Kommissionen.

Såfremt specifikke organer forestår indberetningen, kan de indberettede data og oplysninger ledsages af passende bemærkninger fra medlemsstaterne.

2. Kommissionen kan offentliggøre aggregerede data og oplysninger, den har modtaget i medfør af denne forordning, særlig analyserne i artikel 10, stk. 3, under forudsætning af, at der ikke afsløres eller kan udledes oplysninger om de enkelte virksomheder og anlæg.

3. Medlemsstaterne, deres bemyndigede enheder eller Kommissionen skal hver især behandle forretningsmæssigt følsomme data og oplysninger, som de råder over, fortroligt.

Artikel 7

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen vedtager inden for de rammer, der er fastlagt i denne forordning, senest den 10. juni 2014, de bestemmelser, som er nødvendige for gennemførelsen af denne forordning, og som vedrører form og andre tekniske enkeltheder ved indberetning af de i artikel 3 og 5 omhandlede data og oplysninger. Indtil da finder forordning (EU, Euratom) nr. 833/2010 fortsat anvendelse.

Artikel 8

Databehandling

Kommissionen er ansvarlig for at udvikle, være vært for, forvalte og vedligeholde de IT-ressourcer, der er nødvendige for at modtage, opbevare og foretage enhver behandling af de data og oplysninger om energinfrastruktur, som indberettes til Kommissionen i medfør af denne forordning.

Kommissionen skal endvidere sikre, at de IT-ressourcer, der anvendes til de i stk. 1 omtalte formål, garanterer at de data og oplysninger, som indberettes til Kommissionen i henhold til denne forordning, behandles fortroligt.

Artikel 9

Beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af oplysninger

Denne forordning berører ikke EU-retten og berører navnlig ikke medlemsstaternes forpligtelser i forbindelse med behandling af personoplysninger, jf. direktiv 95/46/EF, og heller ikke de forpligtelser, som EU-institutionerne og -organerne i medfør af forordning (EF) nr. 45/2001 skal overholde ved behandling af personoplysninger som led i udøvelsen af deres hverv.

Artikel 10

Overvågning og rapportering

1. På grundlag af de indberettede data og oplysninger og eventuelle andre datakilder, herunder data indkøbt af Kommissionen, og under hensyntagen til de relevante analyser, f.eks. de flerårige netudviklingsplaner for gas og elektricitet, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og offentliggør hvert andet år en tværsektoriel analyse af udviklingen i Unionens energisystemstruktur og perspektiverne herfor. Denne analyse har især til formål:

- a) at identificere potentielle fremtidige gab mellem udbud af og efterspørgsel efter energi, der er væsentlige for Unionens energipolitik, herunder for det indre energimarkeds funktionsmåde, med særlig vægt på potentielle fremtidige fejl og mangler ved produktions- og transmissionsinfrastrukturen
- b) at identificere hindringer for investeringer og fremme bedste praksis for at overvinde dem, og
- c) at øge gennemsigtigheden for markedsaktørerne og potentielle nye markedsaktører.

Kommissionen kan ligeledes på grundlag af disse data og oplysninger foretage enhver specifik analyse, der anses for påkrævet eller hensigtsmæssig.

2. Kommissionen kan ved udarbejdelsen af analyserne i stk. 1 bistås af eksperter fra medlemsstaterne og/eller andre eksperter eller faglige sammenslutninger med specifik kompetence på det pågældende område.

Kommissionen giver alle medlemsstater mulighed for at kommentere udkastene til analyser.

3. Kommissionen drøfter analyserne med interesserede parter såsom ENTSO-E, ENTSO-G, Gaskoordinationsgruppen, Elektricitetskoordinationsgruppen og Oliekoordinationsgruppen.

Artikel 11

Revision

Senest den 31. december 2016 tager Kommissionen denne forordnings anvendelse op til revision og forelægger Europa-

Parlamentet og Rådet en rapport om resultaterne af revisionen. Kommissionen skal ved denne revision bl.a. undersøge:

- a) en eventuel udvidelse af denne forordnings anvendelsesområde til at omfatte:
 - i) udvinding af gas, olie og kul
 - ii) terminaler for komprimeret naturgas
 - iii) andre typer oplagring af elektricitet, og
- b) spørgsmålet om, hvorvidt tærskelværdierne for vedvarende energianlæg bør sænkes.

Kommissionen skal ved behandlingen af disse spørgsmål tage hensyn til behovet for at sikre en balance mellem den større administrative byrde og de fordele, der er forbundet med fremskaffelsen af de ekstra oplysninger.

Artikel 12

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 736/96 ophæves fra den 9. april 2014.

Artikel 13

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

BILAG

INVESTERINGSPROJEKTER

1. OLIE

1.1. Raffinering

- Destillationsanlæg med en kapacitet på 1 mio. ton/år og derover
- Udvidelse af destillationsanlæg til en kapacitet på over 1 mio. ton/år
- Anlæg til reforming/krakning med en kapacitet på 500 ton/døgn og derover
- Afsvovlingsanlæg for residualbrændselsolie/gasolie/feedstock/andre olieprodukter.

Kemiske anlæg, som ikke fremstiller brændselsolie og/eller motorbrændstoffer eller kun fremstiller disse som biprodukter, er undtaget.

1.2. Transport

- Råolierørledninger med en kapacitet på 3 mio. ton/år og derover samt udbygning eller forlængelse af sådanne rørledninger med 30 km og derover
- Rørledninger til olieprodukter med en kapacitet på 1,5 mio. ton/år og derover samt udbygning eller forlængelse af sådanne rørledninger med 30 km og derover
- Rørledninger, der udgør et væsentligt led i nationale eller internationale forbindelsesnet, og rørledninger og projekter af fælles interesse, der er fastlagt ved retningslinjer, der er opstillet i medfør af artikel 171 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Rørledninger til militære formål og til forsyning af anlæg, der ikke er omfattet af punkt 1.1, er undtaget.

1.3. Oplagring

- Lageranlæg til råolie og olieprodukter (anlæg med en kapacitet på 150 000 m³ og derover samt tanke med en kapacitet på 100 000 m³ og derover).

Tanke til militære formål og til forsyning af anlæg, der ikke er omfattet af punkt 1.1, er undtaget.

2. GAS

2.1. Transmission

- Transportrørledninger til gas, herunder naturgas og biogas, der udgør en del af et net, som hovedsagelig indeholder højtryksrørledninger, undtagen rørledninger, der udgør en del af et opstrømsrørledningsnet, og undtagen den del af højtryksrørledninger, der primært anvendes til lokal distribution af naturgas
- Rørledninger og projekter af fælles interesse, der er fastlagt ved retningslinjer, der er opstillet i medfør af artikel 171 i TEUF.

2.2. LNG-terminaler

- Terminaler til import af flydende naturgas (LNG), med en fordampningskapacitet på 1 mia. m³/år og derover.

2.3. Oplagring

- Lageranlæg, der er forbundet til transportrørledningerne i punkt 2.1.

Rørledninger, terminaler og anlæg til militære formål og til forsyning af kemiske anlæg, der ikke fremstiller energiprodukter eller kun fremstiller disse som biprodukter, er undtaget.

3. ELEKTRICITET

3.1. Produktion

- Termiske kraftværker og kernekraftværker (generatorer med en effekt på 100 MWe eller derover)
- Kraftværksanlæg, som er fyret med biomasse, flydende biobrændsler eller affald (med en effekt på 20 MW eller derover)
- Kraftvarmeværker (anlæg med en elektrisk effekt på 20 MW eller derover)
- Vandkraftværker (anlæg med en effekt på 30 MW eller derover)
- Vindmølleparker med en effekt på 20 MW eller derover
- Termiske anlæg på basis af fokuserende solfangere og geotermiske anlæg (med en effekt på 20 MW eller derover)
- Solcelleanlæg (med en effekt på 10 MW eller derover).

3.2. Transmission

- Luftledninger til transmission, såfremt de er konstrueret til den spænding, der sædvanligvis anvendes nationalt ved sammenkoblingsledninger, og såfremt de er konstrueret til en spænding på 220 kV eller derover
- Nedgravede og undersøiske transmissionsledninger, såfremt de er konstrueret til en spænding på 150 kV eller derover
- Projekter af fælles interesse, der er fastlagt ved retningslinjer, der er opstillet i medfør af artikel 171 i TEUF.

4. BIOBRÆNDSLER OG BIOBRÆNDSTOFFER

4.1. Produktion

- Anlæg, der er i stand til at producere eller raffinere biobrændsler og biobrændstoffer (anlæg med en kapacitet på 50 000 ton/år eller derover).

5. CARBONDIOXID

5.1. Transport

- CO₂-rørledninger forbundet med produktionsanlæggene i punkt 1.1 og 3.1.

5.2. Oplagring

- Lageranlæg (anlæg eller kompleks med en kapacitet på 100 000 ton eller derover).

Lageranlæg til forskning og teknologisk udvikling er undtaget.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 257/2014

af 26. februar 2014

om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002 for så vidt angår Grønlands inddragelse i gennemførelsen af Kimberley-processens certificeringsordning

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 207,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002⁽²⁾ indfører et fællesskabssystem for certificering og import- og eksportkontrol for uslebne diamanter med henblik på gennemførelse af Kimberley-processens certificeringsordning.
- (2) Grønland er ikke en del af Unionens område, men er opført på listen over oversøiske lande og territorier i bilag II til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). I henhold til artikel 198 i TEUF er formålet med de oversøiske landes og territoriers associering med Unionen at fremme den økonomiske og sociale udvikling i de oversøiske lande og territorier og at oprette nære økonomiske forbindelser mellem disse og Unionen som helhed.
- (3) Rådets afgørelse 2014/136/EU⁽³⁾ fastsætter regler og procedurer, som gør det muligt for Grønland, gennem

samarbejdet med Unionen, at deltage i Kimberley-processens certificeringsordning for uslebne diamanter. Et sådant samarbejde vil styrke de økonomiske bånd mellem Unionen og Grønland inden for diamantindustrien og vil navnlig sætte Grønland i stand til at eksportere uslebne diamanter med et EU-certifikat udstedt inden for rammerne af certificeringsordningen, så den økonomiske udvikling i Grønland kan fremmes.

- (4) Forordning (EF) nr. 2368/2002 bør ændres, for at afgørelse 2014/136/EU kan træde i kraft, og navnlig for at Grønland kan inddrages i certificeringsordningen.

- (5) Det vil derfor blive forbudt for Grønland at acceptere import og eksport af uslebne diamanter fra andre deltagende parter end Unionen uden et gyldigt certifikat. Ændringerne i denne forordning vil tillade eksport af uslebne diamanter fra Grønland til tredjelande, forudsat at de er ledsaget af EU-certifikatet.

- (6) Ud over de eksisterende betingelser for certificering, hvor der kræves bevis for, at de uslebne diamanter er importeret til Unionen på lovlig vis, bør der indføres en alternativ betingelse for diamanter, som er brudt og udvundet i Grønland, og som ikke tidligere er blevet eksporteret, navnlig angående fremlæggelse af bevis herfor.

- (7) Derudover bør der foretages ændringer til de nærmere bestemmelser vedrørende overgivelse af uslebne diamanter til EU-myndigheder med henblik på verifikation, de særlige regler om transit bør udvides, så de også omfatter Grønland, Grønland bør gives mulighed for deltagelse i udvalget for gennemførelse af forordning (EF) nr. 2368/2002, og der bør træffes bestemmelser om Grønlands repræsentation i Kimberley-processen og samarbejde med andre medlemsstater gennem Kommissionen.

- (8) Forordning (EF) nr. 2368/2002 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20. februar 2014.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002 af 20. december 2002 om gennemførelse af Kimberley-processens certificeringsordning for international handel med uslebne diamanter (EFT L 358 af 31.12.2002, s. 28).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2014/136/EU om regler og procedurer med henblik på at gøre det muligt for Grønland at deltage i Kimberley-processens certificeringsordning (Se side 99 i denne EUT).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 2368/2002 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Med denne forordning indføres et EU-system til certificering og import- og eksportkontrol af uslebne diamanter med henblik på at gennemføre Kimberley-processens certificeringsordning.

I forbindelse med certificeringsordningen anses Unionens område og Grønlands område som én enhed uden indre grænser.

Denne forordning er ikke til hinder for og træder ikke i stedet for gældende bestemmelser vedrørende toldformaliteter og toldkontrol.«

2) Artikel 3, indledningen, affattes således:

»Import af uslebne diamanter til Fællesskabets (*) område eller Grønland er forbudt, hvis ikke alle de følgende betingelser er opfyldt:

(*) Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde indførte med virkning fra den 1. december 2009 visse terminologiske ændringer, såsom erstatning af »Fællesskabet« med »Unionen«.

3) Artikel 4, stk. 1, affattes således:

»1. Beholderne og de tilhørende certifikater overgives straks sammen til en EF-myndighed for at blive verificeret, enten i den medlemsstat, de er importeret til, eller i den medlemsstat, de er bestemt til, som angivet i ledsagedokumenterne. Beholdere bestemt til Grønland skal overgives til en EF-myndighed for at blive verificeret, enten i den medlemsstat, som de er importeret til, eller i en af de andre medlemsstater, hvor der findes en EF-myndighed.«

4) Artikel 8, stk. 1, affattes således:

»1. Kommissionen hører de deltagende parter om, hvordan man praktisk kan give den kompetente myndighed hos den eksporterende deltagende part, der har valideret et certifikat, bekræftelse på importen til Fællesskabets område eller Grønland.«

5) Artikel 11, indledningen, affattes således:

»Eksport af uslebne diamanter fra Fællesskabets område eller Grønland er forbudt, hvis ikke de følgende to betingelser er opfyldt:«

6) Artikel 12, stk. 1, litra a), affattes således:

»a) at eksportøren har fremlagt afgørende bevis for:

i) at de uslebne diamanter, som der anmodes om et certifikat for, er blevet lovligt importeret i overensstemmelse med artikel 3, eller

ii) at de uslebne diamanter, som der anmodes om et certifikat for, er brudt eller udvundet i Grønland, såfremt de uslebne diamanter ikke tidligere er blevet eksporteret til en anden deltagende part end Unionen.«

7) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

Artikel 4, 11, 12 og 14 finder ikke anvendelse på uslebne diamanter, som indføres til Fællesskabets område eller Grønland udelukkende med henblik på transit til en deltagende part uden for disse områder, under forudsætning af at hverken den originale beholder, som de uslebne diamanter transporteres i, eller det originale ledsagende certifikat, der er udstedt af en kompetent myndighed hos en deltagende part, er blevet udsat for manipulation ved indførslen til eller udførslen fra Fællesskabets område eller Grønland, og at det klart fremgår af det ledsagende certifikat, at der er tale om transit.«

8) Artikel 21 affattes således:

»Artikel 21

1. Unionen, herunder Grønland, er deltagende part i KP-certificeringsordningen.

2. Kommissionen som repræsenterer Unionen, herunder Grønland, i forbindelse med KP-certificeringsordningen, tilstræber at sikre en optimal gennemførelse af KP-certificeringsordningen, navnlig gennem et samarbejde med de deltagende parter. I den forbindelse udveksler Kommissionen og de deltagende parter især oplysninger om international handel med uslebne diamanter og samarbejder i givet fald om overvågningsaktiviteter og om bilæggelse af eventuelle tvister.«

9) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

Det i artikel 22 nævnte udvalg kan undersøge ethvert spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning. Sådanne spørgsmål kan rejses enten af formanden eller af en repræsentant for en medlemsstat eller Grønland.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/26/EU

af 26. februar 2014

om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder samt multiterritoriale licenser for rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse i det indre marked

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 50, stk. 1, samt artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) EU-direktiverne, der er vedtaget vedrørende ophavsret og beslægtede rettigheder, giver allerede et højt niveau af beskyttelse for rettighedshavere og danner en retlig ramme for udnyttelsen af det indhold, som er beskyttet af disse rettigheder. Disse direktiver bidrager til at udvikle og fastholde kreativiteten. I et indre marked uden konkurrenceforvridninger vil beskyttelsen af innovation og intellektuel kreativitet også fremme investeringer i innovative tjenester og produkter.
- (2) Udbredelsen af indhold, der er beskyttet af ophavsret og beslægtede rettigheder, herunder bøger, audiovisuelle produktioner og musikindspilninger, og de hermed forbundne tjenester, kræver udstedelse af licensrettigheder fra forskellige indehavere af ophavsret og beslægtede rettigheder, f.eks. forfattere, udøvere, producenter og forlæggere. Det er normalt, at rettighedshaveren kan vælge mellem individuel eller kollektiv forvaltning af sine rettigheder, medmindre medlemsstaterne træffer bestemmelse om andet i overensstemmelse med EU-lovgivningen samt Unionens og medlemsstaternes internationale forpligtelser. Forvaltning af ophavsret og

beslægtede rettigheder omfatter udstedelse af licenser til brugere, kontrol af brugere, overvågning af anvendelsen af rettigheder, håndhævelse af ophavsret og beslægtede rettigheder, opkrævning af rettighedsindtægter hidrørende fra udnyttelsen af rettigheder og fordeling af skyldige beløb til rettighedshavere. Kollektive forvaltningsorganisationer giver rettighedshavere mulighed for at få et vederlag for anvendelser, som de ellers ikke ville være i stand til selv at kontrollere eller håndhæve, herunder på udenlandske markeder.

- (3) Artikel 167 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) pålægger Unionen at tage hensyn til den kulturelle mangfoldighed i sin indsats og bidrage til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, idet den respekterer den nationale og regionale mangfoldighed og samtidig fremhæver den fælles kulturarv. De kollektive forvaltningsorganisationer spiller og bør også fremover spille en vigtig rolle i at fremme de kulturelle udtryksformers mangfoldighed ved både at give de mindste og mindre populære repertoarer adgang til markedet og ved at yde sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenester til fordel for deres rettighedshavere og offentligheden.
- (4) Kollektive forvaltningsorganisationer, som er etableret i Unionen, bør kunne nyde godt af de friheder, som traktaterne sikrer, når de repræsenterer rettighedshavere, som er bosiddende eller etableret i andre medlemsstater, eller udsteder licenser til brugere, som er bosiddende eller etableret i andre medlemsstater.
- (5) Der er betydelige forskelle i de nationale regler for driften af kollektive forvaltningsorganisationer, særlig med hensyn til deres gennemsigtighed og ansvar over for medlemmer og rettighedshavere. Dette har ført til en række vanskeligheder, navnlig for udenlandske rettighedshavere, når de forsøger at håndhæve deres rettigheder, og til dårlig finansiel forvaltning af opkrævede indtægter. Endvidere har en række problemer i forbindelse med den måde, hvorpå de kollektive forvaltningsorganisationer fungerer, ført til en række mangler i udnyttelsen af ophavsret og beslægtede rettigheder på tværs af det indre marked til skade for de kollektive forvaltningsorganisationers medlemmer, rettighedshavere og brugere.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 15.2.2013, s. 104.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.2.2014.

- (6) Behovet for at forbedre den måde, hvorpå de kollektive forvaltningsorganisationer fungerer, er allerede blevet påpeget i Kommissionens henstilling 2005/737/EF⁽¹⁾. Denne henstilling indeholder en række principper, herunder rettighedshavernes ret til frit at vælge deres kollektive forvaltningsorganisationer, lige behandling af kategorier af rettighedshavere og ligelig fordeling af royalties. Den henstiller også til de kollektive forvaltningsorganisationer at give brugerne tilstrækkelig information om tariffer og repertoarer forud for forhandlinger mellem disse. Den indeholder endvidere henstillinger med hensyn til rapporteringspligt, rettighedshavernes repræsentation i de kollektive forvaltningsorganisationers beslutningstagende organer og tvistbilæggelse. Det er imidlertid meget forskelligt, hvorledes der er fulgt op på denne henstilling.
- (7) Beskyttelsen af de interesser, som medlemmer af kollektive forvaltningsorganisationer, rettighedshavere og tredjeparter har, kræver, at medlemsstaternes lovgivning om forvaltning af ophavsret og udstedelsen af multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder koordineres med henblik på at opnå en ensartet beskyttelse i hele Unionen. Direktivet bør således have artikel 50, stk. 1, i TEUF som retsgrundlag.
- (8) Formålet med dette direktiv er at samordne de nationale regler om kollektive forvaltningsorganisationers adgang til at udøve virksomhed med forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder og reglerne vedrørende deres styring og tilsyn, og direktivet bør således have artikel 53, stk. 1, i TEUF som retsgrundlag. Eftersom dette er et område, hvor der tilbydes tjenester i Unionen, bør dette direktiv desuden have artikel 62 i TEUF som retsgrundlag.
- (9) Formålet med direktivet er at fastsætte krav til kollektive forvaltningsorganisationer med henblik på at sikre en høj standard for forvaltning, økonomisk forvaltning, gennemsigtighed og rapportering. Dette bør imidlertid ikke forhindre medlemsstater i at opretholde eller indføre strengere standarder end dem, der er fastsat i afsnit II i dette direktiv, for kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret på deres område, forudsat at sådanne strengere standarder er forenelige med EU-retten.
- (10) Dette direktiv bør ikke forhindre en medlemsstat i at anvende samme eller tilsvarende bestemmelser over for kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret uden for Unionen, men som er aktive i den pågældende medlemsstat.
- (11) Dette direktiv bør ikke forhindre, at kollektive forvaltningsorganisationer indgår repræsentationsaftaler med andre kollektive forvaltningsorganisationer — i overensstemmelse med konkurrencereglerne fastsat ved artikel 101 og 102 i TEUF — inden for rettighedsforvaltning for at lette, forbedre eller forenkle procedurerne for udstedelse af licenser til brugere, herunder med henblik på fælles fakturering, på lige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige vilkår, eller at tilbyde multiterritoriale licenser også på andre områder end dem, der omtales i dette direktivs afsnit III.
- (12) Dette direktiv finder anvendelse på alle kollektive forvaltningsorganisationer, med undtagelse af afsnit III, som kun finder anvendelse på kollektive forvaltningsorganisationer, der forvalter ophavsmænds rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse på multiterritorial basis, men blander sig ikke i ordninger vedrørende forvaltning af rettigheder i medlemsstaterne, såsom individuel forvaltning, udvidelse af en aftale mellem en repræsenterende kollektiv forvaltningsorganisation og en bruger, dvs. aftalelicenser, obligatorisk kollektiv forvaltning, retlige formodninger om repræsentation og overførsel af rettigheder til kollektive forvaltningsorganisationer.
- (13) Dette direktiv berører ikke medlemsstaters mulighed for gennem lovgivning, regulering eller en anden særlig mekanisme til dette formål at fastsætte en rimelig kompensation til rettighedshaveren i tilfælde af undtagelser eller indskrænkninger i den ret til reproduktion, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF⁽²⁾, og et vederlag til rettighedsholderen for indskrænkninger i eneretten til offentligt udlån, som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF⁽³⁾, som gælder på deres område, samt de betingelser der gælder for opkrævningen heraf.
- (14) Dette direktiv kræver ikke, at kollektive forvaltningsorganisationer antager en bestemt retlig form. I praksis fungerer disse organisationer i forskellige retlige former, såsom sammenslutninger, kooperativer og selskaber med begrænset ansvar, som kontrolleres eller ejes af indehaverne af ophavsretten og dertil knyttede rettigheder, eller af enheder, der repræsenterer sådanne rettighedshavere. I visse særlige tilfælde indebærer den kollektive forvaltningsorganisationens retlige form imidlertid, at elementet ejerskab eller kontrol ikke er til stede. Dette gør sig f.eks. gældende for fonde, som ikke har medlemmer. Ikke desto mindre bør dette direktivs bestemmelser også finde anvendelse på disse organisationer. Medlemsstaterne bør tilsvarende træffe de fornødne foranstaltninger for at forhindre omgåelse af forpligtelserne i

⁽¹⁾ Kommissionens henstilling 2005/737/EF af 18. maj 2005 om grænseoverskridende kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder i tilknytning til lovligt musiktilbud på nettet (EUT L 276 af 21.10.2005, s. 54).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet (EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 28).

henhold til dette direktiv gennem valget af retlig form. Det bør endvidere bemærkes, at enheder, der repræsenterer rettighedshavere og er medlemmer af kollektive forvaltningsorganisationer, kan være andre kollektive forvaltningsorganisationer, sammenslutninger af rettighedsindehavere, foreninger eller andre organisationer.

- (15) Rettighedshavere bør frit kunne betro forvaltningen af deres rettigheder til uafhængige forvaltningsenheder. Sådanne uafhængige forvaltningsenheder er kommercielle enheder, der adskiller sig fra de kollektive forvaltningsorganisationer, bl.a. fordi de ikke er ejet eller kontrolleret af rettighedshavere. I det omfang sådanne uafhængige forvaltningsenheder udfører de samme aktiviteter som kollektive forvaltningsorganisationer, bør de imidlertid være forpligtet til at forsyne de rettighedshavere, de repræsenterer, og kollektive forvaltningsorganisationer, brugere samt offentligheden med visse oplysninger.
- (16) Producenter af audiovisuelt materiale, pladeproducenter og radio- og tv-selskaber udsteder licenser for deres egne rettigheder, i visse tilfælde side om side med rettigheder, som er blevet overdraget til dem, f.eks. af udøvende kunstnere, på basis af individuelt forhandlede aftaler, og handler ud fra egne interesser. Bog-, musik- eller avisudgivere udsteder licenser for rettigheder, som de har fået overdraget på basis af individuelt forhandlede aftaler, og handler ud fra egne interesser. Derfor bør producenter af audiovisuelt materiale, pladeproducenter og radio- og tv-selskaber samt forlæggere/udgivere ikke betragtes som »uafhængige forvaltningsenheder«. Endvidere bør ophavsmænds og udøvende kunstneres managere og agenter, der fungerer som mellemmand, og som repræsenterer rettighedshaverne i deres forbindelser med kollektive forvaltningsorganisationer, ikke betragtes som »uafhængige forvaltningsenheder«, da de ikke forvalter rettigheder i den forstand, at de fastsætter tariffer, udsteder licenser eller opkræver penge fra brugere.
- (17) Kollektive forvaltningsorganisationer bør frit kunne vælge at lade visse af deres aktiviteter, såsom fakturering af brugere eller fordeling af skyldige beløb til rettighedshavere, udføre af datterselskaber eller andre enheder, som de kontrollerer. I sådanne tilfælde bør de bestemmelser i dette direktiv, der ville gælde, hvis den pågældende aktivitet blev udført direkte af den kollektive forvaltningsorganisation, finde anvendelse på datterselskabernes eller de andre enheders aktiviteter.
- (18) For at sikre, at indehavere af ophavsret og beslægtede rettigheder kan få fuldt udbytte af det indre marked, når deres rettigheder forvaltes kollektivt, og at deres frihed til at udøve deres rettigheder ikke berøres i urimelig grad, er det nødvendigt at indføre en række passende sikkerhedsforanstaltninger i de kollektive forvaltningsorganisationers statutter. En kollektiv forvaltningsorganisation bør desuden, når den leverer sine

forvaltningstjenester, ikke direkte eller indirekte diskriminere mellem rettighedshavere på grundlag af deres nationalitet, opholdssted eller etableringssted.

- (19) Under hensyn til frihederne sikret ved TEUF bør kollektiv forvaltning af ophavsret og tilhørende rettigheder medføre, at en rettighedshaver frit kan vælge en kollektiv forvaltningsorganisation til forvaltningen af sine rettigheder, uanset om der er tale om rettigheder vedrørende overføring til almenheden eller reproduktionsrettigheder eller kategorier af rettigheder vedrørende udnyttelsesformer såsom radio- og tv-udsendelser, teaterforestillinger eller reproduktion til distribution på internettet, såfremt den kollektive forvaltningsorganisation, som rettighedshaveren ønsker at vælge, allerede forvalter sådanne rettigheder eller kategorier af rettigheder.

De rettigheder eller kategorier af rettigheder og andre frembringelser, som skal forvaltes af den kollektive forvaltningsorganisation, bør fastsættes af den pågældende organisations generalforsamling for medlemmer, hvis de ikke allerede er fastsat i dens statutter eller er et lovkrav. Det er vigtigt, at rettighederne og kategorierne af rettigheder fastsættes på en måde, der bevarer en balance mellem rettighedshavernes frihed til at disponere over deres værker og andre frembringelser og organisationens evne til at forvalte rettighederne effektivt, navnlig under hensyntagen til den kategori af rettigheder, som organisationen og den kreative sektor, som den er aktiv i, forvalter. Under behørigt hensyn til denne balance bør rettighedshavere nemt kunne trække deres rettigheder eller kategorier af rettigheder tilbage fra en kollektiv forvaltningsorganisation og forvalte disse rettigheder individuelt eller overlade eller overdrage forvaltningen af alle eller nogle af disse rettigheder til en anden kollektiv forvaltningsorganisation eller en anden enhed, uanset i hvilken medlemsstat den kollektive forvaltningsorganisation, den anden enhed eller rettighedshaveren er statsborger, har bopæl eller er etableret. Hvis en medlemsstat i overensstemmelse med EU-lovgivningen og Unionens og dens medlemsstaters internationale forpligtelser bestemmer, at der skal være obligatorisk kollektiv forvaltning af rettigheder, vil rettighedshaverens valg være begrænset til andre kollektive forvaltningsorganisationer.

Kollektive forvaltningsorganisationer, der forvalter forskellige typer af værker og andre frembringelser, herunder litterære, musiske eller fotografiske værker, bør også give rettighedshavere denne fleksibilitet med hensyn til forvaltningen af forskellige typer af værker eller frembringelser. For så vidt angår ikke-kommerciel anvendelse bør medlemsstaterne sørge for, at kollektive forvaltningsorganisationer træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at deres rettighedshavere kan udøve retten til at udstede licenser for sådanne anvendelser. Disse foranstaltninger bør bl.a. omfatte en beslutning fra den kollektive forvaltningsorganisation side vedrørende de betingelser, der er tilknyttet denne ret, samt levering af information til deres medlemmer

om disse betingelser. Kollektive forvaltningsorganisationer bør informere rettighedshavere om disse valgmuligheder og give dem mulighed for nemt at anvende de rettigheder, der knytter sig til disse valgmuligheder. Rettighedshavere, som allerede har bemyndiget den kollektive forvaltningsorganisation, kan informeres via organisationens websted. Et krav om rettighedshaverens samtykke i bemyndigelsen til forvaltning af hver enkelt rettighed, kategori af rettighed eller type af værker og andre frembringelser bør ikke forhindre, at rettighedshaveren kan acceptere forslag om efterfølgende ændringer til bemyndigelsen efter stiltiende aftale i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i national ret. Dette direktiv bør principielt hverken være til hinder for aftalemæssige ordninger, i henhold til hvilke en ophævelse eller tilbagetrækning fra rettighedshaverens side har umiddelbart effekt på de licenser, der er udstedt forud for en sådan ophævelse eller tilbagetrækning, eller for aftalemæssige ordninger, i henhold til hvilke sådanne licenser forbliver uberørte af en sådan ophævelse eller tilbagetrækning i en vis periode derefter. Sådanne ordninger bør imidlertid ikke udgøre en hindring for den fulde implementering af dette direktiv. Dette direktiv bør ikke tilsidesætte rettighedshavernes mulighed for at forvalte deres rettigheder individuelt, herunder til ikke-kommercielle formål.

- (20) Medlemskabet af en kollektiv forvaltningsorganisation bør være baseret på objektive gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier, herunder med hensyn til udgivere, der i henhold til en aftale om udnyttelse af rettigheder har ret til en andel af indtægterne fra de rettigheder, der forvaltes af den kollektive forvaltningsorganisation, og til at opkræve sådanne indtægter fra den kollektive forvaltningsorganisation. Disse kriterier bør ikke forpligte kollektive forvaltningsorganisationer til at acceptere medlemmer, hvis forvaltningen af disses rettigheder, kategorier af rettigheder eller typer af værker eller andre frembringelser falder uden for deres aktivitetsområde. De registre, der føres af en kollektiv forvaltningsorganisation, bør give mulighed for identifikation og lokalisering af dens medlemmer og rettighedshavere, hvis rettigheder organisationen repræsenterer på basis af bemyndigelser fra disse rettighedshaveres side.
- (21) Med henblik på at beskytte de rettighedshavere, hvis rettigheder repræsenteres direkte af den kollektive forvaltningsorganisation, men som ikke opfylder kravene til medlemskab, er det hensigtsmæssigt at kræve, at visse af dette direktivs bestemmelser vedrørende medlemmer også gælder for sådanne rettighedshavere. Medlemsstater bør også kunne give sådanne rettighedshavere ret til at deltage i beslutningsprocessen i den kollektive forvaltningsorganisation.
- (22) Kollektive forvaltningsorganisationer bør handle i de repræsenterede rettighedshaveres bedste kollektive interesse. Det er derfor vigtigt at skabe nogle rammer, der

giver medlemmerne af en kollektiv forvaltningsorganisation mulighed for at udøve deres medlemsrettigheder ved at deltage i organisationens beslutningsproces. Visse kollektive forvaltningsorganisationer har forskellige kategorier af medlemmer, som kan repræsentere forskellige typer rettighedshavere, såsom producere og udøvende kunstnere. Repræsentationen af disse forskellige kategorier af medlemmer i beslutningsprocessen bør være retfærdig og afbalanceret. Effektiviteten af reglerne for generalforsamlingen for kollektive forvaltningsorganisationers medlemmer ville blive undermineret, hvis der ikke var nogen bestemmelser om, hvorledes generalforsamlingen bør foregå. Det er derfor nødvendigt at sikre, at der indkaldes til generalforsamling på regelmæssig basis, mindst årligt, og at de vigtigste beslutninger i den kollektive forvaltningsorganisation træffes af generalforsamlingen.

- (23) Alle medlemmer af kollektive forvaltningsorganisationer bør have adgang til at deltage i og stemme på generalforsamlingen for medlemmer. Udøvelsen af disse rettigheder bør kun være underlagt retfærdige og forholdsmæssige begrænsninger. I visse undtagelsestilfælde etableres kollektive forvaltningsorganisationer juridisk som en fond og har derfor ingen medlemmer. I så fald udøves beføjelserne på generalforsamlingen af det organ, der varetager tilsynsfunktionen. Hvis kollektive forvaltningsorganisationer har enheder, der repræsenterer rettighedshavere, som medlemmer, som det kan være tilfældet, hvis en kollektiv forvaltningsorganisation er et selskab med begrænset ansvar, og dets medlemmer er sammenslutninger af rettighedshavere, bør medlemsstaterne kunne sørge for, at visse eller alle beføjelser for generalforsamlingen for medlemmer skal udøves af en forsamling af disse rettighedshavere. Generalforsamlingen for medlemmer bør som minimum have beføjelse til at fastsætte rammerne for ledelsens aktiviteter, navnlig med hensyn til den kollektive forvaltningsorganisations anvendelse af rettighedsindtægter. Dette bør imidlertid ikke gribe ind i medlemsstaternes mulighed for at indføre strengere bestemmelser vedrørende f.eks. investeringer, fusioner eller låntagning, herunder et forbud mod sådanne transaktioner. Kollektive forvaltningsorganisationer bør tilskynde deres medlemmer til at deltage aktivt i generalforsamlingen. Det bør være nemt for medlemmer, der deltager i generalforsamlingen, men også for dem, der ikke gør det, at udøve stemmerettigheder. Ud over at kunne udøve deres rettigheder elektronisk bør medlemmerne have adgang til at deltage i og stemme på generalforsamlingen for medlemmer pr. fuldmagt. Afstemning pr. fuldmagt bør begrænses i sager med interessekonflikter. Samtidig bør medlemsstater kun give mulighed for at begrænse anvendelsen af fuldmagter, hvis dette ikke griber ind i medlemmers mulighed for at deltage i beslutningsprocessen på behørig og effektiv vis. Navnlig giver muligheden for udpegelsen af fuldmagtshavere medlemmer mulighed for at deltage på behørig og effektiv vis i beslutningstagningen og rettighedshaverne reel mulighed for at vælge en kollektiv forvaltningsorganisation efter eget valg, uanset hvilken medlemsstat organisationen er etableret i.

- (24) Medlemmerne bør have mulighed for at deltage i den løbende overvågning af de kollektive forvaltningsorganisationers ledelse. Disse organisationer bør til dette formål have en tilsynsfunktion, der passer til deres organisationsstruktur, og bør give medlemmerne mulighed for at være repræsenteret i det organ, der varetager denne funktion. Afhængigt af den kollektive forvaltningsorganisationens organisationsstruktur kan tilsynsfunktionen varetages af et særskilt organ, f.eks. et tilsynsråd, eller af nogle eller alle de bestyrelsesmedlemmer, som ikke leder den kollektive forvaltningsorganisationens aktiviteter. Kravet om, at medlemmerne skal være repræsenteret på en rimelig og afbalanceret måde, bør ikke forhindre den kollektive forvaltningsorganisation i at vælge tredjeparter til tilsynsfunktionen, herunder personer med relevant professionel ekspertise og rettighedsindehavere, som ikke opfylder kravene til medlemskab, eller som ikke er repræsenteret direkte af organisationen, men via en enhed, som er medlem af den kollektive forvaltningsorganisation.
- (25) For at sikre en forsvarlig forvaltning skal en kollektiv forvaltningsorganisationens ledelse være uafhængig. Ledere bør, hvad enten de er valgt som bestyrelsesmedlemmer eller ansat af organisationen på kontrakt, oplyse om eventuelle interessekonflikter mellem egne interesser og interesserne hos de rettighedshavere, der repræsenteres af den kollektive forvaltningsorganisation, inden de indtager deres post og derefter på årlig basis. Sådanne årlige erklæringer bør også udfærdiges af personer, der udøver tilsynsfunktionen. Medlemsstaterne bør frit kunne kræve, at de kollektive forvaltningsorganisationer skal offentliggøre sådanne erklæringer eller indgive dem til offentlige myndigheder.
- (26) Kollektive forvaltningsorganisationer opkræver, forvalter og fordeler indtægter fra udnyttelsen af de rettigheder, de får overdraget af rettighedshaverne. Disse indtægter tilfalder i sidste instans rettighedshaverne, der kan have en direkte juridisk forbindelse til organisationen eller kan være repræsenteret via en enhed, der er medlem af den kollektive forvaltningsorganisation, eller gennem en repræsentationsaftale. Det er derfor vigtigt, at en kollektiv forvaltningsorganisation udviser størst mulig omhu i forbindelse med opkrævning, forvaltning og fordeling af disse indtægter. En nøjagtig fordeling er kun mulig, hvis den kollektive forvaltningsorganisation opretholder passende registre over medlemskab, licenser og anvendelsen af værker og andre frembringelser. Rettighedshavere og brugere bør også indgive relevante data, der er nødvendige for en effektiv kollektiv forvaltning af rettighederne, og som kontrolleres af den kollektive forvaltningsorganisation.
- (27) Beløb, der opkræves og tilfalder rettighedshaverne, bør bogføres separat i forhold til organisationens eventuelle egne aktiver. Uden at det berører medlemsstaternes mulighed for at indføre strengere bestemmelser vedrørende investeringer, herunder et forbud mod investering af rettighedsindtægterne, bør sådanne investeringer, hvis de foretages, gennemføres i overensstemmelse med den kollektive forvaltningsorganisationens generelle investerings- og forvaltningspolitik. For at opretholde et højt beskyttelsesniveau for rettighedshavernes rettigheder og for at sikre, at enhver form for indtægt, der måtte opstå gennem udnyttelsen af sådanne rettigheder, er til fordel for dem, bør de investeringer, der foretages og besiddes af den kollektive forvaltningsorganisation, forvaltes i overensstemmelse med en række kriterier, som pålægger organisationen at udvise forsigtighed og samtidig giver den mulighed for at vælge den mest sikre og effektive investeringspolitik. Dette bør give den kollektive forvaltningsorganisation mulighed for at vælge den aktivallokering, der passer til arten og varigheden af enhver risikoeksponering for eventuelle rettighedsindtægter, der investeres, og som ikke i urimelig grad begrænser eventuelle rettighedsindtægter, der tilfalder rettighedshaverne.
- (28) Da rettighedshaverne har ret til vederlag for udnyttelsen af deres rettigheder, er det vigtigt, at administrationsomkostninger ikke overstiger de berettigede omkostninger ved forvaltningen af rettighederne, og at eventuelle andre fradrag end fradrag vedrørende administrationsomkostninger, f.eks. et fradrag til sociale, kulturelle eller uddannelsesmæssige formål, bør fastlægges af den kollektive forvaltningsorganisationens medlemmer. De kollektive forvaltningsorganisationer bør være gennemsigtige over for rettighedshaverne for så vidt angår reglerne vedrørende sådanne fradrag. Samme krav bør gælde for eventuelle beslutninger om at anvende rettighedsindtægter til kollektiv uddeling, såsom stipendier. Rettighedshavere bør have adgang på ikke-diskriminatorisk basis til eventuelle sociale, kulturelle eller uddannelsesmæssige tjenester, der finansieres gennem disse fradrag. Dette direktiv bør ikke berøre fradrag i henhold til national ret, såsom fradrag med henblik på levering af sociale ydelser fra kollektive forvaltningsorganisationer til rettighedshavere, eller for så vidt angår eventuelle aspekter, der ikke er omfattet af dette direktiv, forudsat at sådanne fradrag er i overensstemmelse med EU-retten.
- (29) Fordeling og betaling af skyldige beløb til individuelle rettighedshavere eller, hvilket kan forekomme, til kategorier af rettighedshavere bør gennemføres rettidigt og i overensstemmelse med de berørte kollektive forvaltningsorganisationers generelle politik vedrørende fordeling, også hvis de gennemføres gennem en anden enhed, der repræsenterer rettighedshaverne. Kun objektive grunde, der ligger uden for den kollektive forvaltningsorganisationens kontrol, kan begrunde en forsinkelse i fordelingen og betalingen af skyldige beløb til rettighedshavere. Omstændigheder, såsom investering af rettighedsindtægter med en fast løbetid, bør derfor ikke udgøre en gyldig grund til en sådan forsinkelse. Det er hensigtsmæssigt at overlade det til medlemsstaterne at træffe beslutning om bestemmelser, der sikrer rettidig fordeling og effektiv lokalisering og identifikation af rettighedshavere i tilfælde, hvor der opstår sådanne objektive grunde. Med

henblik på at sikre, at de beløb, rettighedshavere har til gode, fordeles korrekt og effektivt, er det, uden at det berører medlemsstaternes mulighed for at indføre strengere regler, nødvendigt at kræve, at kollektive forvaltningsorganisationer træffer fornuftige og omhyggelige foranstaltninger for i god tro at identificere og lokalisere de relevante rettighedshavere. Det er også hensigtsmæssigt, at medlemmer af en kollektiv forvaltningsorganisation, i det omfang dette er tilladt i henhold til national ret, bør træffe beslutning om anvendelsen af eventuelle beløb, som ikke kan fordeles, i situationer, hvor de rettighedshavere, der er berettigede til disse beløb, ikke kan identificeres eller lokaliseres.

(30) Kollektive forvaltningsorganisationer bør kunne forvalte rettigheder og opkræve indtægter for deres udnyttelse i henhold til repræsentationsaftaler med andre organisationer. For at beskytte rettighederne for andre kollektive forvaltningsorganisationers medlemmer, bør en kollektiv forvaltningsorganisation ikke sondre mellem de rettigheder, der forvaltes i henhold til repræsentationsaftaler, og dem, som selskabet forvalter direkte for sine medlemmer. Den kollektive forvaltningsorganisation bør heller ikke have ret til at anvende fradrag for de rettighedsindtægter, der opkræves på vegne af en anden kollektiv forvaltningsorganisation, ud over fradrag vedrørende administrationsomkostninger, uden denne anden kollektive forvaltningsorganisationens udtrykkelige samtykke. Det er også hensigtsmæssigt at kræve, at kollektive forvaltningsorganisationer ikke fordeler og foretager betalinger til andre organisationer på basis af sådanne repræsentationsaftaler senere, end når de fordeler og udfører udbetalinger til deres egne medlemmer og til rettighedshavere, som ikke er medlemmer, og som de repræsenterer. Endvidere bør modtagerorganisationen for sin del være forpligtet til uden forsinkelse at fordele de skyldige beløb til de rettighedshavere, den repræsenterer.

(31) Det er vigtigt at have rimelige og ikke-diskriminerende kommercielle vilkår for licensering for at sikre, at brugere kan opnå licenser for værker og andre frembringelser, for hvilke en kollektiv forvaltningsorganisation repræsenterer rettighederne, og sikre et tilstrækkelig vederlag til rettighedshaverne. Kollektive forvaltningsorganisationer og brugere bør derfor føre licensforhandlinger i god tro og anvende tariffer, der bør fastsættes på grundlag af objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Det er hensigtsmæssigt at kræve, at licensafgifter eller vederlag, der fastsættes af den kollektive forvaltningsorganisation, er rimelige i forhold til bl.a. den økonomiske værdi af anvendelsen af rettighederne i en bestemt sammenhæng. Endelig bør kollektive forvaltningsorganisationer besvare licensanmodninger fra brugere uden unødigt forsinkelse.

(32) I det digitale miljø er kollektive forvaltningsorganisationer ofte nødt til at licensere deres repertoire til helt nye former for udnyttelse og forretningsmodeller. I

sådanne tilfælde, og for at fremme et gunstigt miljø for udvikling af sådanne licenser, bør kollektive forvaltningsorganisationer, uden at dette berører konkurrencereglerne, have den fornødne fleksibilitet til hurtigst muligt at levere individualiserede licenser for innovative online-tjenester uden risiko for, at dette kunne danne præcedens for fastsættelsen af vilkårene for andre licenstyper.

(33) Med henblik på at sikre, at kollektive forvaltningsorganisationer kan efterleve forpligtelserne i henhold til dette direktiv, bør brugere forsyne disse organisationer med relevante oplysninger om anvendelsen af de rettigheder, de kollektive forvaltningsorganisationer repræsenterer. Denne forpligtelse bør ikke gælde for fysiske personer, der handler uden for deres handelsmæssige eller erhvervs-mæssige virksomhed eller uden for deres fag eller profession, og som falder uden for definitionen af bruger som fastlagt i dette direktiv. Endvidere bør de oplysninger, der kræves af kollektive forvaltningsorganisationer, begrænses til hvad der er rimeligt, nødvendigt og til rådighed for brugerne for at sætte sådanne organisationer i stand til at udfylde deres funktion, under hensyntagen til den særlige situation, der gør sig gældende for små og mellemstore virksomheder. Den forpligtelse kan være indføjet i en aftale mellem en kollektiv forvaltningsorganisation og en bruger, en sådan indføjeelse udelukker ikke national lovbestemt ret til information. Tidsfristen for information af brugerne bør være fastsat således, at den giver den kollektive forvaltningsorganisation mulighed for at overholde den tidsfrist, der er fastsat for fordeling af skyldige beløb til rettighedshaverne. Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at kræve af kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret på deres område, at de udsteder fælles fakturaer.

(34) Med henblik på at øge rettighedshavernes, brugernes og andre kollektive forvaltningsorganisationers tillid til de kollektive forvaltningsorganisationers forvaltning af rettigheder bør hver kollektiv forvaltningsorganisation overholde særlige gennemsigtighedskrav. Hver kollektiv forvaltningsorganisation eller dens medlemmer, der udgør en enhed med ansvar for tilskrivning eller udbetaling af skyldige beløb til rettighedshavere, bør derfor være pålagt at give hver rettighedshaver visse oplysninger mindst en gang om året, såsom de beløb, der tilskrives eller udbetales til dem, og de fradrag, der foretages. Kollektive forvaltningsorganisationer bør også have pligt til at give tilstrækkelige oplysninger, herunder finansielle oplysninger, til de øvrige kollektive forvaltningsorganisationer, hvis rettigheder de forvalter i henhold til repræsentationsaftaler.

(35) Med henblik på at sikre, at rettighedshavere, andre kollektive forvaltningsorganisationer og brugere har adgang til oplysninger om omfanget af organisationens aktiviteter og de værker eller andre frembringelser, som den repræsenterer, bør en kollektiv forvaltningsorganisation oplyse

om disse forhold som svar på en behørigt begrundet anmodning. Spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang der kan opkræves rimelige gebyrer for disse tjenester, bør overlades til national ret. Hver kollektiv forvaltningsorganisation bør også offentliggøre oplysninger om sin struktur og om, på hvilken måde den udøver sin virksomhed, herunder navnlig dens statutter og generelle politikker vedrørende administrationsomkostninger, fradrag og tariffer.

- (36) Med henblik på at sikre, at rettighedshavere er i stand til at overvåge og sammenligne de kollektive forvaltningsorganisationers respektive resultater, bør sådanne organisationer offentliggøre en årlig gennemsigthedsrapport, der omfatter sammenlignelige reviderede regnskabsoplysninger, der er specifikke for deres virksomhed. Kollektive forvaltningsorganisationer bør desuden offentliggøre en årlig særrapport, som indgår i den årlige gennemsigthedsrapport, om anvendelsen af de beløb, der er afsat til sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenesteydelser. Dette direktiv bør ikke forhindre en kollektiv forvaltningsorganisation i at offentliggøre de oplysninger, der kræves i den årlige gennemsigthedsrapport, i et enkelt dokument, f.eks. som led i dens årsregnskab eller i separate rapporter.
- (37) Udbydere af onlinetjenester, som anvender musikværker, såsom musiktjenester, der giver forbrugerne mulighed for at downloade musik eller til at lytte til musik ved streaming, samt andre tjenester, der giver adgang til film eller spil, hvor musik er et vigtigt element, bør først indhente tilladelse til at anvende sådanne værker. Direktiv 2001/29/EF kræver, at der indhentes en licens for hver rettighed i forbindelse med onlineudnyttelsen af musikværker. For ophavsmænds vedkommende er disse rettigheder eneretten til reproduktion og eneretten til overføring til almenheden af musikværker, herunder retten til tilrådighedsstillelse. Disse rettigheder kan forvaltes af de enkelte rettighedshavere selv, f.eks. ophavsmænd eller musikudgivere, eller af kollektive forvaltningsorganisationer, der leverer kollektiv rettighedsforvaltning til rettighedshavere. Ophavsmænds reproduktions- og kommunikationsrettigheder kan forvaltes af forskellige kollektive forvaltningsorganisationer. Det kan endvidere forekomme, at flere rettighedshavere har rettigheder til det samme værk, og at de har givet forskellige organisationer bemyndigelse til at udstede licenser for deres respektive andele af rettighederne til værket. Enhver bruger, der ønsker at levere en onlinetjeneste, der tilbyder et bredt udvalg af musikværker til forbrugerne, skal samle rettighederne til de pågældende værker fra forskellige rettighedshavere og kollektive forvaltningsorganisationer.
- (38) Internettet kender ingen grænser, men onlinemarkedet for musiktjenester i Unionen er stadig opsplittet, og der er endnu ikke skabt et reelt digitalt indre marked.

Kompleksiteten og de vanskeligheder, der er forbundet med den kollektive forvaltning af rettigheder i Europa, har i en række tilfælde forværret denne opsplitning af det europæiske digitale onlinemarked for musiktjenester. Denne situation står i skarp kontrast til den hastigt voksende efterspørgsel fra forbrugernes side efter adgang til digitalt indhold og tilknyttede innovative tjenester, herunder på tværs af de nationale grænser.

- (39) Henstilling 2005/737/EF lagde op til en række nye lovrammer, der er bedre tilpasset forvaltningen på EU-niveau af ophavsret og beslægtede rettigheder i forbindelse med leveringen af lovlige onlinemusiktjenester. I en tid, hvor musikværker udnyttes på nettet, har erhvervsbrugere imidlertid brug for en licenspolitik, der er tilpasset det grænseløse onlinemiljø, og som dækker flere territoriale områder. Henstillingen har imidlertid ikke været tilstrækkelig til at fremme en generel multiterritorial licensering af onlinerettigheder til musikværker eller finde en løsning på de specifikke krav til multiterritorial licensering.
- (40) Inden for onlinemusikbranchen, hvor den kollektive forvaltning af ophavsmænds rettigheder på et territorialt grundlag fortsat er normen, er det vigtigt at skabe betingelser, der fremmer den mest effektive licenspraksis hos de kollektive forvaltningsorganisationer i en stadig mere grænseoverskridende kontekst. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre en række regler, der foreskriver de grundlæggende betingelser for kollektive forvaltningsorganisationers multiterritoriale kollektive licensering af ophavsmænds rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse, herunder sangtekster. Samme regler bør gælde for en sådan licensering for alle musikværker, herunder musikværker, der indgår i audiovisuelle værker. Onlinetjenester, der udelukkende giver adgang til musikværker i form af trykte noder, bør imidlertid ikke være omfattet. Dette direktivs bestemmelser bør sikre de nødvendige mindstekrav til kvaliteten af grænseoverskridende tjenester, som de kollektive forvaltningsorganisationer leverer, især med hensyn til gennemsigtheden af de repertoarer, der repræsenteres, og nøjagtigheden af de finansielle strømme, der vedrører anvendelsen af rettigheder. De bør også skabe betingelser, der fremmer en frivillig sammenlægning af musikrepertoarer og rettigheder og således reducerer antallet af licenser, som en bruger behøver for at tilbyde en multiterritorial multirepertoiretjeneste. Disse bestemmelser bør gøre det muligt for en kollektiv forvaltningsorganisation at anmode en organisation om at repræsentere sit repertoire på et multiterritorialt grundlag, når den ikke selv kan eller ønsker at opfylde kravene. Den anmodede organisation bør, såfremt den allerede samler repertoarer og tilbyder eller udsteder multiterritoriale licenser, være forpligtet til at acceptere bemyndigelsen fra den anmodende organisation. Udviklingen af lovlige onlinemusiktjenester i Unionen bør også bidrage til bekæmpelsen af krænkelse af ophavsretten på nettet.

- (41) Adgangen til nøjagtige og fuldstændige oplysninger om, hvilke musikværker, rettighedshavere og rettigheder, som hver kollektiv forvaltningsorganisation er bemyndiget til at repræsentere på et givent territorielt område, er af særlig betydning for en effektiv og gennemsigtig licensproces, for den efterfølgende behandling af brugernes rapporter om anvendelse og den tilsvarende fakturering af tjenesteudbydere samt for fordelingen af de skyldige beløb. Derfor bør kollektive forvaltningsorganisationer, der udsteder multiterritoriale licenser for musikværker, være i stand til at behandle sådanne data hurtigt og nøjagtigt. Dette kræver anvendelse af databaser om ejerskab af rettigheder, hvortil der er givet multiterritorial licens, og som indeholder data, der giver mulighed for identificering af værker, rettigheder og rettighedshavere, som en kollektiv forvaltningsorganisation er bemyndiget til at repræsentere, og de territorier, som bemyndigelsen dækker. Enhver ændring til disse oplysninger bør tages i betragtning uden unødigt forsinkelse, og databaserne bør løbende ajourføres. Disse databaser bør også bidrage til at matche oplysninger om værker med oplysninger om fonogrammer eller enhver anden optagelse, i hvilke værket er blevet indarbejdet. Det er ligeledes vigtigt at sikre, at potentielle brugere og rettighedshavere såvel som kollektive forvaltningsorganisationer har adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at identificere det repertoire, som disse organisationer repræsenterer. Kollektive forvaltningsorganisationer bør kunne træffe foranstaltninger til at beskytte oplysningernes nøjagtighed og integritet, kontrollere anvendelsen af dem og beskytte kommercielt følsomme oplysninger.
- (42) Med henblik på at sikre, at data om det musikrepertoire, som de behandler, er så nøjagtige som muligt, bør kollektive forvaltningsorganisationer, der udsteder multiterritoriale licenser for musikværker, være forpligtet til at ajourføre deres databaser regelmæssigt og hurtigst muligt. De bør etablere let tilgængelige procedurer, som giver onlinetjenesteudbydere såvel som rettighedshaverne og andre kollektive forvaltningsorganisationer mulighed for at oplyse dem om enhver unøjagtighed, som organisationens databaser i givet fald indeholder vedrørende værker, som de ejer eller kontrollerer, herunder rettigheder, helt eller delvis, og territorier, i forbindelse med hvilke de har bemyndiget den relevante kollektive forvaltningsorganisation til at fungere, dog uden at dette udgør en fare for nøjagtigheden og integriteten af de oplysninger, som den kollektive forvaltningsorganisation opbevarer. Eftersom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁾ giver enhver registreret ret til berigtigelse, sletning eller blokering af urigtige eller ufuldstændige oplysninger, bør nærværende direktiv også sikre, at unøjagtige oplysninger om rettighedshaverne eller andre kollektive forvaltningsorganisationer i tilfælde af multiterritoriale licenser skal korrigeres uden unødigt forsinkelse. Kollektive forvaltningsorganisationer bør også have kapacitet til at foretage elektronisk behandling af registreringer af værker og bemyndigelser til at forvalte rettigheder. Automatiseringen af oplysninger har stor betydning for en hurtig og effektiv behandling af data, og kollektive forvaltningsorganisationer bør derfor fastsætte bestemmelser om brugen af elektroniske midler til rettighedshavernes strukturerede kommunikation af oplysninger. Kollektive forvaltningsorganisationer bør så vidt muligt sikre, at sådanne elektroniske midler tager hensyn til relevante frivillige branchestandarder eller bedste praksis, der er udviklet på internationalt plan eller på EU-plan.
- (43) Branchestandarder for musikanvendelse, salgsrapportering og fakturering er afgørende for at forbedre effektiviteten i udvekslingen af data mellem kollektive forvaltningsorganisationer og brugere. Overvågning af anvendelsen af licenser bør respektere de grundlæggende rettigheder, herunder retten til respekt for privatliv og familieliv og retten til beskyttelse af personoplysninger. For at sikre, at disse effektivitetsgevinster resulterer i en hurtigere finansiel behandling og i sidste ende i hurtigere betaling af rettighedshavere, bør kollektive forvaltningsorganisationer forpligtes til at fakturere tjenesteudbydere og fordele skyldige beløb til rettighedshavere uden forsinkelse. For at dette krav kan realiseres, er det nødvendigt, at brugere giver kollektive forvaltningsorganisationer præcise og rettidige rapporter om anvendelse af værker. Kollektive forvaltningsorganisationer bør ikke være forpligtede til at acceptere brugernes rapporter i beskyttede formater, når der forefindes branchestandarder. Kollektive forvaltningsorganisationer bør ikke være forhindret i at outsource tjenester forbundet med tildelingen af multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder. Organisationerne bør ved at dele eller samle backoffice ressourcer kunne forbedre forvaltningstjenesterne og rationalisere investeringer i IT-værktøjer.
- (44) At sammenlægge forskellige musikrepertoarer med henblik på udstedelse af multiterritoriale licenser letter licenseringsprocessen, og ved at gøre alle repertoarer tilgængelige for markedet for multiterritorial licensering styrkes den kulturelle mangfoldighed, og der bidrages til at mindske antallet af transaktioner, som en onlinetjenesteudbyder er nødt til at foretage, for at tilbyde tjenester. Denne sammenlægning af repertoarer bør fremme udviklingen af nye onlinetjenester og bør føre til en mindskelse af transaktionsomkostningerne, der væltes over på forbrugerne. Derfor bør kollektive forvaltningsorganisationer, der ikke er villige til eller ikke er i stand til at udstede multiterritoriale licenser direkte til deres eget musikrepertoire, tilskyndes til frivilligt at give andre kollektive forvaltningsorganisationer bemyndigelse til at forvalte deres repertoire på et ikke-diskriminerende grundlag. Eksklusivaftaler om multiterritoriale licenser vil begrænse valget for andre brugere, der søger multiterritoriale licenser, og det vil også begrænse de valgmuligheder, som kollektive forvaltningsorganisationer, der

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

ønsker administrationstjenesteydelser for deres repertoire på et multiterritorialt grundlag, har. Alle repræsentationsaftaler mellem kollektive forvaltningsorganisationer om multiterritorial licensering bør således indgås på ikke-eksklusive vilkår.

- (45) Gennemsigtheden af de betingelser, hvorunder kollektive forvaltningsorganisationer forvalter onlinerettigheder, er af særlig betydning for medlemmer af kollektive forvaltningsorganisationer. Kollektive forvaltningsorganisationer bør derfor give tilstrækkelige oplysninger til deres medlemmer om de vigtigste betingelser i eventuelle aftaler, hvormed der gives bemyndigelse til en anden kollektiv forvaltningsorganisation til at repræsentere disse medlemmers onlinemusikrettigheder med henblik på multiterritorial licensering.
- (46) Det er også vigtigt at kræve, at kollektive forvaltningsorganisationer, der tilbyder eller udsteder multiterritoriale licenser, accepterer at repræsentere repertoireet fra enhver kollektiv forvaltningsorganisation, der beslutter ikke at gøre dette direkte. For at sikre, at dette krav ikke er uforholdsmæssigt og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt, bør den anmodede kollektive forvaltningsorganisation kun være forpligtet til at acceptere repræsentation, hvis anmodningen er begrænset til onlinerettigheder eller kategorier af onlinerettigheder, som den selv repræsenterer. Dette krav bør desuden kun finde anvendelse på kollektive forvaltningsorganisationer, der sammenlægger repertoier, og det bør ikke omfatte kollektive forvaltningsorganisationer, der kun udsteder multiterritoriale licenser for deres eget repertoire. Det bør heller ikke omfatte kollektive forvaltningsorganisationer, der blot samler rettigheder til de samme værker med det formål at kunne udstede fælleslicens for både rettigheder til reproduktion og rettigheder vedrørende overføring til almenheden vedrørende sådanne værker. Med henblik på at beskytte den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisationers rettighedshaveres interesser og for at sikre, at små og mindre kendte repertoier i medlemsstaterne kan få adgang til det indre marked på lige vilkår, er det vigtigt, at den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisationers repertoire forvaltes på samme betingelser som den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisationers repertoire, og at det inkluderes i tilbud, som den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisation retter mod onlinetjenesteudbydere. Det forvaltningsgebyr, den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisation opkræver, bør give denne organisation mulighed for at tjene sine nødvendige og rimelige investeringer ind igen. Enhver aftale, hvorved en kollektiv forvaltningsorganisation giver en anden organisation eller andre organisationer bemyndigelse til at udstede multiterritoriale licenser for sit eget musikrepertoire med henblik på onlineanvendelse, bør ikke være til hinder for, at førstnævnte kollektive forvaltningsorganisation fortsat udsteder licenser, som er begrænset til den medlemsstat, hvor denne organisation er hjemmehørende, til sit eget repertoire eller til andre repertoier, som det eventuelt er bemyndiget til at repræsentere på dette territoriale område.
- (47) Målsætningerne med og effektiviteten af reglerne om kollektive forvaltningsorganisationers multiterritoriale

licensering vil i betydeligt omfang blive forringet, hvis rettighedshaverne ikke er i stand til at udøve disse rettigheder i forbindelse med multiterritoriale licenser, når den kollektive forvaltningsorganisation, de har overdraget deres rettigheder til, ikke har udstedt eller har tilbudt multiterritoriale licenser og desuden ikke har ønsket at give en anden kollektiv forvaltningsorganisation bemyndigelse hertil. Det vil derfor være vigtigt i sådanne tilfælde at give rettighedshaverne mulighed for at udøve retten til at udstede multiterritoriale licenser, der kræves af onlinetjenesteudbydere, enten selv eller gennem en anden part eller andre parter, ved at trække deres rettigheder tilbage fra deres oprindelige forvaltningsorganisation i det omfang, det er nødvendigt at udstede multiterritoriale licenser for onlinetjenesteudbydere, og at bevare de samme rettigheder hos deres oprindelige forvaltningsorganisationer med henblik på monoterritorial licensering.

- (48) Radio- og TV-selskaber anvender som regel en licens fra en lokal kollektiv forvaltningsorganisation til deres egen udsendelse af radio- og TV-programmer, som omfatter musikværker. Denne licens er ofte begrænset til radio- og TV-udsendelsesvirksomhed. Det vil være nødvendigt med en licens for onlinemusikrettigheder for at tillade, at sådanne radio- og TV-programmer også er tilgængelige online. For at lette udstedelsen af licenser for onlinemusikrettigheder med henblik på direkte eller forskudt onlinetransmission af radio- og TV-programmer er det nødvendigt at indføre en undtagelse fra de regler, som ellers vil gælde for multiterritorial licensering af onlinemusikrettigheder. En sådan undtagelse bør begrænses til, hvad der er nødvendigt for at give onlineadgang til radio- og TV-programmer og til materiale med et klart og underordnet forhold til den oprindelige udsendelse, der produceres med henblik på f.eks. at supplere, foretage forudgående gennemgang eller foretage efterfølgende gennemgang af det pågældende radio- og TV-program. Denne undtagelse bør ikke anvendes således, at den medfører en forvriddning af konkurrencen med andre tjenesteydelser, som giver forbrugerne onlineadgang til individuelle musikværker eller individuelle audiovisuelle værker, eller fører til konkurrencebegrænsende forretningsmetoder, såsom markeds- eller kundedeling, som ville være i strid med artikel 101 eller 102 i TEUF.
- (49) Det er nødvendigt at sikre en effektiv håndhævelse af nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Kollektive forvaltningsorganisationer bør tilbyde deres medlemmer særlige procedurer for håndtering af klager. Disse procedurer bør også stilles til rådighed for andre rettighedshavere, som direkte repræsenteres af organisationen og til andre kollektive forvaltningsorganisationer, på hvis vegne den forvalter rettigheder i henhold til en repræsentationsaftale. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at fastsætte bestemmelser om, at tvister mellem kollektive forvaltningsorganisationer, deres medlemmer, rettighedshavere eller brugere om anvendelsen af dette direktiv kan underkastes en hurtig, uafhængig og upartisk alternativ tvistbilæggelsesprocedure. Navnlig kan effektiviteten af bestemmelserne om udstedelse af multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder blive undermineret, hvis tvister mellem kollektive forvaltningsorganisationer og andre parter

ikke løses hurtigt og effektivt. Som følge heraf er det, uden at dette berører retten til domstolsadgang, hensigtsmæssigt at give mulighed for adgang til let tilgængelige, effektive og upartiske udenretslige procedurer som f.eks. mægling eller voldgift for løsning af konflikter mellem på den ene side kollektive forvaltningsorganisationer, der udsteder multiterritoriale licenser, og på den anden side online-musiktjenesteudbydere, rettighedshaverne eller andre kollektive forvaltningsorganisationer. Dette direktiv indeholder hverken specifikke anvisninger for, hvordan denne alternative tvistbilæggelse bør organiseres, eller bestemmelser om, hvilket organ der bør gennemføre den, forudsat at dets uafhængighed, upartiskhed og effektivitet er sikret. Endelig er det også hensigtsmæssigt at kræve, at medlemsstater har uafhængige, upartiske og effektive tvistbilægelsesprocedurer via organer, som har ekspertise inden for intellektuel ejendomsret eller via domstole, der er hensigtsmæssige til at bilægge kommercielle tvister mellem kollektive forvaltningsorganisationer og brugere ud fra de gældende eller foreslåede licensbetingelser eller i forbindelse med brud på kontrakt.

(50) Medlemsstaterne bør indføre passende procedurer, hvorved det vil være muligt at overvåge kollektive forvaltningsorganisationers overholdelse af dette direktiv. Da det ikke er hensigtsmæssigt, at dette direktiv begrænser medlemsstaternes valg hverken med hensyn til valg af kompetente myndigheder eller den forudgående eller efterfølgende kontrol af kollektive forvaltningsorganisationer, bør det sikres, at disse myndigheder er i stand til effektivt og rettidigt at behandle ethvert spørgsmål, som kan opstå i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv. Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at oprette nye kompetente myndigheder. Endvidere bør det også være muligt for medlemmer af en kollektiv forvaltningsorganisation, rettighedshavere, brugere, kollektive forvaltningsorganisationer og andre berørte parter at underrette en kollektiv myndighed om aktiviteter eller forhold, som efter deres opfattelse, udgør en overtrædelse af lovgivningen af kollektive forvaltningsorganisationer og, hvis det er relevant, brugere. Medlemsstaterne bør sikre, at kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og foranstaltninger, hvis bestemmelserne i den nationale lovgivning til gennemførelse af dette direktiv ikke overholdes. Dette direktiv foreskriver ikke nogen bestemte typer af sanktioner eller foranstaltninger, forudsat at de er effektive, forholdsmæssige og afskrækkende. Disse sanktioner eller foranstaltninger kan omfatte pålæg om at afskedige bestyrelsesmedlemmer, som har handlet forsømmeligt, inspektioner i en kollektiv forvaltningsorganisations lokaler, eller, hvis en organisation har fået udstedt en tilladelse til at drive virksomhed, tilbagetrækning af en sådan tilladelse. Dette direktiv bør være neutralt med hensyn til hidtil eksisterende forhåndsgodkendelses- og tilsynsordninger i medlemsstaterne, herunder et krav til repræsentanterne af den kollektive

forvaltningsorganisation for så vidt som disse ordninger er i overensstemmelse med EU-lovgivningen og ikke skaber hindringer for dette direktivs fulde anvendelse.

(51) Med henblik på at sikre, at kravene til multiterritorial licensering overholdes, bør der fastsættes specifikke bestemmelser om overvågning af deres gennemførelse. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne og Kommissionen bør samarbejde med hinanden til dette formål. Medlemsstater bør gensidigt bistå hinanden ved hjælp af udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder for at lette overvågningen af kollektive forvaltningsorganisationer.

(52) Det er vigtigt for kollektive forvaltningsorganisationer at respektere retten til privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger for alle rettighedshavere, medlemmer, brugere eller andre personer, hvis personoplysninger, de bearbejder. Direktiv 95/46/EF regulerer behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i forbindelse med nævnte direktiv og under tilsyn af medlemsstaternes kompetente myndigheder, især offentlige, uafhængige myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget. Rettighedshaverne bør gives passende oplysninger om behandlingen af deres data, om modtagerne af disse data, om den maksimale periode for opbevaring af disse data i enhver database, og om på hvilken måde rettighedshavere kan udøve deres ret til at få adgang til, rette eller slette deres personoplysninger i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF. Navnlig bør entydige identifikatorer, der giver mulighed for indirekte identifikation af en person, betragtes som personoplysninger som defineret i nævnte direktiv.

(53) Bestemmelser om håndhævelsesforanstaltninger bør ikke berøre de beføjelser, som nationale uafhængige offentlige myndigheder i medlemsstaterne har i henhold til direktiv 95/46/EF til at kontrollere efterlevelsen af de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af nævnte direktiv.

(54) Nærværende direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og principper, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»). Bestemmelserne i direktivet om tvistbilæggelse bør ikke være til hinder for, at parterne kan udøve deres ret til adgang til en domstol, som er garanteret i chartret.

- (55) Målene for dette direktiv, nemlig at forbedre de muligheder, som kollektive forvaltningsorganisationers medlemmer har for at udøve kontrol med selskabernes virksomhed, at sikre tilstrækkelig gennemsigtighed med de kollektive forvaltningsorganisationers aktiviteter og at forbedre multiterritorial licensering af ophavsmænds rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre kan nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (56) Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke anvendelsen af konkurrencereglerne og enhver anden relevant lovgivning på andre områder, herunder om fortrolighed, handelshemmeligheder, databeskyttelse, aktindsigt, aftaleret og international privatret med hensyn til lovvalg og retternes kompetence og arbejdstagernes og arbejdsgivernes foreningsfrihed og deres ret til at organisere sig.
- (57) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (58) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ og afgav en udtalelse den 9. oktober 2012 —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter de krav, der er nødvendige for at sikre en velfungerende forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder i kollektive forvaltningsorganisationer. Det indeholder ligeledes krav til kollektive forvaltningsorganisationers multiterritoriale licensering af ophavsmænds rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Afsnit I, II, IV og V, med undtagelse af artikel 34, stk. 2, og artikel 38, finder anvendelse på alle kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret i Unionen.
2. Afsnit III og artikel 34, stk. 2, og artikel 38 finder anvendelse på de kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret i Unionen, og som forvalter ophavsmænds rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse på et multiterritorialt grundlag.
3. De relevante bestemmelser i dette direktiv finder anvendelse på enheder, der direkte eller indirekte ejes eller helt eller delvist kontrolleres af en kollektiv forvaltningsorganisation, forudsat at sådanne enheder udfører aktiviteter, som, i tilfælde af at de blev udført af en kollektiv forvaltningsorganisation, ville være underlagt dette direktivs bestemmelser.
4. Artikel 16, stk. 1, artikel 18, artikel 20, artikel 21, stk. 1, litra a), b), c), e), f) og g), artikel 36 og artikel 42 finder anvendelse på alle uafhængige forvaltningsenheder, der er etableret i Unionen.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »kollektiv forvaltningsorganisation«: enhver organisation, som er bemyndiget ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale til at forvalte ophavsret eller ophavsretsbeslægtede rettigheder for mere end én rettighedshaver til kollektivt gavn for disse rettighedshavere som sit eneste eller primære formål, og som opfylder et eller begge af følgende kriterier:
 - i) den er ejet eller kontrolleret af dens medlemmer
 - ii) den er organiseret uden profit for øje
- b) »uafhængig forvaltningsenhed«: enhver organisation, som er bemyndiget ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale til at forvalte ophavsret eller ophavsretsbeslægtede rettigheder for mere end én rettighedshaver til kollektivt gavn for disse rettighedshavere som eneste eller primære formål, og som:
 - i) hverken er ejet eller kontrolleret, direkte eller indirekte, helt eller delvis af rettighedshavere, og
 - ii) er organiseret med profit for øje
- c) »rettighedshaver«: enhver person eller enhed, der ikke er en kollektiv forvaltningsorganisation, der er indehaver af en ophavsret eller en beslægtet rettighed, eller som i henhold til en aftale om udnyttelse af rettigheder eller ved lov er berettiget til en andel af rettighedsindtægterne

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

- d) »medlem«: en rettighedshaver eller en enhed, der repræsenterer rettighedshavere, herunder andre kollektive forvaltningsorganisationer og sammenslutninger af rettighedshavere, der opfylder kravene for medlemskab af en kollektiv forvaltningsorganisation og er blevet optaget som medlem af denne
- e) »statutter«: vedtægterne, reglerne eller dokumentet om etablering af en kollektiv forvaltningsorganisation
- f) »generalforsamling for medlemmer«: organ i den kollektive forvaltningsorganisation, hvori medlemmerne deltager og udøver deres stemmerettigheder uanset organisationens retlige form
- g) »bestyrelsesmedlem«:
- i) når der i henhold til national ret eller den kollektive forvaltningsorganisations statutter anvendes en enstregen bestyrelsesstruktur, ethvert medlem af bestyrelsen
- ii) når der i henhold til national ret eller den kollektive forvaltningsorganisations statutter anvendes en tostregen bestyrelsesstruktur, ethvert medlem af bestyrelsen eller tilsynsrådet
- h) »rettighedsindtægter«: indtægter, der opkræves af en kollektiv forvaltningsorganisation på vegne af rettighedshaverne, uanset om de hidrører fra en eneret, en ret til vederlag eller en ret til kompensation
- i) »administrationsomkostninger«: det beløb, som en kollektiv forvaltningsorganisation opkræver eller fratrækker fra rettighedsindtægterne eller fra indtægter, der hidrører fra investering af rettighedsindtægter, til at dække omkostningerne ved forvaltningen af ophavsret eller beslægtede rettigheder
- j) »repræsentationsaftale«: enhver aftale mellem de kollektive forvaltningsorganisationer, hvormed en kollektiv forvaltningsorganisation bemyndigelse til at forvalte de rettigheder, det repræsenterer, herunder en aftale, der er indgået i henhold til artikel 29 og 30
- k) »bruger«: enhver person eller enhed, der udfører handlinger, der kræver rettighedshaveres samtykke, vederlag til rettighedshaverne eller betaling af kompensation til rettighedshaverne, og som ikke handler som forbruger
- l) »repertoire«: værkerne, for hvilke en kollektiv forvaltningsorganisation forvalter rettighederne
- m) »multiterritorial licens«: en licens, som omfatter mere end én medlemsstats territoriale område

- n) »onlinemusikrettigheder«: enhver af en ophavsmands rettigheder til et musikværk i henhold til artikel 2 og 3 i direktiv 2001/29/EF, som er nødvendige for levering af en online-tjeneste.

AFSNIT II

KOLLEKTIVE FORVALTNINGSORGANISATIONER

KAPITEL 1

Repræsentation af rettighedshavere og medlemskab og organisation af kollektive forvaltningsorganisationer

Artikel 4

Overordnede principper

Medlemsstaterne sikrer, at de kollektive forvaltningsorganisationer handler i bedste interesse for de rettighedshavere, hvis rettigheder de repræsenterer, og at de ikke pålægger dem nogen forpligtelser, som ikke er objektivt nødvendige for beskyttelsen af deres rettigheder og interesser eller for den effektive forvaltning af deres rettigheder.

Artikel 5

Rettighedshavernes rettigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at rettighedshaverne har de i stk. 2-8 fastsatte rettigheder, og at disse rettigheder er fastsat i den kollektive forvaltningsorganisations statutter eller medlemskabsbetingelser.

2. Rettighedshaverne skal have ret til at give en kollektiv forvaltningsorganisation efter eget valg bemyndigelse til at forvalte rettigheder, kategorier af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser efter eget valg i territoriale områder efter eget valg, uanset nationaliteten, hjemstedet eller etableringsstedet for den kollektive forvaltningsorganisation eller rettighedshaverne. Medmindre den kollektive forvaltningsorganisation har objektive grunde til at nægte forvaltningen, skal den være forpligtet til at forvalte disse rettigheder, kategorier af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser, forudsat at deres forvaltning henhører under dens aktivitet.

3. Rettighedshavere har ret til at udstede licenser for ikke-kommercielle anvendelser af enhver rettighed, kategori af rettigheder eller type af værker og andre frembringelser efter eget valg.

4. Rettighedshaverne skal have ret til at ophæve en bemyndigelse til at forvalte rettigheder, kategorier af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser, som de har givet til en kollektiv forvaltningsorganisation, eller til fra en kollektiv forvaltningsorganisation at tilbagetrække enhver rettighed, kategori af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser efter eget valg, der er fastsat i stk. 2, for territoriale områder af eget valg, såfremt de giver et rimeligt varsel på højst seks måneder. Den kollektive forvaltningsorganisation kan beslutte, at en sådan ophævelse eller tilbagetrækning først vil få virkning ved udgangen af regnskabsåret.

5. Hvis der er beløb, som tilfalder en rettighedshaver for en udnyttelse, som fandt sted inden ophævelsen af en bemyndigelse eller tilbagetrækningen af rettigheder fik virkning, eller i henhold til en licens, der er udstedt før ophævelsen eller tilbagetrækningen fik virkning, bevarer rettighedshaveren sine rettigheder i henhold til artikel 12, 13, 18, 20, 28 og 33.

6. En kollektiv forvaltningsorganisation må ikke begrænse anvendelsen af de rettigheder, der er omhandlet i stk. 4 og 5, ved at kræve som betingelse for anvendelsen af disse rettigheder, at forvaltning af rettigheder eller kategorier af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser, der er omfattet af ophævelsen eller tilbagetrækningen, overdrages til en anden kollektiv forvaltningsorganisation.

7. I de tilfælde hvor en rettighedshaver giver en kollektiv forvaltningsorganisation bemyndigelse til at forvalte vedkommendes rettigheder, skal han give en specifik bemyndigelse for hver rettighed eller kategori af rettigheder eller type af værker og andre frembringelser, som den pågældende giver den kollektive forvaltningsorganisation bemyndigelse til at forvalte. Enhver sådan bemyndigelse skal være i dokumentarisk form.

8. En kollektiv forvaltningsorganisation skal underrette rettighedshavere om deres rettigheder i henhold til stk. 1-7, såvel som om alle betingelser tilknyttet den rettighed, der er fastsat i stk. 3, før den opnår deres bemyndigelse til sin forvaltning af rettigheder eller kategori af rettigheder eller typer af værker og andre frembringelser.

En kollektiv forvaltningsorganisation skal underrette de rettighedshavere, som allerede har givet organisationen bemyndigelse, om deres rettigheder i henhold til stk. 1-7 såvel som om alle betingelser tilknyttet den rettighed, der er fastsat i stk. 3, senest den 10. oktober 2016.

Artikel 6

De kollektive forvaltningsorganisationers medlemsregler

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kollektive forvaltningsorganisationer overholder reglerne i stk. 2-5.

2. En kollektiv forvaltningsorganisation skal acceptere rettighedshavere og de enheder, der repræsenterer rettighedshavere, herunder andre kollektive forvaltningsorganisationer og sammenslutninger af rettighedshavere, som medlemmer, hvis de opfylder kravene for medlemskab, der skal være baseret på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier. Disse medlemskabskrav skal fremgå af den kollektive forvaltningsorganisationens statutter eller medlemskabsbetingelser og gøres offentligt tilgængelige. Hvis en kollektiv forvaltningsorganisation

afviser at acceptere en anmodning om medlemskab, skal den forsyne rettighedshaveren med en klar begrundelse for sin beslutning.

3. Den kollektive forvaltningsorganisationens statutter skal indeholde passende og effektive mekanismer for alle medlemmernes deltagelse i organisationens beslutningsproces. De forskellige kategorier af medlemmers repræsentation i beslutningsprocessen skal være retfærdige og afbalancerede.

4. En kollektiv forvaltningsorganisation skal give sine medlemmer mulighed for at kommunikere med organisationen ad elektronisk vej, herunder med henblik på udøvelsen af deres medlemsrettigheder.

5. En kollektiv forvaltningsorganisation skal opbevare fortegnelser over sine medlemmer og skal regelmæssigt ajourføre disse fortegnelser.

Artikel 7

Rettigheder for rettighedshavere, som ikke er medlemmer af den kollektive forvaltningsorganisation

1. Medlemsstaterne sikrer, at kollektive forvaltningsorganisationer overholder bestemmelserne i artikel 6, stk. 4, artikel 20, artikel 29, stk. 2, og artikel 33 med hensyn til rettighedshavere, som har en direkte juridisk forbindelse med dem ved lov eller ved overdragelse, licens eller anden kontraktmæssig aftale, men som ikke er medlemmer af dem.

2. Medlemsstaterne kan anvende andre bestemmelser i dette direktiv for rettighedshavere, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 8

Generalforsamling for den kollektive forvaltningsorganisationens medlemmer

1. Medlemsstaterne sikrer, at generalforsamlingen for medlemmer organiseres i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i stk. 2-10.

2. Der skal mindst én gang om året indkaldes til generalforsamling for medlemmerne.

3. Generalforsamlingen for medlemmerne skal godkende eventuelle ændringer af den kollektive forvaltningsorganisationens statutter og medlemskabsbetingelser, hvis disse betingelser ikke er omfattet af statutterne.

4. Generalforsamlingen for medlemmerne skal træffe afgørelse om udnævnelse eller afskedigelse af bestyrelsesmedlemmer, overvåge deres generelle præstationer og godkende deres vederlag og andre fordele såsom monetære og ikke-monetære ydelser, pension, tilskud, ret til andre vederlag og fratrædelsesgodtgørelse.

I en kollektiv forvaltningsorganisation med en tostrengt bestyrelsesstruktur skal generalforsamlingen for medlemmerne ikke træffe afgørelse om udnævnelse eller afskedigelse af bestyrelsesmedlemmer eller godkende deres aflønning eller andre fordele, hvis beføjelsen til at træffe sådanne afgørelser er delegeret til tilsynsrådet.

5. I overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i afsnit II, kapitel 2, skal generalforsamlingen for medlemmerne mindst træffe afgørelse om:

- a) den generelle politik for fordeling af skyldige beløb til rettighedshavere
- b) den generelle politik for anvendelsen af beløb, der ikke kan fordeles
- c) den generelle investeringspolitik for rettighedsindtægter og eventuelle indtægter fra investering af rettighedsindtægter
- d) den generelle politik for fradrag i rettighedsindtægter og eventuelle indtægter fra investering af rettighedsindtægter
- e) anvendelse af beløb, der ikke kan fordeles
- f) risikostyringspolitik
- g) godkendelse af erhvervelse, salg eller belåning af fast ejendom
- h) godkendelse af fusioner og alliancer, oprettelse af datterselskaber samt erhvervelse af andre enheder eller aktier eller rettigheder i andre enheder
- i) godkendelse af optagelse af lån, ydelse af lån eller sikkerhedsstillelse for lån.

6. Generalforsamlingen for medlemmerne kan uddelegere de i stk. 5, litra f), g), h) og i), anførte beføjelser ved en beslutning eller en bestemmelse i statutterne til det organ, der varetager tilsynsfunktionen.

7. Medlemsstaterne kan med hensyn til stk. 5, litra a)-d), anmode generalforsamlingen for medlemmerne om at fastsætte mere detaljerede betingelser for anvendelse af rettighedsindtægterne og indtægterne fra investering af rettighedsindtægter.

8. Generalforsamlingen for medlemmerne skal kontrollere den kollektive forvaltningsorganisations aktiviteter ved i det mindste at træffe afgørelse om udnævnelse og afskedigelse af revisor og godkendelse af den årlige gennemsigthedsrapport, der er omhandlet i artikel 22.

Medlemsstaterne kan tillade alternative systemer eller regler for udnævnelse og afskedigelse af revisor, forudsat at disse systemer

og regler er udformet således, at de sikrer revisors uafhængighed fra de personer, som forvalter den kollektive forvaltningsorganisations aktiviteter.

9. Alle medlemmer af den kollektive forvaltningsorganisation skal have ret til at deltage i og stemme på generalforsamlingen for medlemmerne. Medlemsstaterne kan dog tillade begrænsninger i den kollektive forvaltningsorganisations medlemmers ret til at deltage og udøve deres stemmeret på generalforsamlingen for medlemmerne på grundlag af et eller begge af følgende kriterier:

- a) medlemskabsvarighed
- b) beløb, der er modtaget eller som tilfalder et medlem,

forudsat at disse kriterier er fastsat og anvendt på en rimelig og forholdsmæssig måde.

De i første afsnit, litra a) og b), fastsatte kriterier skal fremgå af den kollektive forvaltningsorganisations statutter eller medlemskabsbetingelser og gøres offentligt tilgængelige i overensstemmelse med artikel 19 og 21.

10. Alle medlemmer af en kollektiv forvaltningsorganisation skal have ret til at udpege en hvilken som helst anden person eller enhed som fuldmagtshaver til at deltage i og stemme på generalforsamlingen for medlemmer på deres vegne, forudsat at denne udnævnelse ikke medfører en interessekonflikt, som kan tænkes at opstå, f.eks. hvis det udpegende medlem og fuldmagtshaveren tilhører forskellige kategorier af rettighedshavere i den kollektive forvaltningsorganisation.

Medlemsstaterne kan dog give mulighed for begrænsninger for udpegelse af fuldmagtshavere og udøvelse af stemmerettigheder for de medlemmer, de repræsenterer, hvis disse ikke griber ind i medlemmers mulighed for at deltage i en kollektiv forvaltningsorganisations beslutningsproces på behørig og effektiv vis.

Alle fuldmagter skal være gyldige for en enkelt generalforsamling for medlemmer. På generalforsamlingen for medlemmer har fuldmagtshaveren samme rettigheder, som det medlem, der har udpeget vedkommende, ville have haft. Fuldmagtshaveren afgiver stemmen i overensstemmelse med instrukserne fra det medlem, der har udpeget ham.

11. Medlemsstaterne kan beslutte, at generalforsamlingens beføjelser kan udøves af en forsamling af delegerede, der vælges mindst hvert fjerde år af medlemmerne af den kollektive forvaltningsorganisation, under forudsætning af, at:

- a) det sikres, at medlemmerne deltager i den kollektive forvaltningsorganisations beslutningsproces på en passende og effektiv måde, og
- b) de forskellige kategorier af medlemmer er repræsenteret på en rimelig og afbalanceret måde i forsamlingen af delegerede.

Reglerne i stk. 2-10 finder tilsvarende anvendelse på forsamlingen af delegerede.

12. Medlemsstaterne kan, når en kollektiv forvaltningsorganisation som følge af sin retlige form ikke har nogen generalforsamling for medlemmerne, beslutte, at beføjelserne for denne generalforsamling skal udøves af det organ, der varetager tilsynsfunktionen. Reglerne i stk. 2-5, 7 og 8 finder tilsvarende anvendelse på et sådant organ, der varetager tilsynsfunktionen.

13. Medlemsstaterne kan beslutte, at alle eller nogle af beføjelserne for generalforsamlingen for medlemmerne, når en kollektiv forvaltningsorganisation har medlemmer, som er enheder, der repræsenterer rettighedshavere, skal varetages af en forsamling af disse rettighedshavere. Reglerne i stk. 2-10 finder tilsvarende anvendelse på forsamlingen af rettighedshavere.

Artikel 9

Tilsynsfunktion

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver kollektiv forvaltningsorganisation har indført en tilsynsfunktion, der løbende overvåger de aktiviteter og udførelsen af de opgaver, som varetages af personer med ansvar for ledelsen af organisationens aktiviteter.
2. Der skal være en rimelig og afbalanceret repræsentation af de forskellige kategorier af medlemmer af den kollektive forvaltningsorganisation i det organ, der varetager tilsynsfunktionen.
3. Enhver af de personer, der varetager tilsynsfunktionen, skal hvert år afgive en individuel erklæring om interessekonflikter indeholdende de i artikel 10, stk. 2, andet afsnit, omhandlede oplysninger til generalforsamlingen for medlemmer.
4. Det organ, der varetager tilsynsopgaverne, skal mødes regelmæssigt og mindst have følgende beføjelser:

- a) udøvelse af de beføjelser, det har fået delegeret af generalforsamlingen for medlemmer, herunder i henhold til artikel 8, stk. 4 og 6
- b) overvågning af de aktiviteter og udførelsen af de opgaver, som varetages af personer, der er omhandlet i artikel 10,

herunder gennemførelse af beslutninger truffet på generalforsamlingen for medlemmer og navnlig de generelle politikker anført i artikel 8, stk. 5, litra a)-d).

5. Det organ, der varetager tilsynsfunktionen, skal mindst en gang om året aflægge beretning om udøvelsen af sit hverv for generalforsamlingen for medlemmer.

Artikel 10

Forpligtelser for de personer, som forvalter den kollektive forvaltningsorganisations aktiviteter

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver kollektiv forvaltningsorganisation tager alle nødvendige forholdsregler for, at de personer, der forvalter dens aktiviteter, gør dette på en sund, forsigtig og passende måde ved anvendelse af sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer og interne kontrolmekanismer.
2. Medlemsstaterne sikrer, at kollektive forvaltningsorganisationer indfører og anvender procedurer for at undgå interessekonflikter og, når sådanne konflikter ikke kan undgås, at identificere, forvalte, overvåge og oplyse om faktiske eller potentielle interessekonflikter, for at forhindre dem i at skade de kollektive interesser for de rettighedshavere, som organisationen repræsenterer.

De i første afsnit omhandlede procedurer skal omfatte en individuel årlig erklæring fra hver af de personer, der er omhandlet i stk. 1, til generalforsamlingen for medlemmer, med følgende oplysninger:

- a) eventuelle interesser i den kollektive forvaltningsorganisation
- b) eventuelle vederlag modtaget i det foregående regnskabsår fra den kollektive forvaltningsorganisation, herunder i form af pensionsordninger, naturalydelse og andre ydelser
- c) eventuelle beløb modtaget i det foregående regnskabsår som rettighedshaver fra den kollektive forvaltningsorganisation
- d) en erklæring om enhver faktisk eller potentiel konflikt mellem personlige interesser og den kollektive forvaltningsorganisations interesser eller mellem forpligtelser over for den kollektive forvaltningsorganisation og eventuelle forpligtelser over for enhver anden fysisk eller juridisk person.

KAPITEL 2

Forvaltning af rettighedsindtægter

Artikel 11

Opkrævning og anvendelse af rettighedsindtægter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kollektive forvaltningsorganisationer overholder reglerne i stk. 2-5.

2. En kollektiv forvaltningsorganisation skal udvise omhu ved opkrævning og forvaltning af rettighedsindtægter.

3. En kollektiv forvaltningsorganisation skal i sine regnskaber holde:

- a) rettighedsindtægter og eventuelle indtægter opnået ved investering af rettighedsindtægter, og
- b) eventuelle egne aktiver og indtægter herfra, fra administrationsomkostninger eller fra andre aktiviteter.

4. En kollektiv forvaltningsorganisation har ikke ret til at anvende rettighedsindtægter eller eventuelle indtægter fra investeringer af rettighedsindtægter til andre formål end fordeling til rettighedshaverne, bortset fra hvis det er tilladt at fratække eller modregne administrationsomkostninger, i overensstemmelse med en afgørelse truffet i overensstemmelse med artikel 8, stk. 5, litra d), eller at anvende rettighedsindtægter eller enhver indkomst, der skyldes investering af rettighedsindtægter, i overensstemmelse med en afgørelse truffet i overensstemmelse med artikel 8, stk. 5.

5. Når en kollektiv forvaltningsorganisation investerer rettighedsindtægter eller eventuelle indtægter opnået ved investering af rettighedsindtægter, skal det ske på en sådan måde, at interesserne hos de rettighedshavere, som den repræsenterer, varetages bedst muligt, i overensstemmelse med den generelle investerings- og risikoforvaltningspolitik som omhandlet i artikel 8, stk. 5, litra c) og f), og under hensyn til følgende regler:

- a) findes der en potentiel interessekonflikt, skal den kollektive forvaltningsorganisation sikre, at investeringerne foretages udelukkende i disse rettighedshaveres interesse
- b) aktiverne skal investeres således, at der skabes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet i hele investeringsporteføljen
- c) aktiverne skal spredes på passende vis for at undgå uforholdsmæssig afhængighed af et bestemt aktiv og koncentrationer af risici i porteføljen som helhed.

Artikel 12

Fradrag

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en rettighedshaver bemyndiger en kollektiv forvaltningsorganisation til at forvalte dennes rettigheder, skal den kollektive forvaltningsorganisation oplyse rettighedshaveren om administrationsomkostninger og andre fradrag fra rettighedsindtægter og eventuelle andre indtægter opnået ved investering af rettighedsindtægter, inden den opnår hans samtykke til forvaltningen af den pågældendes rettigheder.

2. Fradragene skal være rimelige i forhold til de tjenesteydelser, den kollektive forvaltningsorganisation yder rettighedshaverne, herunder i givet fald de i stk. 4 omhandlede tjenesteydelser, og skal beregnes ud fra objektive kriterier.

3. Administrationsomkostningerne må ikke overstige de begrundede og dokumenterede omkostninger, som afholdes af den kollektive forvaltningsorganisation i forbindelse med forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder.

Medlemsstaterne sikrer, at de krav, der gælder for brugen og gennemsigtigheden af brugen af beløb, der er fratrukket eller modregnet i forbindelse med administrationsomkostninger, også finder anvendelse for eventuelle andre fradrag til dækning af omkostninger vedrørende forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder.

4. Når en kollektiv forvaltningsorganisation leverer sociale, kulturelle eller uddannelsesmæssige ydelser, der finansieres gennem fradrag i rettighedsindtægterne eller i indtægter fra investering af rettighedsindtægter, skal sådanne ydelser leveres på grundlag af rimelige kriterier, navnlig i forbindelse med adgangen til og omfanget af disse ydelser.

Artikel 13

Fordeling af beløb, der tilfalder rettighedshavere

1. Uden at det berører artikel 15, stk. 3, og artikel 28, skal medlemsstaterne sikre, at hver kollektiv forvaltningsorganisation regelmæssigt, omhyggeligt og nøjagtigt fordele og betaler skyldige beløb til rettighedshavere i overensstemmelse med den generelle fordelingspolitik i artikel 8, stk. 5, litra a),.

Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at kollektive forvaltningsorganisationer eller medlemmer heraf, som er enheder, der repræsenterer rettighedshavere, fordele og betaler disse beløb til rettighedshaverne hurtigst muligt og senest ni måneder efter udgangen af det regnskabsår, i hvilket de pågældende rettighedsindtægter er blevet opkrævet, medmindre der er objektive grunde, navnlig i forbindelse med indberetning fra brugere, identifikation af rettigheder, rettighedshavere eller matchning af oplysninger om værker og andre frembringelser med rettighedshavere, som forhindrer den kollektive forvaltningsorganisation eller i givet fald dens medlemmer i at overholde denne frist.

2. Når de beløb, der tilfalder rettighedshaverne, ikke kan fordeles inden for fristen i stk. 1, fordi de berørte rettighedshavere ikke kan identificeres eller lokaliseres, og undtagelsen fra denne frist ikke finder anvendelse, skal den kollektive forvaltningsorganisation bogføre disse beløb særskilt.

3. Den kollektive forvaltningsorganisation træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 1 til at identificere og lokalisere rettighedshaverne. Navnlig skal den kollektive forvaltningsorganisation senest tre måneder efter udløbet af fristen i stk. 1 oplyse om værker og andre frembringelser, for hvilke en eller flere rettighedshavere ikke er blevet identificeret eller lokaliseret til:

- a) de rettighedshavere, som den repræsenterer, eller de enheder, der repræsenterer rettighedshavere, når disse enheder er medlemmer af den kollektive forvaltningsorganisation, og

b) alle kollektive forvaltningorganer, som den har indgået repræsentationsaftaler med.

De i første afsnit omhandlede oplysninger omfatter, hvor tilgængeligt, følgende:

- a) titlen på værket eller anden frembringelse
- b) navnet på ophavsmanden
- c) navnet på forlæggeren eller producenten, og
- d) alle andre relevante tilgængelige oplysninger, der kan bidrage til at identificere rettighedshaveren.

Den kollektive forvaltningsorganisation skal endvidere kontrollere de medlemsfortegnelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 5, og andre umiddelbart tilgængelige fortegnelser. Såfremt de ovennævnte foranstaltninger ikke giver resultat, skal den kollektive forvaltningsorganisation stille disse oplysninger til rådighed for offentligheden senest et år efter udløbet af tremånedersperioden.

4. Såfremt de beløb, der tilfalder rettighedshaverne, ikke kan fordeles efter tre år fra udgangen af det regnskabsår, hvor de pågældende rettighedsindtægter blev opkrævet, og såfremt den kollektive forvaltningsorganisation har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at identificere og lokalisere rettighedshaverne omhandlet i stk. 3, skal beløbene klassificeres som beløb, der ikke kan fordeles.

5. Generalforsamlingen for medlemmer i en kollektiv forvaltningsorganisation skal træffe afgørelse om anvendelsen af beløb, der ikke kan fordeles, i overensstemmelse med artikel 8, stk. 5, litra b), uden at dette berører rettighedshaveres krav på disse beløb over for den kollektive forvaltningsorganisation inden for rammerne af medlemsstaternes lovgivning om forældelsesfrister for krav.

6. Medlemsstaterne kan begrænse eller fastlægge den tilladte anvendelse af beløb, der ikke kan fordeles, bl.a. ved at sikre, at sådanne beløb anvendes på særskilt og uafhængig vis til finansiering af sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige formål til gavn for rettighedshavere.

KAPITEL 3

Forvaltning af rettigheder på vegne af andre kollektive forvaltningsorganisationer

Artikel 14

Rettigheder, der forvaltes i henhold til repræsentationsaftaler

Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation ikke diskriminerer mod nogen rettighedshaver, hvis rettigheder den forvalter i henhold til en repræsentationsaftale, navnlig med

hensyn til gældende tariffer, administrationsomkostninger og betingelserne for opkrævning af rettighedsindtægter og fordeling af skyldige beløb til rettighedshavere.

Artikel 15

Fradrag og betalinger i henhold til repræsentationsaftaler

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation ikke foretager fradrag, undtagen for administrationsomkostninger, fra de rettighedsindtægter, der hidrører fra de rettigheder, det forvalter på grundlag af en repræsentationsaftale, eller fra nogen anden indtægt hidrørende fra investering af disse rettighedsindtægter, medmindre den anden kollektive forvaltningsorganisation, der er part i repræsentationsaftalen, har givet sit udtrykkelige samtykke til sådanne fradrag.

2. Den kollektive forvaltningsorganisation skal regelmæssigt, omhyggeligt og nøjagtigt fordele og betale skyldige beløb til andre kollektive forvaltningsorganisationer.

3. Den kollektive forvaltningsorganisation skal foretage en sådan fordeling og betaling til de andre kollektive forvaltningsorganisationer hurtigst muligt og senest ni måneder fra udgangen af det regnskabsår, i hvilket de pågældende rettighedsindtægter er blevet opkrævet, medmindre der er objektive grunde, navnlig i forbindelse med indberetning fra brugere, identifikation af rettigheder, rettighedshavere eller matchning af oplysninger om værker og andre frembringelser med rettighedshavere, som forhindrer den kollektive forvaltningsorganisation i at overholde denne frist.

Den kollektive forvaltningsorganisation eller, såfremt den har medlemmer, som er enheder, der repræsenterer rettighedshavere, disse medlemmer, skal fordele og betale de skyldige beløb til rettighedshaverne hurtigst muligt og senest seks måneder efter udgangen af det regnskabsår, i hvilket de pågældende rettighedsindtægter er blevet opkrævet, medmindre der er objektive grunde, navnlig i forbindelse med indberetning fra brugere, identifikation af rettigheder, rettighedshavere eller matchning af oplysninger om værker og andre frembringelser med rettighedshavere, som forhindrer den kollektive forvaltningsorganisation eller i givet fald dens medlemmer i at overholde denne frist.

KAPITEL 4

Forbindelser med brugerne

Artikel 16

Licensering

1. Medlemsstaterne sikrer, at kollektive forvaltningsorganisationer og brugere fører forhandlinger om licensering af rettigheder i god tro. Kollektive forvaltningsorganisationer og brugere skal give hinanden alle nødvendige oplysninger.

2. Licensbetingelser skal være baseret på objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Kollektive forvaltningsorganisationer er i forbindelse med licensering af rettigheder ikke forpligtet til at anvende licensbetingelser aftalt med en bruger som præcedens for andre onlinetjenester, når den pågældende bruger leverer en ny type onlinetjeneste, som har været tilgængelig for offentligheden i Unionen i mindre end tre år.

Rettighedshavere skal modtage et passende vederlag for anvendelsen af rettighederne. Tariffer for enerettigheder og retten til vederlag skal stå i et rimeligt forhold til bl.a. den økonomiske værdi af disse rettigheders anvendelse i handelen under hensyntagen til arten og omfanget af anvendelsen af værkerne og andre frembringelser og den økonomiske værdi af den tjenesteydelse, som den kollektive organisation leverer. Kollektive forvaltningsorganisationer skal oplyse den berørte bruger om kriterierne for fastsættelsen af disse tariffer.

3. Kollektive forvaltningsorganisationer skal besvare anmodninger fra brugere uden unødigt forsinkelse og bl.a. angive, hvilke informationer den kollektive forvaltningsorganisation behøver for at tilbyde en licens.

Når den kollektive forvaltningsorganisation har modtaget alle relevante oplysninger, skal den uden unødigt forsinkelse enten tilbyde en licens eller give brugeren en begrundet meddelelse om, at den ikke agter at udstede licens til en bestemt tjenesteydelse.

4. En kollektiv forvaltningsorganisation skal gøre det muligt for brugerne at kommunikere med den ad elektronisk vej, herunder, når det er relevant, med henblik på rapportering om licensens anvendelse.

Artikel 17

Brugeres forpligtelser

Medlemsstaterne vedtager bestemmelser til sikring af, at brugerne inden for et aftalt eller forud fastsat tidsrum og i et aftalt eller forud fastsat format giver en kollektiv forvaltningsorganisation de relevante oplysninger, de råder over om anvendelsen af de rettigheder, den kollektive forvaltningsorganisation repræsenterer, som er nødvendige for opkrævning af rettighedsindtægter og for fordeling og betaling af skyldige beløb til rettighedshavere. De kollektive forvaltningsorganisationer og brugerne skal, når de træffer afgørelse om det format, sådanne oplysninger skal afgives i, så vidt muligt tage hensyn til frivillige branchestandarder.

KAPITEL 5

Gennemsigtighed og rapportering

Artikel 18

Oplysninger til rettighedshavere om forvaltning af deres rettigheder

1. Uden at det berører nærværende artikels stk. 2, artikel 19 og artikel 28, stk. 2, skal medlemsstaterne sikre, at kollektive

forvaltningsorganisationer mindst én gang om året stiller mindst de følgende oplysninger til rådighed for hver rettighedshaver, som de har tildelt rettighedsindtægter eller foretaget betalinger til, i den periode, som oplysningerne vedrører:

- a) alle kontaktoplysninger, som rettighedshaveren har givet den kollektive forvaltningsorganisation tilladelse til at anvende for at identificere og lokalisere rettighedshaveren
- b) de rettighedsindtægter, der er tildelt rettighedshaveren
- c) de beløb, som den kollektive forvaltningsorganisation har betalt til rettighedshaveren pr. kategori af forvaltede rettigheder og pr. type anvendelse
- d) den periode, hvori den anvendelse, for hvilken der tildeltes og betaltes beløb til rettighedshaveren, fandt sted, medmindre der er objektive grunde relateret til indberetning fra brugere, som forhindrer den kollektive forvaltningsorganisation i at give disse oplysninger
- e) fradrag vedrørende administrationsomkostninger
- f) beløb, der er fratrukket til andre formål end vedrørende administrationsomkostninger, herunder dem, der kan kræves i henhold til national ret for sociale, kulturelle eller uddannelsesmæssige tjenesteydelser
- g) enhver rettighedsindtægt tildelt rettighedshaveren, der er udestående for enhver periode.

2. Såfremt en kollektiv forvaltningsorganisation tildeler rettighedsindtægter og blandt sine medlemmer har enheder, der er ansvarlige for fordelingen af rettighedsindtægter til rettighedshavere, skal den kollektive forvaltningsorganisation give de i stk. 1 anførte oplysninger til disse enheder, såfremt de ikke allerede råder over dem. Medlemsstaterne sikrer, at enhederne mindst én gang om året stiller mindst de i stk. 1 anførte oplysninger til rådighed for hver rettighedshaver, som de har tildelt rettighedsindtægter eller foretaget betalinger til i den periode, som oplysningerne vedrører:

Artikel 19

Oplysninger til andre kollektive forvaltningsorganisationer om forvaltning af rettigheder i henhold til repræsentationsaftaler

Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation ad elektronisk vej og mindst én gang om året stiller mindst følgende oplysninger til rådighed for kollektive forvaltningsorganisationer, på hvis vegne den forvalter rettigheder i henhold til en repræsentationsaftale, for den periode, som oplysningerne vedrører:

- a) de rettighedsindtægter, der er tildelt, og de beløb, der er betalt af den kollektive forvaltningsorganisation pr. kategori af forvaltede rettigheder og pr. type anvendelse for de rettigheder, det forvalter i henhold til repræsentationsaftalen, samt eventuelle tildelte rettighedsindtægter, der er udestående for enhver periode
- b) fradrag vedrørende administrationsomkostninger
- c) fradrag til ethvert andet formål end vedrørende administrationsomkostninger, jf. artikel 15
- d) oplysninger om alle licenser, som der er givet tilladelse til eller afslag på vedrørende værker og andre frembringelser, som er omfattet af repræsentationsaftalen
- e) beslutninger vedtaget på generalforsamlingen for medlemmer, i det omfang disse beslutninger er af relevans for forvaltningen af rettigheder i henhold til repræsentationsaftalen.
- c) standardlicensaftaler og gældende standardtariffer, herunder nedslag
- d) listen over de personer, der er omhandlet i artikel 10
- e) dens generelle politik for fordeling af skyldige beløb til rettighedshavere
- f) dens generelle politik for administrationsomkostninger
- g) dens generelle politik for fradrag undtagen for administrationsomkostninger, fra rettighedsindtægter og fra nogen anden indtægt hidrørende fra investering af disse rettighedsindtægter, herunder fradrag til sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenesteydelser
- h) en liste over de repræsentationsaftaler, den har indgået, og navnene på de kollektive forvaltningsorganisationer, den har indgået disse repræsentationsaftaler med
- i) dens generelle politik for anvendelsen af beløb, der ikke kan fordeles
- j) de tilgængelige klagemuligheder og tvistbilæggelsesordninger i overensstemmelse med artikel 33, 34 og 35.

Artikel 20

Oplysninger til rettighedshavere, andre kollektive forvaltningsorganisationer og brugere på anmodning

Uden at det berører artikel 25 skal medlemsstaterne sikre, at en kollektiv forvaltningsorganisation som svar på en behørigt begrundet anmodning ad elektronisk vej og uden unødigt forsinkelse stiller mindst følgende oplysninger til rådighed for enhver kollektiv forvaltningsorganisation, på hvis vegne den forvalter rettigheder i henhold til en repræsentationsaftale, for enhver rettighedshaver eller for enhver bruger:

- a) de værker eller andre frembringelser, den repræsenterer, de rettigheder, den forvalter, direkte eller under repræsentationsaftaler, og de territoriale områder, der er omfattet, eller
- b) hvor sådanne værker eller andre frembringelser på grund af den kollektive forvaltningsorganisations aktivitetsfelt ikke kan bestemmes, de typer af værker eller andre frembringelser, den repræsenterer, de rettigheder, den forvalter, og de territoriale områder, der er omfattet.

Artikel 21

Offentliggørelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation mindst offentliggør følgende oplysninger:

- a) dens statutter
- b) dens medlemskabsvilkår og betingelserne for ophævelse af bemyndigelsen til at forvalte rettigheder, hvis de ikke fremgår af statutterne

2. Den kollektive forvaltningsorganisation skal på sit websted offentliggøre og ajourføre de i stk. 1 omhandlede oplysninger.

Artikel 22

Årlig gennemsigthedsrapport

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation uanset sin retlige form i henhold til national ret udarbejder og offentliggør en årlig gennemsigthedsrapport, herunder den i stk. 3 omhandlede særreport, for hvert regnskabsår senest otte måneder efter afslutningen af det pågældende regnskabsår.

Den kollektive forvaltningsorganisation offentliggør på sit websted den årlige gennemsigthedsrapport, som skal forblive offentligt tilgængelig på webstedet i mindst fem år.

2. Den årlige gennemsigthedsrapport skal mindst indeholde de i bilaget fastsatte oplysninger.

3. En særreport skal omhandle anvendelsen af de fradrag, der foretages med henblik på sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenesteydelser, og skal mindst indeholde de i punkt 3 i bilaget anførte oplysninger.

4. De regnskabsmæssige oplysninger i den årlige gennemsigthedsrapport skal revideres af en eller flere personer, der ved lov er autoriseret til at revidere regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).

Revisionsberetningen, inklusive eventuelle forbehold i tilknytning hertil, skal gengives ubeskåret i årsrapporten.

Ved anvendelsen af dette stykke omfatter de regnskabsmæssige oplysninger de regnskaber, som er omhandlet i punkt 1, litra a), i bilaget, og de finansielle oplysninger, der er omhandlet i punkt 1, litra g) og h), og i punkt 2 i bilaget.

AFSNIT III

KOLLEKTIVE FORVALTNINGSORGANISATIONERS UDSTEDELSE AF MULTITERRITORIALE LICENSER FOR ONLINEMUSIKRETTIGHEDER

Artikel 23

Multiterritorial licensering i det indre marked

Medlemsstaterne sikrer, at kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret på deres område, opfylder kravene i dette afsnit, når de udsteder multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder.

Artikel 24

Kapacitet til at behandle multiterritoriale licenser

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation, som udsteder multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder, har tilstrækkelig kapacitet til på en effektiv og gennemsigtig måde at foretage elektronisk behandling af data, der er nødvendige for forvaltningen af sådanne licenser, herunder med henblik på at identificere det repertoire og overvåge dets anvendelse, fakturering af brugere, opkrævning af rettighedsindtægter og fordeling af skyldige beløb til rettighedshaverne.

2. Med henblik på stk. 1 skal en kollektiv forvaltningsorganisation mindst opfylde følgende betingelser:

- have kapacitet til nøjagtigt at identificere musikværker, helt eller delvis, som den kollektive forvaltningsorganisation er bemyndiget til at repræsentere
- have kapacitet til nøjagtigt, helt eller delvis og med hensyn til hvert relevant territorialt område at definere rettigheder og disses henholdsvis indehavere for hvert musikværk eller andele heri, som den kollektive forvaltningsorganisation er bemyndiget til at repræsentere
- gøre anvendelse af entydige identifikatorer med henblik på at identificere rettighedshavere og musikværker, idet der så vidt muligt tages hensyn til frivillige branchestandarder og praksis, som er udviklet på internationalt plan eller EU-plan
- gøre anvendelse af passende midler med henblik på at identificere og rettidigt og effektivt udrede uoverensstemmelser i dataene fra andre kollektive forvaltningsorganisationer, der udsteder multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder.

Artikel 25

Gennemsigtighed af multiterritoriale repertoireoplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation, som udsteder multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder, som svar på en behørigt begrundet anmodning og ad elektronisk vej giver onlinemusiktjenesteydere, de rettighedshavere, hvis rettigheder den repræsenterer, og andre kollektive forvaltningsorganisationer ajourførte oplysninger, der gør det muligt at identificere det onlinemusikrepertoire, det repræsenterer. Dette skal omfatte:

- de repræsenterede musikværker
- de repræsenterede rettigheder, helt eller delvis, og
- de omfattede territoriale områder.

2. Den kollektive forvaltningsorganisation kan om fornødent træffe passende foranstaltninger til at beskytte dataenes nøjagtighed og integritet, at kontrollere deres genanvendelse og at beskytte kommercielt følsomme oplysninger.

Artikel 26

Nøjagtighed af multiterritoriale repertoireoplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation, som udsteder multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder, har indført ordninger, der gør det muligt for rettighedshavere andre kollektive forvaltningsorganisationer og onlinetjenesteudbydere at gøre indsigelse mod indholdet af de data, der er omhandlet i listen over betingelser i henhold til artikel 24, stk. 2, eller oplysninger i henhold til artikel 25, hvis sådanne rettighedshavere, kollektive forvaltningsorganisationer og onlinetjenesteudbydere, på grundlag af rimeligt bevismateriale, har grund til at tro, at data eller oplysninger er urigtige i forbindelse med deres onlinemusikrettigheder. Hvor kravet er tilstrækkeligt dokumenteret, skal den kollektive forvaltningsorganisation sikre, at de pågældende data eller oplysninger korrigeres uden unødigt forsinkelse.

2. Den kollektive forvaltningsorganisation skal give rettighedshavere, hvis musikværker indgår i dens eget musikrepertoire, og rettighedshavere, der har bemyndiget den til at forvalte deres onlinemusikrettigheder i overensstemmelse med artikel 31 mulighed for i elektronisk form at tilsende den oplysninger vedrørende deres musikværker, deres rettigheder til disse værker og de territoriale områder, for hvilke de giver organisationen bemyndigelse. Den kollektive forvaltningsorganisation og rettighedshaverne skal i denne forbindelse så vidt muligt tage hensyn til frivillige branchestandarder eller praksis vedrørende udveksling af data, der er udarbejdet på internationalt plan eller EU-plan, og som giver rettighedsindehaverne mulighed for at specificere musikværket, helt eller delvis, onlinerettighederne, helt eller delvis, og de territoriale områder, for hvilke de giver organisationen bemyndigelse.

3. Giver en kollektiv forvaltningsorganisation en anden kollektiv forvaltningsorganisation bemyndigelse til at udstede multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder i henhold til artikel 29 og 30, skal den bemyndigede organisation også anvende nærværende artikels stk. 2 på de rettighedshavere, hvis musikværker indgår i den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisations eget repertoire, medmindre de to kollektive forvaltningsorganisationer aftaler andet.

Artikel 27

Nøjagtig og rettidig rapportering og fakturering

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kollektiv forvaltningsorganisation overvåger den måde, hvorpå onlinemusiktjenesteudbydere, til hvilke det har udstedt en multiterritorial licens for onlinemusikrettigheder, som den helt eller delvis repræsenterer, anvender disse rettigheder.

2. Den kollektive forvaltningsorganisation skal tilbyde onlinemusiktjenesteudbydere mulighed for ad elektronisk vej at rapportere om den faktiske anvendelse af onlinemusikrettigheder, og onlinemusiktjenesteudbydere skal rapportere nøjagtigt om den faktiske anvendelse af disse værker. Den kollektive forvaltningsorganisation skal tilbyde anvendelse af mindst én rapporteringsmetode, der tager hensyn til frivillige branchestandarder eller praksis, som er udviklet på internationalt plan eller EU-plan, for elektronisk udveksling af sådanne data. Den kollektive forvaltningsorganisation kan nægte at acceptere rapportering fra onlinetjenesteudbyderen i et beskyttet format, hvis organisationen giver mulighed for rapportering i henhold til en branchestandard for elektronisk dataudveksling.

3. Den kollektive forvaltningsorganisation skal foretage elektronisk fakturering af onlinetjenesteudbyderen. Den kollektive forvaltningsorganisation skal tilbyde anvendelse af mindst et format, hvor der tages hensyn til frivillige branchestandarder eller praksis, der er udviklet på internationalt plan eller EU-plan. Fakturaen skal identificere de værker og rettigheder, for hvilke der gives licens, helt eller delvis, på grundlag af dataene omhandlet i listen af betingelser i artikel 24, stk. 2, og de tilsvarende faktiske anvendelser i det omfang, det er muligt på grundlag af de oplysninger, der fremlægges af onlinetjenesteudbyderen, og det format, der anvendes til at give disse oplysninger. Onlinetjenesteudbyderen kan ikke nægte at modtage fakturaen på grund af dennes format, hvis den kollektive forvaltningsorganisation anvender en branchestandard.

4. Den kollektive forvaltningsorganisation skal fakturere onlinetjenesteudbyderen nøjagtigt og uden forsinkelse, efter at den faktiske anvendelse af onlinerettigheder til det pågældende musikværk er rapporteret, undtagen i tilfælde, hvor dette ikke er muligt af grunde, der kan tilskrives onlinetjenesteudbyderen.

5. Den kollektive forvaltningsorganisation skal have indført passende ordninger, der giver onlinetjenesteudbyderen mulighed for at anfægte fakturaens rigtighed, herunder når onlinetjenesteudbyderen modtager fakturaer fra en eller flere kollektive forvaltningsorganisationer for samme onlinerettigheder til samme musikværk.

Artikel 28

Nøjagtig og rettidig betaling til rettighedshavere

1. Med forbehold af stk. 3 skal medlemsstaterne sikre, at en kollektiv forvaltningsorganisation, som udsteder multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder, præcist og uden forsinkelse, efter at den faktiske anvendelse af arbejdet er rapporteret, fordeles skyldige beløb til rettighedshavere hidrørende fra sådanne licenser, medmindre dette ikke er muligt af årsager, der kan tilskrives onlinemusiktjenesteudbyderen.

2. Med forbehold af stk. 3 skal den kollektive forvaltningsorganisation mindst give følgende oplysninger til rettighedshaverne sammen med enhver betaling, som den foretager i medfør af stk. 1:

- a) den periode, hvor anvendelserne fandt sted, og for hvilke rettighedshaverne skal have udbetalt et beløb, samt de territoriale områder, hvor anvendelserne fandt sted
- b) de beløb, der er opkrævet, de fradrag, der er foretaget, og de beløb, der er fordelt af den kollektive forvaltningsorganisation for hver onlinerettighed til ethvert musikværk, som rettighedshavere har givet den kollektive forvaltningsorganisation bemyndigelse til at repræsentere helt eller delvist
- c) de beløb, der er opkrævet for rettighedshavere, de fradrag, der er foretaget, og de beløb, der er fordelt af den kollektive forvaltningsorganisation for hver onlinetjenesteudbyder.

3. Giver en kollektiv forvaltningsorganisation en anden kollektiv forvaltningsorganisation bemyndigelse til at udstede multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder i henhold til artikel 29 og 30, skal den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisation fordele de i stk. 1 omhandlede beløb præcist og uden forsinkelse og give de i stk. 2 omhandlede oplysninger til den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisation. Den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisation skal være ansvarlig for den efterfølgende fordeling af sådanne beløb og sikre, at sådanne oplysninger meddeles rettighedshavere, medmindre de kollektive forvaltningsorganisationer aftaler andet.

Artikel 29

Aftaler mellem kollektive forvaltningsorganisationer om multiterritorial licensering

1. Medlemsstaterne sikrer, at enhver repræsentationsaftale mellem kollektive forvaltningsorganisationer, ifølge hvilken en kollektiv forvaltningsorganisation giver en anden kollektiv forvaltningsorganisation bemyndigelse til at udstede multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder i sit eget musikrepertoire, er af ikke-eksklusiv karakter. Den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisation skal forvalte disse onlinerettigheder på et ikke-diskriminerende grundlag.

2. Den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisation skal underrette sine medlemmer om de væsentligste vilkår i aftalen, herunder om aftalens varighed og de omkostninger, der er forbundet med de tjenester, der ydes af den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisation.

3. Den bemyndigede kollektive forvaltningsorganisation skal underrette den bemyndigende kollektive forvaltningsorganisation om de væsentligste vilkår for udstedelse af licenser for sidstnævntes onlinerettigheder, herunder karakteren af udnyttelsen, alle bestemmelser, der vedrører eller påvirker licensafgiften, licensens gyldighedsperiode, regnskabsperioderne, og de territoriale områder, der er omfattet.

Artikel 30

Forpligtelse til at repræsentere en anden kollektiv forvaltningsorganisation med henblik på multiterritorial licensering

1. Når en kollektiv forvaltningsorganisation, der ikke giver eller tilbyder at udstede multiterritoriale licenser for onlinemusikrettighederne i dens eget musikrepertoire, anmoder en anden kollektiv forvaltningsorganisation om at indgå en repræsentationsaftale med henblik på at repræsentere disse rettigheder, skal medlemsstaterne sikre, at den anmodede kollektive forvaltningsorganisation er forpligtet til at tilslutte sig en sådan anmodning, såfremt den allerede udsteder eller tilbyder at udstede multiterritoriale licenser for samme kategori af onlinemusikrettigheder til en eller flere andre kollektive forvaltningsorganisationers repertoire.

2. Den anmodede kollektive forvaltningsorganisation er forpligtet til uden unødigt forsinkelse at svare skriftligt på forespørgslen fra den anmodende kollektive forvaltningsorganisation.

3. Med forbehold af stk. 5 og 6 skal den anmodede kollektive forvaltningsorganisation forvalte det repertoire, der repræsenteres af den anmodende kollektive forvaltningsorganisation, på de samme betingelser, som den anvender i forvaltningen af sit eget repertoire.

4. Den anmodede kollektive forvaltningsorganisation skal inkludere det repertoire, som den repræsenterer for den anmodende kollektive forvaltningsorganisation, i alle de tilbud, som den retter til onlinetjenesteudbydere.

5. Forvaltningsgebyret for den tjeneste, som den anmodede kollektive forvaltningsorganisation leverer til den anmodende kollektive forvaltningsorganisation, må ikke overstige de rimelige omkostninger, der afholdes af den anmodede kollektive forvaltningsorganisation.

6. Den anmodende kollektive forvaltningsorganisation skal give den anmodede kollektive forvaltningsorganisation de oplysninger om dens eget musikrepertoire, der er nødvendige for udstedelsen af multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder. Er oplysningerne utilstrækkelige eller i en form, som ikke tillader den anmodede kollektive forvaltningsorganisation at

opfylde kravene i dette afsnit, har den anmodede forvaltningsorganisation ret til at anmode om betaling af de rimelige omkostninger, der er afholdt til at opfylde sådanne krav, eller til at udelukke sådanne værker, for hvilke oplysningerne er utilstrækkelige eller ikke kan anvendes.

Artikel 31

Adgang til multiterritorial licensering

Når en kollektiv forvaltningsorganisation ikke udsteder eller tilbyder at udstede multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder eller ikke giver en anden kollektiv forvaltningsorganisation mulighed for at repræsentere disse rettigheder til dette formål senest den 10. april 2017, skal medlemsstaterne sikre, at rettighedshavere, der har bemyndiget den pågældende forvaltningsorganisation til at repræsentere deres onlinemusikrettigheder, kan fratage den kollektive forvaltningsorganisation onlinemusikrettighederne med henblik på at udstede multiterritoriale licenser vedrørende alle territoriale områder, uden at det er nødvendigt at trække onlinemusikrettighederne til monoterritoriale licenser tilbage, med henblik på selv at udstede multiterritoriale licenser for deres egne onlinemusikrettigheder eller gennem enhver anden part, de udpeger, eller gennem enhver kollektiv forvaltningsorganisation, der opfylder bestemmelserne i dette afsnit.

Artikel 32

Undtagelse for onlinemusikrettigheder, der er nødvendige for radio- og tv-programmer

Kravene i dette afsnit finder ikke anvendelse på kollektive forvaltningsorganisationer, der på grundlag af frivillig sammenlægning af de krævede rettigheder og i overensstemmelse med konkurrencereglerne i artikel 101 og 102 i TEUF udsteder en multiterritorial licens for onlinemusikrettigheder, som kræves af radio- og TV-selskaber med henblik på overførsel eller tilrådighedsstillelse af deres radio- og TV-programmer samtidig med eller efter deres første udsendelse, samt ethvert andet onlinemateriale, herunder forhåndsvisninger, der er produceret af eller for radio- og TV-selskabet, der er accessorisk til den første udsendelse af radio- og TV-programmer.

AFSNIT IV

HÅNDHÆVELSESFORANSTALTNINGER

Artikel 33

Klageprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kollektive forvaltningsorganisationer giver deres medlemmer og kollektive forvaltningsorganisationer, på hvis vegne de forvalter rettigheder i medfør af en repræsentationsaftale, adgang til effektive og hurtige procedurer for behandling af klager, navnlig i forbindelse med bemyndigelsen til at forvalte rettigheder og ophævelsen eller tilbagetrækningen af rettigheder, medlemskabsvilkår, opkrævning af skyldige beløb, der tilfalder rettighedshavere, fradrag og fordeling.

2. Kollektive forvaltningsorganisationer skal svare skriftligt på klager fra medlemmer eller kollektive forvaltningsorganisationer, på hvis vegne de forvalter rettigheder i medfør af en repræsentationsaftale. Den kollektive forvaltningsorganisation skal give en begrundelse, hvis den afviser en klage.

Artikel 34

Procedurer for alternativ tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne kan fastlægge, at tvister mellem kollektive forvaltningsorganisationer, medlemmer af kollektive forvaltningsorganisationer, rettighedshavere eller brugere vedrørende nationale bestemmelser, der er indført i medfør af kravene i dette direktiv, kan underkastes en hurtig, uafhængig og upartisk alternativ tvistbilæggelsesprocedure.

2. Medlemsstaterne skal med henblik på afsnit III sikre, at følgende tvister vedrørende en kollektiv forvaltningsorganisation, der er etableret på deres territoriale område, og som udsteder eller tilbyder at udstede multiterritoriale licenser for onlinemusikrettigheder, kan underkastes en uafhængig og upartisk alternativ tvistbilæggelsesprocedure:

- a) tvister med en faktisk eller potentiel onlinemusiktjenesteudbyder om anvendelsen af artikel 16, 25, 26 og 27
- b) tvister med en eller flere rettighedshavere om anvendelsen af artikel 25, 26, 27, 28, 29, 30 og 31
- c) tvister med en anden kollektiv forvaltningsorganisation om anvendelsen af artikel 25, 26, 27, 28, 29 og 30.

Artikel 35

Tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at tvister mellem kollektive forvaltningsorganisationer og brugere om især gældende og foreslåede licensbetingelser eller brud på kontrakter kan forelægges en domstol eller, hvis det er relevant, et andet uafhængigt og upartisk tvistbilæggelsesorgan, hvor dette organ har ekspertise inden for intellektuelle ejendomsrettigheder.

2. Artikel 33 og 34 og nærværende artikels stk. 1 berører ikke parternes ret til at gøre deres rettigheder gældende og forsvare deres rettigheder ved at anlægge sag ved en domstol.

Artikel 36

Overholdelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er udpeget til dette formål, overvåger, at de kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret på deres territoriale område, overholder de nationale retsregler, som er vedtaget i henhold til kravene i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der findes procedurer for medlemmer af en kollektiv forvaltningsorganisation, rettighedshavere, brugere, kollektive forvaltningsorganisationer og andre

interesserede parter til at underrette de kompetente myndigheder, der er udpeget til dette formål, om aktiviteter eller omstændigheder, som efter deres opfattelse udgør en tilsidesættelse af de nationale bestemmelser, der er indført i medfør af kravene i dette direktiv.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, som er udpeget til dette formål, kan pålægge passende sanktioner eller træffe passende foranstaltninger, hvis de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv ikke er overholdt. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og have en afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne underretter senest den 10. april 2016 Kommissionen om de i nærværende artikel og i artikel 37 og 38 omhandlede kompetente myndigheder. Kommissionen offentliggør de i den forbindelse modtagne oplysninger.

Artikel 37

Udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder

1. Med henblik på at fremme overvågningen af anvendelsen af dette direktiv sikrer hver medlemsstat, at en anmodning om oplysninger modtaget fra en kompetent myndighed i en anden medlemsstat, der er udpeget til dette formål, vedrørende spørgsmål, som er relevante for anvendelsen af dette direktiv, navnlig med hensyn til de aktiviteter, som udøves af kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret på den anmodede medlemsstats territoriale område, besvares uden unødigt forsinkelse af den kompetente myndighed, der er udpeget til dette formål, forudsat at anmodningen er behørigt begrundet.

2. Hvis en kompetent myndighed vurderer, at en kollektiv forvaltningsorganisation, der er etableret i en anden medlemsstat, men handler inden for dens territoriale område, eventuelt ikke overholder den nationale ret i den medlemsstat, hvor den pågældende kollektive forvaltningsorganisation er etableret, som er vedtaget i medfør af kravene i dette direktiv, kan denne kompetente myndighed fremsende alle relevante oplysninger til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den kollektive forvaltningsorganisation er etableret, eventuelt sammen med en anmodning til den pågældende myndighed om at træffe passende foranstaltninger på de områder, der henhører under dens kompetence. Den anmodede kompetente myndighed skal afgive et begrundet svar inden for tre måneder.

3. Sager som omhandlet i stk. 2 kan også af den kompetente myndighed henvises til den ekspertgruppe, som er nedsat i overensstemmelse med artikel 41.

Artikel 38

Samarbejde om udviklingen af multiterritorial licensering

1. Kommissionen skal fremme en regelmæssig udveksling af oplysninger mellem de til dette formål udpegede kompetente myndigheder i medlemsstaterne og mellem disse myndigheder og Kommissionen om situationen og udviklingen med hensyn til multiterritorial licensering.

2. Kommissionen skal gennemføre regelmæssige høringer med repræsentanter for rettighedshavere, kollektive forvaltningsorganisationer, brugere, forbrugere og andre berørte parter om deres erfaringer med anvendelsen af bestemmelserne i afsnit III i dette direktiv. Kommissionen skal give de kompetente myndigheder alle relevante oplysninger, der fremgår af disse høringer, inden for de i stk. 1 fastsatte rammer for udveksling af oplysninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder senest den 10. oktober 2017 giver Kommissionen en rapport om situationen og udviklingen med hensyn til multiterritorial licensering på deres territoriale område. Rapporten skal navnlig indeholde oplysninger om adgangen til multiterritoriale licenser i den pågældende medlemsstat og om kollektive forvaltningsorganisationers overholdelse af de nationale bestemmelser til gennemførelse af afsnit III i dette direktiv sammen med en vurdering af udviklingen med hensyn til multiterritorial licensering af brugeres, forbrugeres, rettighedshaveres og andre interesserede parter onlinemusikrettigheder.

4. Kommissionen vurderer på grundlag af de i henhold til stk. 3 modtagne rapporter og de oplysninger, der er indsamlet i henhold til stk. 1 og 2, anvendelsen af afsnit III i dette direktiv. Kommissionen overvejer, såfremt det er hensigtsmæssigt på grundlag af en særreport, yderligere skridt til at løse ethvert eventuelt konstateret problem. Denne vurdering skal navnlig omfatte følgende:

- antallet af kollektive forvaltningsorganisationer, der opfylder kravene i afsnit III
- anvendelsen af artikel 29 og 30, herunder antallet af repræsentationsaftaler mellem kollektive forvaltningsorganisationer i henhold til disse artikler
- andelen af repertoarer i medlemsstaterne, som er til rådighed for multiterritorial licensering.

AFSNIT V

RAPPORTERING OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 39

Meddelelse om kollektive forvaltningsorganisationer

Medlemsstaterne fremsender senest den 10. april 2016 på grundlag af de oplysninger, de er i besiddelse af, en liste til Kommissionen over de kollektive forvaltningsorganisationer, der er etableret på deres territoriale områder.

Medlemsstaterne underretter uden unødigt forsinkelse Kommissionen om ændringer af denne liste.

Kommissionen offentliggør oplysninger herom og ajourfører listen.

Artikel 40

Rapport

Kommissionen skal senest den 10. april 2021 vurdere anvendelsen af dette direktiv og forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv. Denne

rapport skal indeholde en vurdering af dette direktivs konsekvenser for udviklingen af grænseoverskridende tjenester, den kulturelle mangfoldighed, om forbindelserne mellem kollektive forvaltningsorganisationer og brugere og om driften i Unionen af kollektive forvaltningsorganisationer, som er etableret uden for Unionen, samt, hvis det er nødvendigt, om behovet for en revision. Kommissionens rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

Artikel 41

Ekspertgruppe

Der nedsættes hermed en ekspertgruppe. Gruppen består af repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Ekspertgruppens formandskab varetages af en repræsentant for Kommissionen, og gruppen træder sammen enten på formandens initiativ eller på anmodning af en medlemsstats delegation. Gruppens arbejdsopgaver består i at:

- undersøge virkningen af dette direktivs gennemførelse på driften af kollektive forvaltningsorganisationer og uafhængige forvaltningsenheder i det indre marked samt fremhæve eventuelle vanskeligheder
- tilrettelægge høringer om alle spørgsmål vedrørende anvendelsen af dette direktiv
- fremme udvekslingen af oplysninger om den relevante udvikling, der sker inden for lovgivning og retspraksis samt på det økonomiske, sociale, kulturelle og teknologiske område, navnlig med hensyn til det digitale marked for værker og andre frembringelser.

Artikel 42

Beskyttelse af personoplysninger

Behandlingen af personoplysninger inden for rammerne af dette direktiv er underlagt 95/46/EF.

Artikel 43

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 10. april 2016. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 44

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 45

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. februar 2014.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
D. KOURKOULAS
Formand

BILAG

1. Oplysninger, der skal afgives i den i artikel 22, stk. 2, omhandlede årlige gennemsigthedsrapport:
 - a) årsregnskab med en balance eller en formueopgørelse, en opgørelse over indtægter og udgifter i regnskabsåret og en pengestrømsopgørelse
 - b) en aktivitetsrapport for det forløbne regnskabsår
 - c) oplysninger vedrørende afvisninger af at udstede en licens, jf. artikel 16, stk. 3
 - d) en beskrivelse af den kollektive forvaltningsorganisations juridiske og forvaltningsmæssige struktur
 - e) oplysninger om alle enheder, som direkte eller indirekte, helt eller delvist, er ejet eller kontrolleret af den kollektive forvaltningsorganisation
 - f) oplysninger om det samlede vederlag til de i artikel 9, stk. 3, og artikel 10 omhandlede personer i det foregående år og andre fordele, der ydes dem
 - g) de i punkt 2 i dette bilag omhandlede finansielle oplysninger
 - h) en særreport om anvendelsen af alle fradrag, der foretages med henblik på sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenesteydelser, indeholdende de i punkt 3 i dette bilag omhandlede oplysninger.
2. Finansielle oplysninger, der skal afgives i den årlige gennemsigthedsrapport:
 - a) finansielle oplysninger om rettighedsindtægter pr. kategori af forvaltede rettigheder og pr. anvendelsestype (f.eks. TV, online, offentlig fremførelse), herunder oplysninger om indtægter hidrørende fra investering af rettighedsindtægter og anvendelsen af sådanne indtægter (hvorvidt de fordeles til rettighedshaverne eller andre kollektive forvaltningsorganisationer eller bruges på anden vis)
 - b) finansielle oplysninger om udgifterne til forvaltning af rettigheder og andre tjenester, som den kollektive forvaltningsorganisation yder rettighedshaverne, med en fuldstændig beskrivelse af mindst følgende elementer:
 - i) alle driftsomkostninger og finansielle omkostninger, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og, hvor der er tale om indirekte omkostninger, der ikke kan tildeles en eller flere kategorier af rettigheder, en redegørelse for den anvendte metode til fordeling af sådanne indirekte omkostninger
 - ii) driftsomkostninger og finansielle omkostninger, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og, hvor der er tale om indirekte omkostninger, der ikke kan tildeles en eller flere kategorier af rettigheder, en redegørelse for den anvendte metode til fordeling af sådanne indirekte omkostninger, udelukkende med hensyn til forvaltning af rettigheder, herunder administrationsomkostninger, der fratrækkes eller modregnes rettighedsindtægter eller enhver indtægt hidrørende fra investering af rettighedsindtægter i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, og artikel 12, stk. 1, 2 og 3
 - iii) driftsomkostninger og finansielle omkostninger med hensyn til andre tjenester end forvaltning af rettigheder, men omfattende sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenesteydelser
 - iv) midler anvendt til dækning af omkostninger
 - v) fradrag i rettighedsindtægter, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og pr. anvendelsestype, og formålet med fradraget, f.eks. omkostninger i forbindelse med forvaltning af rettigheder eller sociale, kulturelle eller uddannelsesmæssige tjenesteydelser
 - vi) omkostningerne til forvaltning af rettigheder og andre tjenester, som den kollektive forvaltningsorganisation yder rettighedshaverne, i procent af rettighedsindtægterne i det pågældende regnskabsår, pr. kategori af forvaltede rettigheder, og, hvor der er tale om indirekte omkostninger, der ikke kan tildeles en eller flere kategorier af rettigheder, en redegørelse for den anvendte metode til fordeling af sådanne indirekte omkostninger
 - c) finansielle oplysninger om skyldige beløb til rettighedshaverne med en fuldstændig beskrivelse af mindst følgende elementer:
 - i) det samlede beløb tildelt til rettighedshaverne, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og anvendelsestype
 - ii) det samlede beløb betalt til rettighedshaverne, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og anvendelsestype
 - iii) betalingshyppigheden, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og pr. anvendelsestype

- iv) det samlede beløb, der er opkrævet, men endnu ikke tildelt til rettighedshavere, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og anvendelsestype og angivelse af det regnskabsår, i hvilket beløbene er opkrævet
 - v) det samlede beløb, der er tildelt, men endnu ikke fordelt til rettighedshavere, med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og anvendelsestype og angivelse af det regnskabsår, i hvilket beløbene er opkrævet
 - vi) hvis en kollektiv forvaltningsorganisation ikke har foretaget fordeling og betaling inden for den frist, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, grundene til forsinkelsen
 - vii) de samlede beløb, der ikke kan fordeles, sammen med en redegørelse for anvendelsen af disse beløb
- d) oplysninger om forbindelser med andre kollektive forvaltningsorganisationer med en beskrivelse af mindst følgende elementer:
- i) beløb modtaget fra andre kollektive forvaltningsorganisationer og betalt til andre kollektive forvaltningsorganisationer, med en fordeling pr. kategori af rettigheder, pr. anvendelsestype og pr. organisation
 - ii) administrationsomkostninger og andre fradrag fra skyldige rettighedsindtægter til andre kollektive forvaltningsorganisationer, med en fordeling pr. kategori af rettigheder, pr. anvendelsestype og pr. organisation
 - iii) administrationsomkostninger og andre fradrag fra beløb betalt af andre kollektive forvaltningsorganisationer, med en fordeling pr. kategori af rettigheder og pr. organisation
 - iv) beløb fordelt direkte til rettighedshavere fra andre kollektive forvaltningsorganisationer, med en fordeling pr. kategori af rettigheder og pr. organisation.
3. Oplysninger, der skal afgives i den særberetning, der er omhandlet i artikel 22, stk. 3:
- a) fradrag, der foretages med henblik på sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenesteydelser i regnskabsåret, med en fordeling pr. type formål og for hver type formål med en fordeling pr. kategori af forvaltede rettigheder og pr. anvendelsestype
 - b) en forklaring af brugen af disse beløb, med en opdeling pr. type formål, herunder omkostningerne forbundet med forvaltning af fradrag, der foretages med henblik på at finansiere sociale, kulturelle eller uddannelsesmæssige tjenesteydelser samt de særskilte beløb, der anvendes til sociale, kulturelle og uddannelsesmæssige tjenester.
-

AFGØRELSER

RÅDETS AFGØRELSE Nr. 136/2014/EU

af 20. februar 2014

om regler og procedurer med henblik på at gøre det muligt for Grønland at deltage i Kimberley-processens certificeringsordning

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 203,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union er en deltagende part i Kimberley-processens certificeringsordning for international handel med uslebne diamanter («Kimberley-processens certificeringsordning»). Som deltagende part skal den sikre, at der følger et certifikat med hver eneste forsendelse af uslebne diamanter, der importeres til eller eksporteres fra Unionens område.
- (2) Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002 ⁽²⁾ indfører et EU-system for certificering og import- og eksportkontrol for uslebne diamanter med henblik på gennemførelse af Kimberley-processens certificeringsordning
- (3) Grønland er ikke en del af Unionens område, men er opført på listen over oversøiske lande og territorier i bilag II til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). I henhold til artikel 198 i TEUF er formålet med associeringen af de oversøiske lande og territorier med Unionen at fremme den økonomiske og sociale udvikling i de oversøiske lande og territorier og at oprette nære økonomiske forbindelser mellem dem og Unionen som helhed.
- (4) Danmark og Grønland har anmodet om, at det bliver gjort muligt for Grønland at deltage i Kimberley-processens certificeringsordning for uslebne diamanter gennem et samarbejde med Unionen. En sådan deltagelse ville styrke de økonomiske bånd mellem Unionen og Grønland inden for diamantindustrien, og det ville navnlig

sætte Grønland i stand til at eksportere uslebne diamanter med et EU-certifikat inden for rammerne af certificeringsordningen, så den økonomiske udvikling i Grønland kan fremmes.

- (5) Handel med uslebne diamanter i Grønland bør derfor ske i overensstemmelse med EU-reglerne om gennemførelse af Kimberley-processens certificeringsordning for international handel med uslebne diamanter. Anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 2368/2002 vil derfor blive udvidet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 257/2014 ⁽³⁾ til også at omfatte Grønlands område, for så vidt angår certificeringsordningen.
- (6) Særligt bør Grønland kun eksportere uslebne diamanter til andre deltagende parter i Kimberley-processens certificeringsordning, når diamanterne er blevet certificeret af en EU-myndighed opført på listen i bilag III til forordning (EF) nr. 2368/2002. Import af uslebne diamanter til Grønland bør også verificeres af EU-myndighederne.
- (7) For at der kan tillades international handel med uslebne diamanter i Grønland i overensstemmelse med reglerne om handel inden for Unionen, bør Grønland forpligte sig til at gennemføre de relevante bestemmelser i forordning (EF) nr. 2368/2002 i Grønlands nationale ret, så denne afgørelse kan finde anvendelse —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

Denne afgørelse fastsætter de generelle regler og betingelser for Grønlands deltagelse i ordningen for certificering og import- og eksportkontrol for uslebne diamanter, der er fastsat i forordning (EF) nr. 2368/2002. Med henblik herpå fastsætter denne afgørelse reglerne og procedurerne for anvendelsen af Kimberley-processens certificeringsordning på uslebne diamanter, der importeres til Grønland eller eksporteres fra Grønland til Unionen eller til andre deltagende parter i Kimberley-processens certificeringsordning.

⁽¹⁾ Udtalelse af 4.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002 af 20. december 2002 om gennemførelse af Kimberley-processens certificeringsordning for international handel med uslebne diamanter (EFT L 358 af 31.12.2002, s. 28).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 257/2014 af 26. februar 2014 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2368/2002 for så vidt angår Grønlands inddragelse i gennemførelsen af Kimberley-processens certificeringsordning (Se side 69 i denne EUT).

Artikel 2

Definitioner

I denne afgørelse forstås ved:

- a) »deltagende part«: en deltagende part som defineret i artikel 2, litra c), i forordning (EF) nr. 2368/2002
- b) »EU-myndighed«: en fællesskabsmyndighed som defineret i artikel 2, litra f), i forordning (EF) nr. 2368/2002
- c) »EU-certifikat«: et fællesskabscertifikat som defineret i artikel 2, litra g), i forordning (EF) nr. 2368/2002.

Artikel 3

Almindelige regler

1. Grønland sikrer, at forordning (EF) nr. 2368/2002 gennemføres i de bestemmelser i lovgivningen, der gælder for Grønland, for så vidt angår betingelser og formaliteter for import og eksport af uslebne diamanter, deres transit gennem Unionen fra og til en anden deltagende part end Unionen, Unionens, herunder Grønlands, deltagelse i Kimberley-processens certificeringsordning, forpligtelserne til at udvise passende omhu, modvirkning af omgåelse, informationsudveksling og sikring af, at sådanne bestemmelser overholdes.

2. Grønland udpeger de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af de relevante bestemmelser i forordning (EF) nr. 2368/2002 inden for dets område, og meddeler Kommissionen, at disse myndigheder er blevet udpeget med angivelse af deres kontaktoplysninger.

Artikel 4

Import til Unionen af uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland

- 1. Uslebne diamanter, kan kun importeres til Unionen, hvis
 - a) De er ledsaget af en attest, jf. stk. 2
 - b) de er placeret i en beholder, der er sikret mod manipulation, og de segl, der er påført ved udførelsen, ikke er brudt
 - c) attesten, jf. stk. 2, klart angiver, hvilken forsendelse den vedrører
 - d) de uslebne diamanter ikke tidligere er blevet eksporteret til en anden deltagende part end Unionen.

2. Med henblik på at tillade, at uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland, importeres til Unionen, udsteder den kompetente myndighed for Grønland, der er

opført på listen i bilag II (herefter »den grønlandske myndighed«), efter anmodning en attest, der opfylder kravene i bilag I.

3. Den grønlandske myndighed udsteder attesten til ansøgeren og opbevarer en kopi i tre år til dokumentationsformål.

4. En toldangivelse om overgang til fri omsætning i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 ⁽¹⁾ vedrørende uslebne diamanter, jf. denne artikels stk. 1, kan kun antages, hvis en EU-myndighed opført på listen i bilag III til forordning (EF) nr. 2368/2002 har verificeret attesten udstedt i medfør af denne artikels stk. 2. Med henblik herpå skal beholdere indeholdende uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland, straks ved indførelsen til Unionen overgives til en kompetent EU-myndighed til verificering.

5. Hvis en EU-myndighed fastslår, at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, skal den bekræfte dette på den originale attest og give importøren en bekræftet og forfalskningssikret kopi af attesten. Bekræftelsen skal finde sted senest ti arbejdsdage efter overgivelsen af attesten.

6. Den medlemsstat, hvortil der indføres uslebne diamanter fra Grønland, sikrer, at de overgives til den kompetente EU-myndighed. Eksportøren er ansvarlig for selve forsendelsen af de uslebne diamanter og de hermed forbundne omkostninger.

7. Hvis der er tvivl om, hvorvidt en attest udstedt i medfør af stk. 2 er ægte eller rigtig, eller hvis der er behov for yderligere oplysninger, kontakter toldmyndighederne den grønlandske myndighed.

8. EU-myndigheden skal opbevare originalerne af de attester, jf. stk. 2, som den har fået forelagt til verificering, i mindst tre år. Den giver Kommissionen eller personer eller organer, som er udpeget af Kommissionen, adgang til disse originale attester, navnlig med henblik på at besvare spørgsmål, der måtte blive rejst i forbindelse med Kimberley-processens certificeringsordning.

Artikel 5

Senere import af uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland, til Unionen

Uanset artikel 4 kan uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland, importeres til Unionen, hvis

- a) de tidligere lovligt er blevet genudført fra Unionen til Grønland
- b) de ledsages af en bekræftet og forfalskningssikret kopi af attesten omhandlet i artikel 4, stk. 2, som er valideret af en EU-myndighed i henhold til artikel 4, stk. 5

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1).

- c) de er placeret i en beholder, der er sikret mod manipulation, og de segl, der er påført ved udførslen, ikke er brudt
- d) dokumentet, jf. litra b), klart angiver, hvilken forsendelse den vedrører
- e) de uslebne diamanter ikke tidligere er blevet eksporteret til en anden deltagende part end Unionen.

Artikel 6

Anden import til Unionen af uslebne diamanter fra Grønland

Uanset artikel 4 og 5 kan uslebne diamanter fra Grønland importeres til Unionen, hvis

- a) de tidligere lovligt er blevet udført fra Unionen til Grønland
- b) de er ledsaget af det i artikel 9, litra b), nævnte dokument
- c) de er placeret i en beholder, der er sikret mod manipulation, og de segl, den deltagende part har påført ved udførslen, ikke er brudt
- d) dokumentet, jf. artikel 9, litra b), klart angiver, hvilken forsendelse det vedrører.

Artikel 7

Eksport af uslebne diamanter fra Grønland til andre deltagere

1. Uslebne diamanter må kun udføres fra Grønland til en anden deltagende part end Unionen, hvis

- a) de først lovligt er indført fra Grønland til Unionen i henhold til artikel 4, stk. 1, eller artikel 5 eller 6
- b) de ved indførslen til Unionen blev overgivet til en EU-myndighed til verificering
- c) de er ledsaget af et tilsvarende EU-certifikat, som er udstedt og valideret af en EU-myndighed
- d) de er placeret i en beholder, der er sikret mod manipulation og forseglelsen i overensstemmelse med artikel 12 i forordning (EF) nr. 2368/2002.

2. En EU-myndighed, hvortil uslebne diamanter indført fra Grønland til Unionen overgives til verificering, udsteder et EU-certifikat til eksportøren af diamanterne i medfør af artikel 12 i forordning (EF) nr. 2368/2002.

3. En medlemsstat, hvortil der indføres uslebne diamanter fra Grønland, sikrer, at de overgives til den kompetente EU-myndighed.

4. Eksportøren er ansvarlig for selve forsendelsen af de uslebne diamanter og de hermed forbundne omkostninger.

Artikel 8

Genudførelse fra Unionen til Grønland af uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland

Uslebne diamanter, der er udvundet eller brudt i Grønland, kan genudføres til Grønland fra Unionen, hvis

- a) de først lovligt er blevet indført fra Grønland til Unionen i henhold til artikel 4, stk. 1, eller artikel 5 eller 6
- b) de ledsages af en bekræftet og forfalskningsikret kopi af attesten omhandlet i artikel 4, stk. 2, som er valideret af en EU-myndighed i henhold til artikel 4, stk. 5
- c) de er placeret i en beholder, der er sikret mod manipulation, og de segl, der er påført ved udførslen, ikke er brudt
- d) dokumentet, jf. litra b), klart angiver, hvilken forsendelse den vedrører
- e) de uslebne diamanter ikke tidligere er blevet eksporteret til en anden deltagende part end Unionen.

Artikel 9

Anden import til Grønland af uslebne diamanter fra andre deltagende parter

Uanset artikel 8 kan uslebne diamanter udføres til Grønland fra Unionen, hvis

- a) de først lovligt er blevet indført til Unionen fra en anden deltagende part end Unionen i henhold til kapitel II i forordning (EF) nr. 2368/2002
- b) de ledsages af en bekræftet og forfalskningsikret kopi af det bekræftede certifikat omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 2368/2002
- c) de er placeret i en beholder, der er sikret mod manipulation, og de segl, der er påført ved udførslen, ikke er brudt
- d) dokumentet, jf. litra b), klart angiver, hvilken forsendelse det vedrører.

Artikel 10

Rapportering

1. Den grønlandske myndighed sender hver måned Kommissionen en rapport om alle de attester, der er blevet udstedt i henhold til artikel 4, stk. 2.

2. For hver attest skal denne rapport mindst angive:

Artikel 11

- a) attestens entydige løbenummer
- b) navnet på den udstedende myndighed, jf. listen i bilag II
- c) udstedelsesdatoen
- d) datoen for udløbet af gyldighedsperioden
- e) oprindelsesland
- f) kode(r) i det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem (HS-kode(r))
- g) vægt i karat
- h) værdi (anslået).

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den dag, hvor Grønland meddeler Kommissionen, at det i national ret har gennemført de relevante bestemmelser i forordning (EF) nr. 2368/2002 for at give Grønland mulighed for at blive inddraget i Kimberley-processens certificeringsordning.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. februar 2014.

På Rådets vegne
K. HATZIDAKIS
Formand

*BILAG I***Attester, jf. artikel 4, 5, 8 og 10**

Attesterne, jf. artikel 4, 5, 8 og 10, skal mindst indeholde følgende:

- a) et entydigt løbenummer
 - b) udstedelsesdatoen
 - c) datoen for udløbet af gyldighedsperioden
 - d) navnet på den udstedende myndighed, jf. bilag II, og dennes underskrift og stempel
 - e) oprindelsesland (Grønland)
 - f) HS-kode(r)
 - g) vægt i karat
 - h) værdi (anslået)
 - i) angivelse af eksportøren og modtageren.
-

*BILAG II***Den kompetente myndighed for Grønland, jf. artikel 3, stk. 2, samt artikel 4 og 10**

Råstofstyrelsen

Imaneq 1A 201, P.O. Box 930, 3900 Nuuk, Grønland

Tlf. (+ 299) 34 68 00, fax (+ 299) 32 43-02, e-mail: bmp@nanoq.gl.

EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsfor skrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: <http://europa.eu>

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA